james dashner

Doctrina mortală #2

CONTROLUL GÂNDURILOR

JAMES DASHNER

Seria: Doctrina Mortală

Volumul 2

CONTROLUL GÂNDURILOR

Original: *The Rule of Thoughts*
[*The Mortality Doctrine Series*] (2014)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA DOAGĂ

virtual-project.eu

2017

I

Un străin în propria casă

1.

Michael nu mai era el însuși.

Era întins în patul unui necunoscut, uitându-se țintă la un tavan pe care-l văzuse pentru prima dată doar cu o zi în urmă. Se simțise dezorientat toată noaptea și-i fusese greață, astfel că avusese parte de un somn agitat, în reprize, bântuit de coșmaruri. Viața îi fusese dată peste cap; simțea că-și pierde mințile. Tot ceea ce-l înconjura – camera necunoscută, patul străin – îi amintea implacabil de această nouă viață înfricoșătoare. Era copleșit de frică.

Și mai era și familia lui. Ce se întâmplase cu familia lui? De fiecare dată când și-i închipuia, se simțea și mai lipsit de puteri.

Fereastra cu storurile trase scânteia straniu în primele sclipiri ale zorilor – o lumină palidă, mohorâtă. Sicriul străjuia tăcut și întunecat lângă pat, având un aer la fel de sumbru ca un coșciug scos din groapă. Aproape că și-l imagina: lemnul putred și crăpat pe alocuri, oseminte revărsându-se din el. Nu mai știa cum să se uite la obiectele din jurul lui. La obiecte reale. Nici măcar nu mai înțelegea cuvântul „real”. Era ca și cum îi trăsese cineva de sub picioare tot ce știa despre lume, ca pe un preș.

Creierul lui nu reușea să cuprindă totul.

Creierul... lui.

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs, dar râsul nici măcar nu-i ajunse pe buze.

Michael *căpătase* un creier fizic, concret, cu doar douăsprezece ore în urmă. Nu trecuse nici măcar o zi, își dădu seama brusc, și golul pe care-l simțea în stomac se făcu mai mare.

Oare era cu putință ca totul să fie adevărat? Chiar era cu putință?

Tot ce știa el se datora inteligenței artificiale. Unor date și amintiri fabricate. Unor tehnologii de programare. Trăia o viață creată de altcineva. Ar fi putut s-o țină tot așa, fiecare descriere fiind cumva și mai rea decât cea de dinainte. Nu era nimic *adevărat* la el și totuși, iată-l, purtat prin VirtNet și prin programul Doctrina Mortală și transformat acum într-o ființă umană în carne și oase. Un organism viu, care respira. O viață furată. Ca să poată deveni ceva ce nici măcar nu înțelegea. Concepția lui asupra lumii fusese spulberată. Complet.

Mai ales pentru că nu era sigur dacă să creadă sau nu toată povestea. După câte știa el, putea la fel de bine să fie într-un alt program, la un alt nivel din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Cum putea să mai aibă încredere vreodată că poate deosebi ce e adevărat și ce nu e? Incertitudinea avea să-l scoată din minți.

Se răsuci în pat și țipă cu fața în pernă. Îl durea capul – capul furat, necunoscut – de la sumedenia de gânduri care-i zvâcneau în tâmple, întrecându-se să-i atragă atenția. Întrecându-se să fie procesate și înțelese. Și senzația de durere aici nu se deosebea cu nimic de durerea pe care o simțise ca Tangent. Ceea ce nu făcea decât să-l zăpăcească și mai tare. Nu putea să accepte că până aseară fusese doar un program, un șir dintr-un limbaj. Aduna lucrurile și-i dădea cu virgulă. Imaginea asta chiar îl făcu să râdă și durerea de cap se înteți, răspândindu-i-se în tot corpul, coborându-i pe gât și umplându-i coșul pieptului.

Țipă din nou, ceea ce nu-l ajută prea mult, apoi se sili să se dea jos din pat, ridicându-se în capul oaselor. Atinse cu tălpile podeaua rece de lemn, care-i reaminti că acum se afla într-o lume necunoscută. În apartamentul pe care-l cunoscuse dintotdeauna, care părea mai primitor, mai cald, sigur, pășea pe covoare moi. Suprafețele nu erau dure și reci. Își dorea să stea de vorbă cu Helga, dădaca lui. Voia la părinții lui.

Și gândurile astea aproape că-i puneau capac. Încercase să le ignore, să le înece în vârtejul miilor de gânduri care-i dădeau târcoale, dar nu se dădeau duse. Ieșeau în față și cereau să fie băgate în seamă.

Helga. Părinții lui.

Dacă era adevărat ce-i spusese Kaine, atunci erau niște plăsmuiri la fel de artificiale ca unghiile virtuale ale lui Michael.

Până și amintirile lui. N-avea să știe niciodată care dintre ele făceau parte din profilul lui de inteligență artificială și pe care le trăise efectiv în cadrul jocului, în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Nici măcar nu știa de cât timp exista – care era vârsta lui reală. Putea să aibă două luni, sau trei ani, sau o sută.

Și-i imagină pe părinții lui și pe Helga ca fiind fabricați, duși pe veci sau morți, sau poate inexistenți. Pur și simplu n-avea nicio noimă.

Durerea care i se furișase în piept îi cuprinse inima și se simți copleșit de jale. Se lăsă să cadă la loc în pat și se răsuci pe o parte, ascunzându-și fața în pernă. Pentru prima dată în viață, Michael plânse ca o ființă umană în carne și oase. Dar lacrimile nu i se părură cu nimic diferite de cele pe care le vărsase în alte dăți.

2.

Depăși momentul mai repede decât se așteptase. Chiar când credea că deznădejdea o să-l înghită cu totul, sentimentul se estompă, lăsându-l să-și tragă puțin sufletul. Poate că era datorită lacrimilor. Pe vremea când era Tangent, nu plângea prea des. Probabil că nu mai plânsese din copilărie. Pur și simplu nu era genul care să plângă, asta-și spunea întotdeauna. Și acum regreta lucrul ăsta, pentru că era limpede că plânsul părea să-ți aline durerea.

Mai făcu o încercare să se scoale din pat și de data asta reuși. Simțind podeaua tare și rece sub tălpi, ținându-și emoțiile în frâu. Era momentul să facă ce nu se simțise în stare să facă în ajun: să-și dea seama cine naiba devenise. Cum nimeni nu dăduse fuga când începuse să țipe, știa că era singur, probabil.

Dădu roată apartamentului, aprinzând luminile și ridicând storurile, ca să lase să intre lumina zorilor. Voia să vadă în cele mai mici detalii acest loc straniu care-i devenise cămin și să decidă dacă putea și dacă trebuia să rămână aici.

Orașul care se vedea afară nu era cel pe care-l privise odinioară din fostul lui apartament. Dar măcar *era* un oraș, un spațiu familiar care-i aduse un strop de alinare. Clădiri înalte, înghesuite unele în altele, mașini care-și croiau drum pe străzi în

zigzag, smogul omniprezent care-ți încețoșa privirea. Vedea de sus oameni care mergeau zoriți de colo-colo, fiecare cu treburile lui. Niciun nor pe cerul de un albastru spălăcit, care îndemna la melancolie.

Începu căutarea.

Nimic ieșit din comun în dormitoare. Haine, mobilă, fotografii care se derulau pe WallScreen. O vreme, Michael rămase uitându-se la ecranul uriaș din dormitorul mare, urmărind diversele fotografii de familie – mama, tata, fiul și fiica – proiectate pe rând acolo. Își amintea vag cum arăta el acum și era nespus de straniu să-l vadă pe băiatul ăla în atât de multe situații care n-aveau absolut nicio semnificație pentru Michael: un portret de familie, având în fundal un pârâu mărginit de stejari uriași și cerul însorit. Copiii erau încă mici, băiatul stătea în brațele tatălui. Un alt portret, mult mai recent, făcut într-un atelier foto, pe un fundal gri marmorat. Michael își studiase îndelung noul lui chip în oglindă și era ciudat să vadă același chip privindu-l de pe perete.

Erau și alte imagini, mai relaxate. Băiatul la un meci de baseball, pregătindu-se să lovească mingea. Fata jucându-se cu niște cuburi argintii pe podea, zâmbindu-i persoanei care făcea poza. Toată familia la picnic. Într-o piscină. La restaurant. Jucând tot felul de jocuri.

Într-un final, Michael își feri privirea. Era dureros să vadă o asemenea familie fericită, când era posibil ca el să fi pierdut pe veci așa ceva. Intră posomorât în camera alăturată, care era în mod evident camera fetei. Pe ecranul de-aici nu era nici măcar o fotografie de familie, doar poze cu vedetele și formațiile ei preferate – Michael le știa pe toate din *Trup și Suflet.* Pe noptiera de lângă patul ei roz era o fotografie palpabilă, pe hârtie, într-o ramă de modă veche. Fata cu fratele ei – adică el –, rânjind amândoi ca niște tonți. Fata părea să fie cu vreo doi ani mai mare decât băiatul.

Michael se simțea și mai rău din cauza fotografiilor, așa că începu să scotocească prin sertare, căutând orice indiciu legat de cine erau oamenii ăștia. Nu găsi prea multe, dar reuși să descopere că numele lor de familie era Porter și că pe fată o chema Emileah – ciudat mod de a-i scrie numele.

Apoi își făcu în sfârșit curaj să se întoarcă în camera băiatului. În camera *lui.* Cu cearșafurile boțite, Sicriul și podeaua tare și

rece. Și-apoi văzu lucrul pe care-l căutase și de care se temuse deopotrivă: numele băiatului. Băiatul a cărui viață o furase. Era scris pe o felicitare așezată pe comodă.

Jackson.

Jackson Porter.

Felicitarea propriu-zisă era plină de inimioare roșii, desenate de mână, o chestie retro. Ceva drăguț. Înăuntru era un mesaj de la o fată pe nume Gabriela, care-și declara dragostea eternă pentru Jackson, amenințându-l c-o să-l lase fără bijuterii dacă-i permite altcuiva să citească felicitarea. Cu o fețișoară zâmbitoare după, desigur. Hârtia era un pic deformată jos de tot, ca și cum i-ar fi picurat o lacrimă acolo, imediat după ce pomenise ceva de o aniversare. Michael aruncă felicitarea din mână, simțindu-se vinovat, ca și cum trăsese cu ochiul într-o cameră unde n-avea voie să intre.

Jackson Porter.

Michael nu se putu abține. Se întoarse în dormitorul mare și se uită din nou la ecran. Doar că acum avea o cu totul altă senzație. Cumva, faptul că știa cum îl cheamă pe băiat schimba totul. Asta îl făcu să nu se mai gândească la sine pentru un răstimp. Văzu chipul și trupul care erau ale lui acum, în toiul celor mai felurite activități – alerga, râdea, o stropea pe sora lui cu un furtun, mânca. Părea un tip fericit.

Și-acum dispăruse fără urmă.

Viața îi fusese răpită. Fusese smuls de lângă familie *și* de lângă prietenă.

O viață căreia îi era asociat un nume.

Jackson Porter. În mod surprinzător, Michael simțea nu atât vinovăție, cât tristețe. La urma urmelor, nu fusese alegerea *lui,* nu provocase *el* asta. Dar chiar și-așa, îl copleși un val de deznădejde care nu se compara cu niciun alt sentiment de până atunci.

Își luă ochii de la ecran și continuă să caute prin apartament.

3.

Michael răscoli, rând pe rând, fiecare sertar până când decise că nu prea mai avea ce găsi. Poate că răspunsurile de care avea

nevoie nu puteau fi găsite în apartament. Era momentul să facă ceva care ar fi trebuit să fie primul lucru de pe listă, dar care era ultima chestie pe care își dorea s-o facă.

Trebuia să intre din nou pe net.

Imediat după ce se trezise în acest nou trup, în ajun, își verificase mesajele – dar doar din cauză că primise indicații de la Kaine s-o facă. Se conectase pe un ecran aproape gol, unde nu văzuse decât acel mesaj de rău augur, care-i dăduse viața peste cap, de la Kaine în persoană, care-i dezvăluise cele petrecute. Însă Michael bănuia că operațiunea lui Kaine de deturnare a prezenței online a lui Jackson Porter pentru scopurile lui fusese doar temporară și că între timp lucrurile reveniseră la normal. Nu trebuia decât să apese pe cască, și probabil c-ar fi putut să afle mai mult decât și-ar fi dorit să știe vreodată despre puști.

Dintr-un motiv obscur i se părea aiurea treaba asta, ceea ce n-avea prea multă noimă. Michael își petrecuse o bună parte din viață spărgând codurile din VirtNet fără să simtă niciun strop de vinovăție. Dar acum era altfel. Nu era nevoie să spargă sau să rescrie vreun cod. Era de-ajuns să dea click sau să tasteze pe un ecran. Furase viața cuiva și, cumva, să-i fure și viața virtuală părea prea mult.

Michael cântări lucrurile și își dădu seama că n-avea de ales. Poate că Jackson Porter – esența personalității lui – pierise pe veci. Dacă voia să meargă înainte, Michael trebuia să se resemneze cu gândul ăsta. Și, dacă Jackson nu pierise pe veci, dacă mai exista vreo posibilitate de a-i reuni sufletul și trupul, Michael n-avea cum s-o descopere dacă nu revenea în arenă.

Găsi un scaun – un scaun obișnuit, plicticos, nu jilțul fabulos, pufos ca un norișor, pe care-l avusese odinioară, în viața lui de dinainte – și se așeză în dreptul unei ferestre, trăgând jaluzelele ca să nu-i bată prea tare lumina în ochi. Aruncă o ultimă privire, printre storuri, spre orașul cuprins de agitația vieții de zi cu zi. Pe undeva îi invidia pe oamenii ăștia, care habar n-aveau că un program de calculator care o luase razna era în stare să le fure trupurile. Sau că era ceva în neregulă cu lumea.

Michael închise ochii și trase aer în piept, apoi îi deschise. Ridică mâna și apăsă casca. Un firicel de lumină țâșni din ea și închipui un ecran mare de proiecție, plutind la aproape un metru în fața lui.

Era exact așa cum bănuise. Viața personală a lui Jackson Porter în mediul online revenise la normal după ce fusese deturnată de Kaine și ecranul luminos era plin de o sumedenie de iconițe – de toate, de la locșoare de socializare la jocuri și la materiale pentru școală. Michael era ușurat, dar șovăi. Habar n-avea ce să facă. Oare să se dea drept Jackson? Să fugă în lume și să încerce să se ascundă de Kaine? Să caute pe cineva de la VNS, VirtNet Security? Nici nu știa de unde să înceapă. Dar, orice ar fi hotărât, urma să aibă nevoie de informații. De o grămadă de informații. Și, pe cât se putea, trebuia să-și facă plinul de informații până să se întoarcă restul lumii acasă.

Și asta îl readucea la lista de întrebări: Unde erau părinții lui Jackson? Unde era sora lui? Michael simți o strângere de inimă la gândul că, într-un fel sau altul, Kaine scăpase de ei, întocmai cum jurase că le făcuse părinților lui Michael.

După ce parcurse rapid câteva rețele de socializare fără vreun rezultat, descoperi o pagină personală de chat și trecu în revistă mesajele. Erau mai multe de la prietena băiatului, de la Gabriela; trei primite chiar în această dimineață. Cu inima îndoită, Michael îl deschise pe ultimul.

Jax,

Ăă, ai alunecat la duș și te-ai lovit la cap? *Acum zaci într-o baltă cu spumă și faci bale la gură*? *Desigur, ai fi adorabil chiar și-atunci. Mi-e dor de tine. Grăbește-te, bine*? *Sunt la a doua ceașcă de cafea deja, și la masa de alături e un măgar care se tot bagă în seamă. Vinde acțiuni, sau companii, sau organe prelevate de la morți, ceva de genul. Te rog, vino să mă salvezi. S-ar putea să te alegi și cu un sărut cu aromă de cafea.*

Grăbește-te!

Gabriela

Îi atașase și-o poză, o imagine neclară cu cineva care, presupuse Michael, era Gabriela – un ten smead, părul negru, frumușică – bosumflându-se și urmărind cu degetul o lacrimă imaginară pe obraz. Cu ochii căprui lăsați în jos, prefăcându-se

abătută. Cu o strângere de inimă, Michael închise mesajul și continuă să parcurgă mesajele din căsuță.

4.

N-avu prea mult de căutat.

I se lămuriră mai multe lucruri când descoperi un mesaj de la tatăl lui Jackson, trimis chiar în dimineața aceea:

Jax,

Sper că totul e în regulă, amice. Sunt sigur că te-ai trezit și te-ai pus pe treabă, deja. Este? *ESTE*? ☺

Noi am ajuns cu bine. Puerto Rico e superb. Pentru a ’jdemia oară, ne pare rău că n-ai putut să vii și tu. Dar știu că se întâmplă chestii majore săptămâna asta, așa c-o să fim cu gândul la tine.

Ține-ne la curent și ai grijă când intri pe conturile noastre. Vezi să ne protejezi codurile! (*Asta e de la maică-ta.*)

Ne vedem săptămâna viitoare. Gabby e în continuare la tatăl ei? *Salut-o din partea noastră. Deja ne e dor de tine.*

Tata

Așadar, în mod sigur Jackson Porter fusese teafăr și nevătămat când familia plecase în vacanță. Asta însemna că viața lui nu atârna deja de un firicel, nu era în moarte cerebrală, ca atâția alți risipiți prin lume. Oare acelea fuseseră un soi de experimente? se întrebă Michael. Oare Kaine perfecționase, de fapt, procesul de implementare a Doctrinei Mortale înainte de a-l aplica asupra lui Michael? Sau Michael era primul la care funcționase? Ambele variante erau la fel de sinistre. Dacă părea că atacurile se opriseră, nimeni n-avea să-și mai facă griji în privința VirtNetului. Kaine putea să acționeze netulburat și să dezlănțuie o armată de Tangenți asupra lumii întregi, fără vreun avertisment.

Dar Michael avea o problemă mai presantă – ce să facă în legătură cu Jackson Porter. Acum că citise acel mesaj, era convins de un lucru: era imposibil să se dea drept altcineva. Ideea c-ar putea să adopte identitatea acestui necunoscut față de prietenii și familia acestuia i se părea ridicolă acum, mai ales dacă își făcea apariția Gabriela și începea să-i murmure șoapte drăgăstoase la ureche. Așadar, ce putea face?

Închise NetScreen-ul și se prăbuși la loc în scaun. Trebuia să iasă de-aici. Putea să lase un bilet care să ofere un soi de explicație. O să le frângă inimile rudelor lui Jackson, dar măcar așa vor ști că n-a murit. Putea chiar să corespondeze în continuare cu ei, să le întrețină iluzia. De bună seamă tot era mai bine decât să afle că un program de calculator îi ștersese mintea fiului lor și-o înlocuise cu alta.

Dar mai era și problema banilor…

Ceva se izbi violent de ușa apartamentului, făcându-l să tresară.

Se întoarse spre locul de unde venea zgomotul.

Zbang. Zbang. Zbang.

Iarăși se auzea. O bufnitură surdă, ca la contactul dintre metal și lemn. Se mai auzi o dată, și încă o dată.

Michael sări de pe scaun și o luă la fugă pe hol, trecând prin bucătărie și oprindu-se în dreptul ușii de la intrare. Se mai auziră încă două bătăi, ca și cum cineva legăna un obiect masiv înainte și înap…

Ușa de metal sări din loc, cu o bubuitură asurzitoare. Michael se lăsă pe vine, ridicându-și brațele ca să se apere când ușa se prăbuși la pământ, ratându-l la mustață. Cu inima în gât, își ridică privirea să vadă cine era în prag.

Doi bărbați. Erau amândoi îmbrăcați în blugi și cămăși de flanelă în culori șterse și țineau în mâini un fel de berbec de lemn ca pe vremuri. Amândoi erau masivi și musculoși, doar că unul era brunet, și celălalt blond. Amândoi erau nerași de câteva zile și aveau expresii încordate. Și, dacă Michael nu se înșela cumva, părea să se citească și o undă de surprindere pe fețele lor. Lăsară obiectul de lemn din mână și se îndreptară spre Michael.

El se trase imediat înapoi, mergând cu spatele, până când se lovi de bufet și se dezechilibră, căzând la podea. Bărbații se opriră la niciun metru distanță, privindu-l cu rânjete aidoma.

— Mai e nevoie să întreb? îngăimă Michael.

Voia s-o facă pe curajosul – să fie curajos –, dar îl izbi deodată cât de vulnerabil era trupul lui omenesc. Era un lucru la care nu se gândise niciodată în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Lumea lui se putea sfârși oricând.

Cei doi bărbați nu-i răspunseră; se uitară unul la altul cu expresii intrigate, așa că Michael continuă.

— S-ar părea că e nevoie, murmură. Cine sunteți?

Îl priviră amândoi.

— Am fost trimiși de Kaine, îi spuse tipul brunet. S-au schimbat multe într-o zi-două. Am fost trimiși să te… convocăm la o întâlnire. Are planuri mărețe pentru tine, băiete.

Michael simți o strângere de inimă. Sperase să aibă mai mult timp la dispoziție. I se învârteau o sumedenie de gânduri în minte, dar de pe buze îi țâșni o replică stupidă.

— Păi, puteați să bateți pur și simplu la ușă.

II

Lumea mare și rea

1.

Bărbații chiar îl ajutară să se ridice – blondul îl și scutură de praf. Dar, ciudat lucru, amândoi păstrară tăcerea și toată situația începea să pară oarecum absurdă.

— Deci, începu Michael, aveți de gând să-mi spuneți ceva despre voi? Cum vă cheamă, măcar?

Simțea un calm straniu în timp ce vorbea, ca și cum pericolul imediat fusese înlăturat de bărbatul care-i scutura acum praful de pe pantaloni.

Brunetul se îndreptă de spate și-și încrucișă brațele. Îi răspunse având pe chip o expresie impasibilă.

— Pe mine mă cheamă Kinto, zise, apoi arătă din cap spre tovarășul lui. El e Douglas. Aveam impresia că ești încă în Sicriu și că nu s-a încheiat transferul Doctrinei.

— S-ar părea c-am fost… informați greșit, adăugă Douglas, cu o voce joasă și aspră.

— Mda, încuviință Kinto. Așa s-ar părea.

Michael era în continuare nedumerit, dar mai puțin. Măcar bărbații știau despre Kaine și despre Doctrina Mortală.

— Asta înseamnă că și-a găsit și Kaine un trup omenesc? Câți Tangenți au făcut chestia asta?

Nici nu termină de vorbit și Kinto ridică o mână să-i închidă gura.

— Taci, îi zise, cu o expresie foarte hotărâtă. Dacă vrea Kaine să știi un lucru, o să se asigure că-l afli.

— Ți s-a oferit un dar, îi completă Douglas spusele. Viața. Deocamdată fii fericit cu asta și fă ce ți se spune.

— N-am obiecții, răspunse Michael.

Înăuntrul lui se dezlănțuise o furtună în toată regula – tunete și fulgere, lapoviță, rafale de vânt, tot tacâmul –, dar încercă să pară calm. În ultimul timp avusese parte de prea multe experiențe care se încheiaseră cu a fi luat pe sus și voia, pe cât posibil, să evite experiențe similare. O să meargă cu indivizii ăștia până ce-o să i se ofere vreo ocazie să evadeze sau până când o să aibă vreo revelație legat de ce-ar trebui să facă.

— N-ai obiecții? repetă Douglas, vădit surprins de răspunsul simplu și la obiect.

— N-am obiecții, zise Michael, înghițind în sec.

Va trebui să se abțină, pe cât posibil, de la comentariile de prisos și să le facă jocul până când găsea un plan mai bun.

Kinto arătă spre ușă.

— Atunci hai să ne urnim. Nu cred că e cazul să-ți spun să nu încerci vreo manevră. Douglas o s-o ia înainte, apoi ieși tu și eu la urmă. Frumos, ca la carte.

— E cum nu se poate mai simplu, spuse Douglas pe un ton țâfnos, cu toate că își ieși din rol și schiță un zâmbet. Tu te ții după mine, Kinto se ține după tine. Și toate visele tale se vor împlini.

Nu mai așteptă răspuns. O porni spre ușă și Michael o luă imediat după el, cu Kinto pe urmele lui. Ieșiră în hol, lăsând în urmă ușa sfărâmată. În clădire domnea tăcerea, nu se auzeau decât pașii lor.

Fără să știe de ce, lui Michael îi veni în minte *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* faptul că fusese scopul lui în viață să ajungă acolo într-o bună zi, și îl năpădi un val de tristețe. În tot acest timp fusese chiar acolo. Și acum, uite unde ajunsese. Știa că exista o oarecare ironie în treaba asta, poate chiar ceva profund filosofic, dar nu mai simțea nimic, doar amărăciunea înfrângerii.

Merse înainte.

2.

Michael și însoțitorii lui o luară spre lift și ieșiră din clădire, pe străzile aglomerate, și intrară la metrou. Stătea înghesuit între cei doi indivizi în timp ce-și făceau drum prin tunelele subterane

și se tot gândea la Jackson Porter. La familia lui. Chiar și la prietena lui, Gabriela.

Ce se întâmplase cu conștiința băiatului numit cândva Jackson? Ăsta era sfârșitul pentru el? Oare mintea, personalitatea lui fuseseră șterse cu totul? Sau fusese salvată, cumva, pe undeva? Dacă Michael putea fi transferat *în* trupul lui Jackson, poate că și Jackson putea fi transferat *în altă parte.*

Se tot gândea la faptul că părinții și sora lui Jackson leneveau la soare în Puerto Rico, fără să știe că-și pierduseră fiul și fratele. Îl năpădi vinovăția. Deși nu fusese decizia lui, răpise o viață și își dori să le poată oferi un strop de alinare celor rămași în urmă.

Nimeni nu mai spusese nimic de când ieșiseră din apartament, cu excepția mormăiturilor pe care le scoteau indivizii când trebuiau să schimbe direcția de mers.

Michael rămase așezat, în tăcere, când trenul intră în stație și se opri. Ușile se deschiseră și îi urmări absent pe pasagerii care se îmbulzeau ca niște vite mânate de la spate. Unii dintre ei zâmbeau sau își cereau scuze când se ciocneau de alții. Dar îi numărai pe degete. O femeie reuși să intre la mustață chiar înainte să se închidă ușile, prinzându-i colțul poșetei. Trase zdravăn de ea ca s-o desprindă de-acolo, lăsând ușile să se închidă ca lumea.

Michael privea scena, dar mintea lui intrase deja pe alt făgaș. Ochii i se plimbară de la femeie la poșetă și-apoi la ușă, în timp ce gândurile i-o luaseră la goană. Ce naiba avea să facă? Efectiv nu cunoștea pe nimeni, n-avea casă, n-avea bani, n-avea haine. Nu știa de unde să înceapă. Să meargă înainte cu indivizii ăștia, până la locul de întâlnire, să afle ce voia Kaine de la el? Trebuia să afle niște răspunsuri de la Tangent, dar să riște să se lase prins într-o situație fără ieșire?

Le ducea foarte tare dorul prietenilor și familiei lui. Era imposibil să fie cu toții virtuali – refuza să accepte asta.

Trenul mergea înainte pe șine, străpungând întunericul din tunel cu farurile. Era înconjurat de oameni – unii moțăiau, unii citeau, mulți se uitau pur și simplu în gol. Kinto și Douglas se așezaseră de-o parte și de alta, cu umerii lipiți de ai lui, cu chipurile lipsite de expresie, la fel ca majoritatea celorlalți pasageri.

Michael avu o revelaţie subită: dacă Agenta Weber de la VNS îi spusese adevărul în ajun, Michael nu era singur. Undeva în lumea asta mare şi rea, avea cei mai buni prieteni pe care şi i-ar putea dori cineva. Nu erau Tangenţi ca el – nu fuseseră niciodată. Erau oameni în carne şi oase. Aşa-i spusese Weber.

Bryson şi Sarah.

3.

Michael îşi dădu apoi seama că se temea de o chestie: ce-aveau să creadă prietenii lui despre el? Era Tangent. Oare asta schimba lucrurile? Şi-i imagină deodată – oribilă imagine – trăgându-se înapoi, fugind de el, de ciudăţenia care răpise trupul unei persoane reale. Îl furase.

Dar chiar credea chestia asta? Nu l-ar înţelege, oare?

Ba da, îşi răspunse hotărât. Ba da, l-ar înţelege.

Trenul mergea înainte hurducat, scârţâind, şi toată lumea stătea cu privirea în pământ. Luminile scăpărară şi dădură să se stingă, apoi se aprinseră la loc. Însoţitorii lui nu spuseră nimic.

Nu putea merge cu ei. Pur şi simplu nu putea. Da, avea nevoie de nişte răspunsuri. Da, trebuia să găsească o cale de a se întâlni cu Kaine şi de a descoperi *motivul* pentru toată povestea asta. Dar nu aşa. Nu lăsându-l pe Tangent să tragă sforile.

Avea nevoie de Bryson şi Sarah. Mulţumi cerului pentru că văzuse momentul când biata femeie îşi prinsese poşeta în uşă, pentru că asta îi dăduse o idee.

Trebuia să rămână calm. Nu mai schiţă nicio mişcare, rămase încremenit, ca o statuie de ceară, aşteptând momentul potrivit. Trenul începu să încetinească şi se opri în staţie. Uşile se deschiseră şi pasagerii se revărsară puhoi, izbindu-se de cei care voiau să *urce.* Un rând de vite intra, un altul ieşea. Michael urmări totul cu calm, aşteptând. Pasagerii îşi croiră drum spre banchete până când ocupară toate locurile, apoi începură să se înghesuie în picioare, agăţându-se de mânerele din tavan şi de stâlpii înşiraţi prin vagon. Se auzi un semnal sonor şi uşile începură să se închidă.

Pe neașteptate, Michael sări de pe scaun, împingând oamenii care-i stăteau în cale și țâșni spre deschizătura din ce în ce mai îngustă dintre uși. Se împiedică de ceva, își recăpătă echilibrul și plonjă spre deschizătura minusculă. Reuși să-și tragă aproape tot corpul, dar ușile i se închiseră peste gamba dreaptă, prinzându-l între burdufurile de cauciuc și ținându-l bine acolo. Căzu la pământ și se întoarse să se uite în urmă. Cei doi bărbați se aflau chiar de cealaltă parte a ușii și-l priveau calm prin deschizătură. Expresiile lor senine îl speriară mai tare, de fapt, decât dacă le-ar fi apărut colți și aripi.

Douglas se aplecă și-l prinse pe Michael de picior, trăgându-l cu o forță neașteptată, în timp ce Kinto încerca să forțeze ușile. Nu se urniră. Se auzi o sonerie stridentă, urmată de o voce mecanizată.

— Vă rugăm, îndepărtați obiectele care blochează ușa.

Michael strânse din dinți și trase de piciorul prins, lovind cu celălalt în peretele vagonului în încercarea disperată de a scăpa de-acolo. Dar Douglas îl ținea bine de cealaltă parte, răsucindu-i piciorul așa de tare că-l durea. Michael zbieră și se zbătu și mai tare. O femeie aflată în tren țipă. Un țipăt strident, care acoperi semnalul de alarmă – probabil se vedea clar că Douglas nu încerca să-l ajute pe Michael, de fapt.

Apoi trenul se puse în mișcare.

Porni hurducat, trăgându-l pe Michael de-a lungul peronului de ciment – încerca în zadar să se agațe de ceva. Se auzi încă un semnal de alarmă, mai curând un zăngănit filtrat prin difuzoare care răsună cu ecou, și trenul se opri. Michael simți un junghi de durere; ușile îi strângeau gamba ca într-o menghină. Douglas îi răsucea în continuare piciorul și ceilalți pasageri începeau să-și dea seama că-l rănește pe Michael – că face mai mult rău decât bine. Se auziră strigăte, Michael se chinui să tragă cu ochiul și văzu că se declanșase o altercație; cineva îl pocni pe Douglas. Văzu cum i se smucește capul spre stânga, dar pe chipul lui nu se citea niciun pic de durere. Michael urmărea totul ca în transă, ca și cum mintea i se desprinsese de trupul chinuit de dureri.

Și-apoi cineva îi împingea piciorul din tren în loc să-l tragă. O mână îi prinse gamba pe dedesubt, încercând să i-o întoarcă într-un unghi mai bun. Kinto și un tip solid se luaseră la bătaie în tren – căzură la pământ, și Douglas îi dădu drumul lui Michael.

Acesta se ridică și se împinse în ușă cu celălalt picior. Alarmele vuiau întruna, gata să te asurzească. Doi bărbați în uniformă veniră în fugă spre el, răcnind ordine pe care nu le înțelegea. Oamenii din tren strigau și arătau pe geam spre el.

Într-un final, piciorul i se desprinse din menghină și ușile se închiseră în urma lui.

Își trase piciorul, masându-și gamba și glezna și urmărind trenul care se urnea din nou. Alarma amuți și se auzeau din nou huruitul și scârțâielile obișnuite ale trenului în mers. Urmări cu privirea ultimele vagoane, pe măsură ce dispăreau în tunel. Chiar în ultimul se afla Douglas, care se uita la el prin geamul murdar, plin de urme de degete, ignorând scena haotică ce se desfășura în continuare în spatele lui.

Și, pentru prima dată, tipul părea furios.

III

Un șut în plex

1.

Michael se strâmbă de durere și-și duse mâna la picior, luându-și ochii de la Douglas, care se îndepărta încet. Scârțâielile se estompară, lăsând doar ecoul în urmă, și trenul dispăru în sfârșit în tunelul întunecat. Se auziră niște pași grăbiți și-apoi cei doi polițiști îl ajutară să se ridice. Michael se lăsă cu grijă pe piciorul rănit și le mulțumi.

După ce-l dojeniră și-i făcură morală câteva minute, îl lăsară să plece, avertizându-l să nu mai facă vreodată așa o prostie. Niciunul dintre ei nu observase că voise, de fapt, să scape de cei care-l răpiseră sau că doi indivizi cu fețe împietrite, lipsite de expresie, încercaseră să-l tragă la loc în vagon. Spre ușurarea lui Michael. Nu voia să atragă și mai mult atenția asupra lui. Își scutură hainele de praf și încercă să pășească pe piciorul drept. Îl durea, dar nu era rupt. Într-un final, ieși șchiopătând din stație, pe un trotuar.

Se opri să observe priveliștea. Erau oameni și mașini peste tot, cât vedeai cu ochii. Și vacarm în jur. Claxoane și vâjâit de motoare, oameni care vorbeau, strigau și râdeau. O mașină de poliție trecu în viteză pe lângă el. Lumina era aproape orbitoare; vedea tot ce-l înconjura ca prin ceață – un val de siluete nedeslușite, în mișcare. Deși reușise să scape de Douglas și Kinto, nu se putea opri din tremurat; avea nevoie de puțin timp să-și revină.

Găsi o bancă și se așeză, nu doar din cauza piciorului. Toate lucrurile petrecute de când citise scrisorile de la Gabriela și de la tatăl lui Jackson Porter îl făcuseră să nu se gândească prea mult la ce se întâmpla. Poate că ar fi obținut niște răspunsuri de la

Kaine, dar Michael nu-și regreta decizia de a fugi – trebuia să se țină cât mai departe cu putință de Kaine. Cum ar fi putut să aibă încredere în Tangent?

Cu coatele pe genunchi, își lăsă capul în mâini și inspiră adânc. De fapt, ca să-i găsească pe Bryson și Sarah – ca să găsească ceva de mâncare –, avea nevoie de ceva de care nu dispunea.

De bani.

Avea o nevoie disperată de bani.

Îi chiorăiră mațele de foame și aproape că-i veni să râdă. Era ciudat cât de mult semăna viața lui „falsă” dinainte cu viața lui de-acum. Dacă nu cumva era dispus să cerșească sau să caute prin tomberoane, va trebui să găsească o cale de a-și umple conturile cu bani virtuali. Apoi înțelese care era problema spinoasă; nu avea niciun cont de umplut. Puștiul pe nume Michael nu exista aici.

Dar Jackson Porter exista. Și, conform mesajului lăsat de părinții lui, știau că va avea nevoie de bani cât erau ei în Puerto Rico.

Michael simți iarăși cum îl copleșește vinovăția, dar își reaminti că nu el, ci Kaine îi făcuse chestia asta băiatului. Închise ochii strâns, încercând să-și impună să se resemneze cu gândul ăsta. Dar nu reușea. Din cauză că el exista acum în lumea reală, viața unei familii întregi era schimbată irevocabil. Poate c-ar putea să joace teatru, să-i convingă pe soții Porter că fiul lor trăia și plecase pur și simplu în lume. Ar fi triști cu toții – Gabriela cu-atât mai mult –, dar n-ar fi devastați complet.

Era în siguranță pe termen scurt, oricum, și urma să ia doar banii de care avea nevoie. Când membrii familiei se întorceau din vacanță și-și dădeau seama că dispăruse… Mă rog, toate la timpul lor.

Deocamdată avea nevoie de un loc mai bun în care să se instaleze – un loc un pic mai întunecat, ca să vadă mai bine NetScreenul – și să intre un pic pe VirtNet. Găsi un colț relativ curat, ascuns pe o alee pe unde trecea îndeajuns de multă lume cât să n-apară dubioși, și se lăsă pe jos ca să se pună pe treabă. Apăsă o dată casca, și ecranul verde, strălucitor, care-i aparținea lui Jackson Porter, îi apăru dinainte.

Și-apoi simți un fior rece pe șira spinării. Dacă talentul lui la spart coduri se dovedea a fi la fel de artificial ca viața lui în

Somn? Dacă limbajul de programare era altul în Starea de Veghe? În Starea de Veghe *pe bune.*

Copleșit de gândul acesta, se puse pe treabă și își dădu seama curând că temerile lui erau nefondate.

Își mișca degetele pe ecran și tasta repede, lăsându-și mintea să preia controlul și afundându-se din ce în ce mai adânc în viața lui Jackson și a familiei lui, căutând pe Net coduri și fișiere pe care le folosise sau de care auzise până atunci – chei de spargere a parolelor, programe care creau identități false, site-uri secrete care-ți dezvăluiau toate dedesubturile securității electronice din bănci. În scurt timp crease o persoană nou-nouță – nouă în lumea virtuală, oricum. Alese numele de Michael Peterson pentru această nouă identitate.

Kaine îi știa numele mic, dar era un nume comun; probabil că existau mii de persoane numite Michael pe-acolo. Sute de mii. Nu se simțea în stare să folosească un nume complet diferit – doar asta îi mai rămăsese din viața care-i fusese răpită. Pe deasupra, Kaine probabil că se aștepta să-l schimbe, de fapt.

Din fericire pentru el, familia Porter nu stătea rău cu banii. Michael începu procesul de transferare de fonduri, făcând astfel încât să pară că odrasla lor, Jackson, retrăsese fondurile, fără a lăsa nicio urmă, practic.

Totul decurgea mai ușor și mai rapid decât ar fi sperat vreodată Michael și tocmai începea să fie mândru de el, când apăru o eroare. O dungă albastru strălucitor tăie în diagonală ecranul. Nu dură mai mult de o jumătate de secundă, dar simți un gol în stomac. Era un semnal inconfundabil. Cineva încerca să intre în sistem.

Încă o dungă, de un albastru și mai aprins. Și încă una.

Mâinile lui Michael se mișcau fulgerător între ecran și tastatură, ghidate de instinct. Construi paravane de protecție improvizate și bruie semnalul digital pe care-l emitea – semnalul emis de Jackson Porter, mai degrabă –, introducând încă vreo câteva programe-fulger care să-i blocheze accesul intrusului. Dar își dădu seama, după forța atacului reînnoit, că persoana avea niște abilități excepționale.

Michael n-avea nicio îndoială în acest sens. Era mâna lui Kaine.

2.

Michael nu-i mai putea ține piept mult timp. Probabil că indivizii cu figuri impasibile care veniseră după el dăduseră raportul mai sus. Se aflase că Michael se răzvrătise, și Kaine probabil că nu era prea încântat.

Michael continuă să tasteze, ca în transă. Mai avea câteva treburi de rezolvat înainte să se poată deconecta. Să-și pună la punct noua identitate, ca s-o poată accesa mai târziu, și să șteargă orice îl lega de asta, astfel încât Kaine să nu-i poată lua urma când o făcea. Trebuia să definitiveze conturile, să pună bine banii, să se asigure că-i poate accesa și din altă parte și să răspundă mesajului primit de la familia Porter, ca oamenii să știe că fiul lor n-a pățit nimic.

Dar mai avea un lucru de făcut, încă și mai important decât restul.

Să-i găsească pe Bryson și Sarah. Măcar pe unul dintre ei. Măcar să identifice, în mare, zona în care locuiau. Acum că și contul lui Jackson era compromis, Michael n-avea să îndrăznească să mai intre prea curând pe Net.

O dungă strălucitoare apăru din nou pe ecran, mai lată de data asta, și rămase mai mult acolo. Îi străfulgerară dinainte cifre și litere alandala, apoi dispărură. Kaine – sigur era Kaine – îl ataca acum cu tot arsenalul, încerca să-l saboteze, nu doar să spargă codul. Michael recunoștea semnele din propria lui experiență, de ani de zile, în manevrat coduri. Îi răspunse la atac cu o rafală de secvențe de cod, fără a ști dacă mai putea repeta figura.

Instinctul prelua controlul. Căută frenetic, săpând prin arhivele de la *Trup și Suflet,* jocul care însemnase așa mult pentru el cândva. Informații despre jucători, scorurile cele mai mari, date, evenimente consemnate acolo. Îi apăru deodată în minte imaginea fetei aceleia, Tanya, în clipa în care se arunca de pe podul Golden Gate. Michael fusese doar un Tangent, de fapt, care se ridica din „Adâncuri” ca să joace. Dar Bryson și Sarah erau persoane reale – sau, oricum, asta-i spusese Agenta Weber – și trebuia să existe o frântură de informație din lumea reală pe care s-o poată dezgropa din toate datele despre joc,

până s-apuce Kaine să șteargă orice urmă a existenței digitale a bietului Jackson Porter.

Trei dungi de lumină albă, incandescentă, străbătură ecranul, ștergând calea pe care și-o croise Michael prin secvențele de cod. Din nou îi apărură dinainte cifre și litere, una după alta, tulburând imaginea, într-o succesiune haotică ce înghiți tot fundalul. Michael le mătură din cale cu o secvență de cod disperată, care era categoric ilegală. Ecranul se limpezi din nou și Michael plonjă la loc în arhivele de la *Trup și Suflet,* cu ochii lăcrimând de atâta concentrare.

Simți broboane de sudoare pe frunte, îi picurau pe tâmple și i se prelingeau pe piele în timp ce tasta. Codul jocului era complex și foarte bine protejat. Dar Michael se pricepea – făcuse și el parte din acel cod. Săpă și scotoci mai departe, căutând orice fișiere care ar fi putut păstra informații despre prietenii lui. Informațiile personale erau ceva sacru în lumea virtuală. Absolut sacru.

Simțea fiecare încercare a lui Kaine de a-i bloca sistemul. Era o presiune aproape palpabilă, o apăsare. Străduindu-se pe cât putea să o ignore, Michael înota într-o mare de date, căutând întruna.

Și iată. Fișierul unui jucător, cu toate punctele de experiență acumulate, ordonate ca rufele proaspăt spălate și împăturite pe pat. Totul i se părea familiar, totul corespundea criteriilor introduse de Michael. Recunoștea atât de mult din ce-i stătea dinainte, detaliat în cod – stătuse cot la cot cu persoana aceasta.

Era Sarah.

Presiunea se înteți. Caracterele de pe ecran săreau și tremurau, pulsau sacadat – nu mai văzuse niciodată așa ceva. Colțul din dreapta sus al ecranului scânteia, o protuberanță luminoasă care creștea ca o bășică. Michael găsi fișierul cu locul și și-l întipări în minte. Sarah. O găsise pe Sarah. Era o persoană în carne și oase. Îl năpădi un val de ușurare, și încă ceva, un soi de fericire.

Și-apoi totul o luă razna.

Dungi luminoase străfulgerară pe ecran. Mânat de instinct, Michael duse mâna la ureche și strânse casca între degete, dar știa că e zadarnic. NetScreen-ul rămase nemișcat, deși nu se mai vedea atât de clar; contururile i se estompaseră. Un vârtej

de cifre și litere, aproape imposibil de desluşit printre luminile care licăreau. Se auzi un bâzâit strident. Michael încercă să se tragă înapoi, să se ferească de ecranul care pulsa, dar se lovi cu capul de zidul din spatele lui. Era un atac cibernetic pe față, la o scară uriașă.

Un pocnet și o ultimă străfulgerare de lumină orbitoare. Michael închise ochii și se întoarse cu spatele – vedea pete dinaintea ochilor. Era scăldat în transpirație. Apoi bâzâitul se opri, fiind înlocuit de sunetul claxoanelor din depărtare și de foșnetul gunoaielor purtate de vânt pe alee.

Michael deschise ochii. Evident, nu-i folosise la nimic că întorsese capul – NetScreen-ul continua să-i plutească în față, părea să se rezeme de peretele clădirii. Ecranul era negru și acoperit de un scris alb:

AR FI TREBUIT SĂ-MI URMEZI ORDINELE, MICHAEL.
AVEM NEVOIE UNUL DE CELĂLALT.

Citea pentru a treia oară mesajul când cuvintele se risipiră, înghițite de fundalul negru; apoi ecranul se stinse cu totul. Michael nici n-avu nevoie să atingă casca pentru a înțelege că n-avea să se mai aprindă vreodată.

IV

O învolburare de culori

1.

Michael se simțea epuizat nervos.

Deși îl durea stomacul de foame, epuizarea produsă de efortul mental era copleșitoare. Nici măcar nu-i păsa că trotuarul pe care se așezase era murdar și accidentat. Se lăsă într-o parte și-și puse capul peste brațe, își trase picioarele sub el și închise ochii.

Și exact acolo, în colțul aleii, fără să-i pese de cine-l vedea, liniștit cumva de sunetele hipnotice ale orașului, adormi.

2.

Când se trezi, se întunecase.

Nu se mișcase deloc cât dormise și, când deschise ochii, era cu fața aproape lipită de caldarâm. Întoarse încet capul și se întinse, îndreptându-se de spate; mușchii îi amorțiseră și articulațiile îi pocniră. Se ridică încet în picioare. Se simțea ca un moșneag de optzeci de ani. Se întinse din nou și-l izbi în plin amintirea atacului lui Kaine, făcându-i stomacul să i se strângă. Apoi îl lovi senzația acută de foame – niște crampe de parcă îi zgâria cineva măruntaiele.

Avea nevoie de ceva de mâncare. Vânzătorul de la cafeneaua din colț rămase puțin șocat când Michael comandă trei feluri diferite de sandvișuri și două pungi de chipsuri, dar totul arăta îmbietor acolo. Găsi un separeu și se puse pe înfulecat, uitându-se absent pe geam, la luminile orașului și gândindu-se la

informațiile pe care le găsise despre Sarah. Nu era deloc aproape de el. Se afla la sute de kilometri distanță și, dintr-un motiv neștiut, Michael se întristă la gândul că urma să întreprindă o călătorie așa de lungă, ceea ce n-avea nicio noimă, dat fiind că nu-l lega de fapt nimic de orașul natal al lui Jackson Porter.

Nu-l lega nimic de niciun loc. Nu conta încotro o lua.

Al doilea sandviș îi puse capac. După cum spunea tatăl lui – tatăl lui fictiv –, se lăcomise. Chinuit încă de junghiuri după somnul prelungit pe patul de ciment, se ridică și ieși din restaurant, dându-i sandvișul rămas și o pungă de chipsuri unei femei fără adăpost pe care o zărise prin preajmă. Fără să știe de ce, o invidia. Măcar ea avea o lume. Lumea lui fusese distrusă.

Mai avea o grămadă de chestii de rezolvat înainte să poată pleca din oraș. Tocmai începuse să-și schițeze în minte o listă cu ce mai era de făcut, când auzi un strigăt din spate.

— Jax!

Era o voce de fată, și Michael se întoarse doar de curiozitate, fără să facă inițial vreo legătură cu el însuși. Dar îi pică fisa când văzu doi ochi negri ațintiți asupra lui – o adolescentă frumușică venea în fugă spre el. Ea era. Gabriela. Știa sigur că era ea, chiar dacă o văzuse doar într-o poză neclară trimisă împreună cu un mesaj.

Michael se strâmbă și înjură în șoaptă. Făcu stânga împrejur și o luă la picior, mergând grăbit, în pană de idei.

Fata îl ajunse și-l prinse de tricou, silindu-l să se întoarcă din nou spre ea. Michael se opri și se uită lung la ea, sigur că pălise complet.

— Ce-ai pățit? îl întrebă fata, cu o expresie de confuzie și furie totodată. Jax. Arăți ca… un zombie. Spune-mi chiar acum ce se întâmplă. N-ai mai dat un semn de viață de două zile!

Michael mișcă din buze – mai curând o reacție inconștientă. Nu reuși să spună nimic.

Gabriela îi dădu drumul și se trase înapoi. Acum părea doar jignită.

— Nu rămăsese c-o să ne petrecem timpul împreună cât sunt plecați ai tăi? C-o să ne distrăm pe cinste? Și acum nu ești în stare nici măcar să-mi răspunzi la mesaje? Nu poți să mă suni? Ce…

Nu-și duse la capăt propoziția și-l privi cu fruntea încrețită.

— Jax. Pe bune. Care-i treaba? S-a întâmplat ceva?
— Ăă, îngăimă Michael. Ăă, uite ce e, ăăă, Gabriela…
Cu fiecare silabă rostită de el, fata părea și mai intrigată. Dacă până atunci avusese câteva îndoieli, acum Michael știa sigur – era imposibil să se dea drept Jackson Porter.
— Uite ce e, lucrurile s-au schimbat. N-aș putea să-ți explic în veci. Îmi pare rău. Sincer. Adio.
Michael se întoarse și începu să-și croiască drum prin mulțime, ferindu-se din calea celor încărcați de sacoșe, apoi o rupse la fugă. Continuă să fugă prin oraș, fără să se uite în urmă, nici măcar o dată, temându-se că-l urmărea, până când găsi o altă alee la mare depărtare, sigur că scăpase de ea. Nici măcar nu strigase după el. Poate că nici măcar nu încercase să-l strige, prea consternată ca să poată vorbi.
Dar era singur acum.
Gâfâind, se lăsă să cadă la pământ și se ghemui într-un colț ferit, sfâșiat de vinovăție pentru ce-i făcuse bietei fete, o fată pe care nici măcar n-o cunoștea.
Dar pe Sarah… pe Sarah o *cunoștea.*
Trebuia s-o găsească.

3.

Douăzeci de ore mai târziu, Michael era într-un tren, un tren real – unul din acelea ultramoderne, BulletStream, care mergeau cu aproape 320 de kilometri pe oră. Nu călătorise niciodată cu așa ceva în toată viața lui virtuală de Tangent, și asta îl duse cu gândul la o chestie de care nu-i venea să creadă că nu-și dăduse seama până atunci: nu mersese nicăieri cu familia lui în atâția ani. Nu drumuri mai lungi, oricum. Și nu i se păruse niciodată ciudat. Asta era viața de zi cu zi. Munceai sau mergeai la școală și tânjeai după următoarea ocazie când te puteai strecura în Sicriu, lăsând lumea în urmă. Asta i se păruse normal lui Michael și bănuia că nu era deloc așa. Sau, cel puțin, nu pentru toată lumea.
În unele privințe, deși nu avea nicio justificare, se simțea ofensat de cât de mult îi fusese manipulată viața. Dar asta nu era ceva implicit pentru un program? Nu știa de ce, pur și

simplu îl călca pe nervi. Toată treaba asta. Și acum era o persoană în carne și oase. Nu era sigur când începuse sau când avea să se sfârșească, dar știa că, încet și sigur, se transforma, își revendica pe deplin acest… „sine”. Incertitudinea cu privire la identitatea lui artificială începuse să se risipească, și nu știa ce să creadă despre asta. Noul statut aducea cu el o aroganță care nu-i plăcea. Și pe care n-o înțelegea.

Iar o parte a problemei era faptul că nu reușea să-și ia gândul de la Gabriela. Simțea ceva ce n-ar fi trebuit să simtă pentru ea, ca și cum sentimentele chiar își aveau locul în inimă. Inimă care, în cazul lui Michael, îi aparținea încă lui Jackson Porter.

Poate că doar se simțea vinovat pentru că o rănise atât de tare pe fată. Oftând, își rezemă capul de geamul din dreptul lui și se uită absent la peisajul care gonea pe lângă el. Înainta așa de repede, încât era aproape imposibil să deosebească vreun loc anume. Trecuse pe lângă o învolburare nelămurită de clădiri urbane, pe lângă o învolburare nelămurită de ogoare, pe lângă o învolburare nelămurită de pădure. Acum ajunseseră la o mare nesfârșită de case și blocuri, care goneau pe lângă el în șuvoaie colorate.

Fusese o zi plină. Se odihnise mult mai bine decât se așteptase în ajun; dormise pe aleea întunecată pe care ajunsese după ce fugise de Gabriela. Dar se trezise revigorat și entuziasmat să-și vadă de noua viață, în special de faptul c-avea s-o găsească pe Sarah. Și-apoi își petrecuse ziua umblând după una-alta, ca să se pregătească de drum.

Scrisese un mesaj scurt familiei lui Jackson Porter și-l lăsase la ei acasă, pentru că nu-i venise în minte o metodă mai bună decât cea învechită, de a le lăsa un bilețel scris. Nu putea decât să spere că nu-și schimbase scrisul când adoptase trupul lui Jackson și că, între timp, Kaine nu pusese alte persoane să fileze casa. Mesajul era unul scurt, fiindcă Michael voia să reducă astfel riscul de a spune ceva care suna atipic pentru fiul lor; le zicea doar că avea locuri de văzut în lume și lucruri de făcut. Că îi părea rău pentru că luase atât de mulți bani, dar voia să-i asigure că nu pățise nimic. Că poate o să se întoarcă într-o zi.

Și bălării de-astea.

Era ridicol, desigur. O să sune la poliție și vor porni în căutarea lui, orice ar fi scris el acolo. Dar măcar vor ști că

trăiește. După ce vedeau ușa spartă, fără îndoială c-o să-și facă o mie de gânduri negre legate de unde ar putea fi.

Semnă biletul, spunându-le că-i iubea. Și aproape că-i dădură lacrimile când făcu asta, pentru că avea sentimentul că le-o spune părinților pe care-i cunoscuse în *Trup și Suflet.* Cei pe care-i considera încă părinții lui. Cei pe care n-avea să-i mai vadă vreodată.

După ce făcu un duș și mâncă, își făcu bagajul, luând o valiză din dulapul lui Jackson, apoi rămase puțin în holul din dreptul apartamentului. Apartamentul unde ar fi trebuit să se simtă ca acasă, dar care nu-i inspira asta. Cât despre ușa spartă, nu știa ce ar fi putut face cu ea, așa că o rezemă de perete. Cine știe ce-aveau să-și închipuie. Simțind o tristețe care-l nedumerea și mai tare, o luă din loc.

Primul lucru pe care-l făcu apoi a fost să meargă la un punct bancar. Trebuia să se asigure că operațiunile efectuate pe NetScreen-ul lui Jackson dăduseră roade. Răsuflă ușurat când îi apăru contul unui anume Michael Peterson, cu o sumă consistentă. De acolo merse la un magazin Net și cumpără una dintre cele mai performante căști EarCuff de pe piață, apoi o distruse pe cea veche și și-o instală pe aceasta. Își cumpără biletul și făcu rezervare la hotel într-un oraș învecinat cu al lui Sarah și acum iată-l aici, în tren, în drum spre fata care-i devenise unul dintre cei mai buni prieteni, doi cu totul. Ultima dată când o văzuse, Sarah tocmai dispărea, înghițită de un lac cu lavă. Spera că în viața reală scăpase mai ușor.

Începea să i se facă rău de la imaginile care se succedau pe geam. Se întoarse și studie ceilalți pasageri așezați în jur. Locurile din tren erau dispuse în așa fel încât oamenii să poată sta față în față, pe grupuri, și să povestească. Dădu cu ochii de o femeie aflată la vreo cinci rânduri distanță, care îi întâlni privirea pentru o fracțiune de secundă. Femeia își lăsă repede – prea repede – privirea în jos, studiind foarte atentă ceva pe NetScreen.

Era mai în vârstă, să fi avut vreo șaizeci de ani, și avea părul negru, înspicat. Era ușor cam plinuță, purta o fustă și-o bluză și-și ținea gleznele încrucișate, cu un aer afectat.

Iar Michael n-avea nicio îndoială că se zgâise la el în tot timpul cât se uitase el pe geam. Îl pândise.

Simți un fior.

4.

Își întorcea privirea spre femeie o dată la câteva secunde, așteptând s-o surprindă din nou fixându-l. Dar femeia nu-și mai întoarse privirea spre el, nici măcar o dată, spulberându-i orice îndoială ar mai fi putut avea cum că îl pândise cu nonșalanță. În mod normal, nimeni n-ar rezista tentației de a trage măcar cu ochiul la cineva când este privit. O femeie ciudată putea avea și alte motive să pândească un puști, dar unul singur i se părea plauzibil lui Michael în cazul ăsta.

Kaine.

Oare Tangentul își pusese deja iscoadele pe urmele lui, ca să-l fileze? Oare Kaine putea fi *chiar atât* de atotștiutor? Michael se pricepuse la subterfugii în viața lui de dinainte și se gândi că fusese destul de bun în a evada și a-și crea o nouă identitate.

Dar aici era vorba de Kaine. Kaine se pricepea mai bine la orice. La naiba, individul găsise o metodă de a introduce o formă de inteligență artificială într-un corp omenesc în carne și oase. Ceea ce-l făcu pe Michael să se întrebe din nou dacă Tangentul declanșase Doctrina Mortală pentru el însuși.

Era foarte posibil ca și Kaine să fi devenit om acum, umblând de colo-colo într-un trup de împrumut. Michael își impuse să se oprească. Dacă el era cobaiul în tot experimentul ăsta, de bună seamă Kaine va mai aștepta un pic înainte să încerce transformarea pe pielea lui. Pe de altă parte, oare Kaine și-ar dori asta pentru sine, de Tangent, teoretic puteai fi nemuritor, puteai să trăiești veșnic, sub forma de cod. Ca om, puteai muri oricând. Care era țelul final al lui Kaine?

Lui Michael i se încețoșă privirea în timp ce se lăsa purtat de gânduri. Scutură din cap și-și întoarse din nou atenția spre femeie. De data asta se uita țintă la el și nu se mai obosi să-și plece privirea.

Michael tresări, dar nu-și feri privirea. Nici ea. Era ca o confruntare din priviri între un adolescent și o bunicuță. Chipul ei puternic fardat avea ceva neliniștitor, era complet impasibil nici urmă de zâmbet, dar nici vreo urmă de furie sau ostilitate. Se uita la el, și el o privea la rândul lui.

Într-un final, femeia își plecă privirea și apăsă pe cască, făcând să dispară ecranul proiectat în fața ei. Își strânse câteva

lucruri de sub scaun, apoi se ridică foarte calm și îi întoarse spatele, pornind-o pe culoar în direcția opusă. Michael o urmări cum se îndepărta, fără să arunce măcar o privire în urmă. Simți un puseu de panică – trebuia să afle cine era cucoana asta, și șansa lui de-a afla răspunsul era pe cale să dispară în vagonul alăturat.

Se ridică și-o porni după ea pe culoar.

5.

Trebui să se oprească de câteva ori, întorcându-se și rezemându-se de o banchetă ca să lase alți pasageri să treacă. O văzu pe femeie ieșind pe ușă și trecând în vagonul următor, fără a privi în urmă nici de data asta, nici măcar cu coada ochiului. Grăbi pasul, cât pe-aci să dărâme un bătrân care bombăni ceva despre „copiii prost-crescuți”.

Mai mulți pasageri, care surprinseseră gestul, îi aruncau priviri chiorâșe. Nu-i păsa. Cu fiecare clipă care trecea, se simțea și mai agitat, și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să afle cine era necunoscuta.

Ajunse la ușă chiar când se deschidea din nou. Trei femei trecură pe lângă el, bârfind despre cel mai nou serial NetVoyeur. Purtau părul tapat și erau date cu un ruj care-ți lua ochii, și Michael de-abia se abținu să nu le dea un brânci. Trecu pe lângă ele, în vagonul alăturat, și-o zări pe femeia mai în vârstă, ajunsă între timp deja aproape la capătul opus. Nu erau prea mulți oameni în picioare, așa că grăbi din nou pasul, înaintând pe culoar de parcă-l fugărea cineva. Un însoțitor de bord îi strigă, mai mult în silă, să meargă mai încet, dar Michael îl ignoră.

Ajunse până la cealaltă ușă, o deschise și trecu grăbit dincolo. Femeia iuțise și ea pasul, dar era de-abia pe la jumătatea vagonului. Michael continuă să o urmărească, gândindu-se c-o s-o prindă din urmă la ușa următoare. Și-apoi o s-o apuce de braț și-o s-o întrebe politicos, dar ferm, care-i treaba. De ce îl urmărea.

Dar, până să ajungă la ea, femeia se opri în fața ușii și se întoarse spre el, cu o expresie la fel de impasibilă. Era straniu cât de calmă părea după ce mersese așa grăbită. Michael se

opri locului. Femeia întinse un braț palid spre tavan și ridică trei degete.

Întinse brațul spre el de câteva ori, cu gesturi scurte, spasmodice, atrăgându-i atenția asupra cifrei trei și păstrându-și în tot acest timp expresia nefiresc de absentă.

Apoi, brusc, îi întoarse spatele și trecu în vagonul următor.

Trei.

Trei *ce*?

Michael porni după ea.

6.

Următorul vagon nu era pentru pasageri; era un soi de spațiu de depozitare. Avea două ieșiri de urgență, dotate cu echipament de prim ajutor, stingătoare de incendiu și pături făcute sul și legate de rafturile de metal aliniate de-a lungul unuia din pereți. Femeia se oprise în mijlocul vagonului, cu spatele la Michael și cu capul plecat ca și cum se uita la podea. Fără să știe de ce, lui Michael imaginea îi aminti de un joc cu zombie care îi plăcuse la nebunie cândva, *Morții vii ce v-ar hali.* Mai că se-aștepta ca femeia să se întoarcă și să pornească târșâindu-și picioarele spre el, un monstru înfometat, scos din minți, cu fața plină de sânge și carne vie. Dar femeia nu se urni. Michael simți că i se face pielea ca de găină.

Își drese glasul, refuzând să recunoască teama pe care i-o inspira o bătrână.

— Cine ești? o întrebă, bucuros că nu-i tremura glasul când se auzi vorbind.

Femeia nu-i răspunse. Nici nu se mișcă. Rămase încremenită, cu spatele la Michael.

— De ce mă urmăreai? Și ce înseamnă…

Se întrerupse când femeia își mișcă încet brațul, ridicând din nou trei degete, greoi, cu un tremur; apoi rămase așa, cu brațul în sus, ca un copil care ridică mâna la oră.

Michael se uită înspăimântat la ea, la cele trei degete ridicate. Nu-și găsea cuvintele.

— Ce-are numărul trei de-a face cu mine? Cine ești?

Se poate să-i fi tremurat un pic glasul de data asta.

Femeia se întoarse încet, cu gesturi letargice. Părea că-și epuizase și ultimul dram de energie încercând să fugă de Michael. Rămase cu capul plecat până când se întorsese cu tot corpul spre el; abia atunci își ridică privirea, fără să lase mâna jos.

— Spune-mi ce se întâmplă, îi ceru Michael, exasperat de jocul ăsta de-a mima.

— Trei, șopti femeia.

Michael n-ar fi reușit să priceapă cuvântul dacă nu i l-ar fi citit pe buze.

— Sunt una dintre voi. Trei.

— Trei ce? repetă Michael rugător. Și tu ai fost Tangentă? Putem să ne așezăm undeva și să stăm de vorbă? Te rog?

— Ai trei zile, îi spuse femeia, cu o voce un pic mai sigură.

— Trei zile să ce?

— Trei zile să te răzgândești.

Până să apuce Michael s-o întrebe de Kaine, femeia îi confirmă bănuielile.

— Kaine nu mai este în slujba celui care l-a programat. Planurile inițiale s-au schimbat. Are nevoie de ajutorul tău. Și tu ai nevoie de ajutorul lui. Și… nu-i place când oamenii nu-l ascultă.

Pentru prima dată expresia ei se schimbă. Îi zâmbi. Se strânseseră pasageri în dreptul ambelor intrări și se uitau curioși la ei.

Michael nu spuse nimic.

Ei îi pieri zâmbetul. Ochii păreau să i se fi stins și își lăsă în sfârșit brațul în jos. Apoi se întoarse din nou, oprindu-se în fața ieșirii de urgență laterale. Trenul îi hurducă, reamintindu-i lui Michael cu ce viteză mergeau. De bună seamă femeia n-avea de gând să…

Într-o fracțiune de secundă ea ajunsese deja la ușă și întindea mâna spre clanța roșu-aprins. Apăsă pe clanță și ușa se deschise brusc, într-o explozie de sunete, chiar când începuse să vuiască și alarma. Michael se lăsă să cadă pe podea, gâfâind, izbit de curentul de aer de-afară.

Dâre de culoare goneau pe lângă el – tonuri de verde și cafeniu, culorile dintr-o pădure – și hainele femeii, care se ținea de tocul ușii, fluturau în vânt.

Apoi femeia făcu un pas și, într-o clipită, se făcu nevăzută.

Michael se uită țintă la vârtejul de culori, așteptând, dar așteptă degeaba. Nu se auzi nici măcar un țipăt.

V

Dezastrul din bucătărie

1.

În aer răsuna alarma și trenul încetini, cu scârțâit de frâne, apoi se opri de tot. Michael se prinsese de un raft de metal. Rămase agățat de el mult timp și după ce trenul se oprise. Și tremura, cu sângele gonindu-i prin vine.

Poate că încă nu se obișnuise cu trăirile umane. Totul era altfel. Mai intens. Mai real. Mai înspăimântător. Simțea totul, așa cum nu simțise niciodată în viața lui de dinainte. Sau pur și simplu așa i se părea în febra momentului?

Veniră oamenii legii, îl ajutară să se ridice și îl luară la întrebări. Timp de câteva minute își închipui c-avea să fie acuzat de vreo infracțiune, dar înregistrările VidFeed arătau clar că n-avusese nimic de-a face cu decizia femeii de a sări din tren. Îl întrebară de ce ridicase femeia mâna, ce-i spusese, ce căutase Michael cu ea. Dar el le tot repeta că nu știe, că o urmărise de curiozitate, ceea ce era adevărat. Le răspunse la întrebări până când, într-un final, îl lăsară să se întoarcă la locul lui. Situația li se părea destul de clară: cucoana era dusă cu capul.

Michael încă mai tremura când se așeză. Avea prea multe lucruri la care să reflecteze.

Kaine nu mai era în slujba celui care-l programase. Avea nevoie de ajutor – și Michael avea nevoie de el. Trei zile. Fusese dojenit pentru că nu-l ascultase, ca și cum Tangentul i-ar fi fost tată. Iar femeia – oare chiar fusese asemenea lui Michael? O fostă Tangentă? Să vadă pe cineva luându-și viața – incidentul îi amintea mult prea mult de momentul când se aruncase de pe podul Golden Gate cu o fată pe nume Tanya. Fusese într-o altă viață.

Speriat, își încolăci brațele în jurul corpului și se rezemă cu capul de geam. În curând trenul se puse din nou în mișcare și treptat prinse viteză, până când goneau din nou pe șine.

2.

Michael se simțea mult mai bine când ajunse în orașul lui Sarah. Era atât de copleșit de toate cele petrecute, încât își impuse să se concentreze pe un singur lucru: să dea de urma prietenei lui. O s-o găsească, o s-o convingă că-i spune adevărul despre el și-apoi o va întreba ce să facă. Ea o să știe. Sarah era o fată inteligentă. Cumva, o să știe.

Dar, până s-o poată găsi pe Sarah, trebuia să se orienteze. Îi luă câteva ore. Un drum cu taxiul până la hotel; se cază acolo cu cardul de credit și sub un nume fals; apoi mâncă ceva. Își verifică rapid noua identitate pe Net, după care compară datele furate din arhiva jocului cu hărțile locale. În tot timpul ăsta, își frământa mintea: s-o contacteze pe Sarah, s-o anunțe că vine? Era în cumpănă. Pe de o parte, asta poate că i-ar atenua șocul, ar pregăti-o un pic. Dar, pe de altă parte, era îngrozit că, din vreun motiv absurd, fata o să-i spună să nu vină. Sau c-o să-l creadă vreun țicnit și-i va închide. Sau, și mai rău, o să-l blocheze.

Se gândea și se răzgândea și tot la aceea decizie ajungea: o să-și asume riscul și-o să meargă s-o vadă direct. Voia s-o privească în ochi când îi spunea – fie și cu ochii unui străin, pe care ea nu-l mai văzuse până atunci. Era sigur că asta era singura cale s-o convingă. O s-o ia prin surprindere felul cum arăta, dar asta era ceva firesc la primele întâlniri în Starea de Veghe. De obicei, în Somn oamenii își creau Aure diferite față de cum arătau de fapt, orice ar fi zis ei. Dar, de îndată ce-o să-i înșire toate lucrurile prin care trecuseră de-a lungul Căii și confruntările cu Kaine, Sarah o să-l recunoască. Și, în persoană, n-o să-l poată bloca.

Și astfel se trezi pe veranda din fața casei lui Sarah, pe înserat, când începea să se răcorească. Locuia în suburbii, nu chiar în oraș. Familia ei clar era una înstărită – nu numai că aveau casa lor, dar era o casă spațioasă. Cu verandă. Crescând

la oraș, Michael își imaginase întotdeauna că verandele se găseau doar în lumea imaginară din VirtNet. Dar ce știa el de fapt?

Bătu la ușă, simțind că i se accelerează pulsul cu fiecare bătaie.

Trecură câteva secunde, deși păru să treacă o eternitate. Apoi auzi pași. Încuietoarea începu să scoată un semnal sonor, și Michael simți că-i sare inima din piept. Mai că-i veni să facă stânga-mprejur și s-o rupă la fugă, să sară peste trepte și să dispară după colțul casei înainte să-l vadă cineva. Dar nu mai apucă.

Încuietoarea se dezactivă și ușa se deschise.

În prag se afla o femeie, la vreo cincizeci de ani, blondă, cu un chip comun dar plăcut, pe care de-abia începeau să apară primele riduri. Schiță un zâmbet, care aproape că mască întrebarea nerostită – unda de îngrijorare – din ochii ei: ce căuta o persoană complet necunoscută la ea pe verandă.

— Bună ziua, spuse Michael, vorbind un pic cam zorit. Ăă, mă numesc Michael.

Apoi, dintr-un motiv inexplicabil, îi pieriră toate gândurile din minte și nu mai știa ce să spună. Deschise gura și-o închise la loc.

— Bine, spuse femeia într-un final, șovăind. Michael. Te pot ajuta cu ceva?

— Da, ăă, da, se bâlbâi el. O caut pe Sarah. E fiica dumneavoastră?

Se crispă – ce întrebare stupidă. Răspunsul era evident.

— Sarah e fiica mea, da. Te cunoaște? Despre ce e vorba?

Michael nu era sigur când se întâmplase mai exact, dar femeii îi pierise zâmbetul.

Inima îi bătea nebunește. Întotdeauna folosise o imagine foarte asemănătoare cu aspectul lui real în Somn, iar Sarah știa asta. Și acum arăta complet diferit. Chiar și-așa, nu era ceva foarte neobișnuit să folosești o Aură complet diferită. În cel mai rău caz, o să creadă că a mințit în legătură cu felul cum arată. O să poată s-o convingă cine este prin viu grai, foarte repede.

Era limpede că mama lui Sarah începea să se îngrijoreze.

— Poate c-ar trebui să revii mai târziu, îi spuse, încercând să-i vorbească politicos.

— Îmi cer scuze, se grăbi Michael să răspundă. Îmi cer scuze – am emoții, atâta tot. Sarah e printre cei mai buni prieteni ai mei din Somn – din VirtNet, adică, și nu ne-am întâlnit niciodată în Starea de Veghe până acum. Am vrut să-i fac o surpriză și în loc de asta v-am bătut la ușă și v-am dat impresia c-aș fi vreun pervers. Îmi cer scuze. Ați putea să-i spuneți c-o caută Michael? Mike the Spike? Vă rog?

Îi zâmbi încurcat.

Femeia se dădu cu un pas în spate, făcând ochii mari. La început păru un semn rău, dar apoi se lumină la față, zâmbindu-i mai sincer, de data asta.

— Vă rog? repetă Michael, încercând să-și ia un aer cât mai spăsit.

„Mă descurc la fazele astea omenești”, își zise, zâmbind și el mai convins.

— Intră, îi spuse mama lui Sarah, deschizând larg ușa. Am auzit foarte multe despre tine, tinere, nici nu bănuiești. Fiica noastră își dorește să te cunoască în persoană de ani buni, dar nu ne așteptam la o asemenea… surpriză.

Încă un zâmbet afectuos.

— Eu sunt Nancy.

Michael aproape că-și dori să fi avut o pălărie – când păși sfios în casa ce părea desprinsă dintr-un film vechi, alb-negru, și-ar fi scos-o și-ar fi răsucit-o în mâini. Se mulțumi să dea din cap și să rămână cu privirea în pământ. Nu voia să-și distrugă singura șansă.

Nancy închise ușa în urma lui, apoi trecu în cealaltă parte a holului care ducea spre bucătărie. Michael era sigur c-o auzise încuind – sau poate că ușa se încuia automat.

— Gerard, poți să ieși acum! strigă Nancy. E doar un prieten de-al lui Sarah!

O ușă laterală se deschise, scârțâind din balamale. În prag apăru un bărbat, un tip solid, cu chelie, cu un aer morocănos, care ținea un pistol în mână – așa de strâns că i se albiseră articulațiile – ațintit spre Michael.

— Să ne așezăm, atunci, spuse bărbatul.

3.

Michael stătea pe canapeaua din casa familiei lui Sarah, reamintindu-și constant că nu mai era într-un joc, că opțiunea de a se năpusti asupra tipului – de a-l placa, poate, și de a-i smulge arma din mână – nu era o opțiune, de fapt. Era o idee groaznică. Situația era atât de bizară, încât avea senzația că e în VirtNet. Dar, în cazul ăsta, dacă se alegea cu un glonț în piept, risca să moară, nu era vorba doar de inconvenientul de-a o lua de la capăt. Se concentră să rămână complet nemișcat, evitând mai ales mișcările bruște. Și să zâmbească.

Părinții lui Sarah – oare chiar erau părinții ei? – erau așezați în fața lui, fiecare pe câte un scaun, tatăl ei cu pistolul pe genunchi, cu țeava îndreptată în continuare spre Michael. Spre fața lui Michael, mai precis: îi vedea gura neagră, perfect rotundă, calea întunecată spre o moarte sigură. Trase aer în plămâni, simțind o gheară în piept.

Zâmbetul încântător de pe chipul mamei lui Sarah dispăruse din nou.

— V-am... ăă... v-am supărat cu ceva? întrebă Michael. Unde e Sarah?

Îl ajută să spună ceva; parcă mai prinsese curaj.

— Sarah o s-ajungă acasă în curând, îi răspunse Nancy. Nu-ți face griji în privința asta.

— Spune-ne cine ești.

Gerard era nefiresc de calm pentru o persoană cu un pistol în mână.

— Trebuie să fim mai precauți ca de obicei în perioada asta, știi.

Mai precauți ca de obicei? Michael inspiră adânc.

— Sunt exact cine v-am spus că sunt. Mă numesc Michael. Dacă aș putea să vorbesc doar cinci minute cu Sarah, aș putea dovedi cu ușurință lucrul ăsta. Nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum în Starea de Veghe, așa că la început, n-o să mă recunoască. Dar suntem prieteni la cataramă de ani de zile. Noi doi și încă un tip pe nume Bryson.

Cei doi schimbară o privire, apoi se uitară din nou la Michael.

— Mie îmi sună suspect, spuse Gerard. Au mai venit și alții ca tine.

Bărbatul strânse mai tare pistolul în mână, apoi îi dădu drumul.

Michael se întrebă de ce erau așa bănuitori. Oare trecuseră oamenii lui Kaine pe-acolo? Ridică mâinile.

— Serios, habar n-am despre ce vorbiți.

Niciunul dintre ei nu reacționă.

— Uite ce e, pot să vorbesc cu Sarah, doar atât? Puteți să țineți pistolul îndreptat spre mine tot timpul. Percheziționați-mă – n-am niciun pistol prins la piept, niciun cuțit ascuns în pantof. Vă jur. Sunt doar un prieten de-al fiicei dumneavoastră. Atâta tot.

— Mai vedem noi dacă-i așa, i-o întoarse Gerard.

Dar măcar se rezemă de spătarul scaunului, așezându-se mai comod. În același timp, schimbă și poziția pistolului, astfel că nu mai era îndreptat spre Michael.

Nancy oftă și-și netezi pantalonii.

— Prea bine. O să vedem ce-are de spus Sarah când se întoarce. Dar n-avem de gând să ne mai asumăm niciun risc după ce…

Se întrerupse și-și lăsă privirea în pământ.

„Kaine”, își zise Michael, sigur de asta acum. „Kaine le-a făcut ceva. Sau Sarah a fost traumatizată după ce-a murit mistuită de lavă, pe Cale”. Nu-i de mirare că erau bănuitori.

— Am nevoie să-mi umplu timpul cu ceva, bombăni Gerard.

Apăsă pe o telecomandă aflată în apropiere și pe peretele opus apăru o Holoproiecție. În imagine era un bărbat, care arăta spre o hartă mare și vorbea despre vreme. Părea c-avea să fie o seară frumoasă.

4.

— Oh, zău așa, mormăi Gerard.

Michael oftă. Era cam a zecea oară când bărbatul bombănea înfundat în ultima oră. Evident, ocupația lui preferată în viață era să se uite la ȘtiriȘoc și să-l contrazică pe prezentator la fiecare pas. Partea care-l nedumerea era că Gerard părea s-o facă și când se dezbăteau păreri diametral opuse. Din

perspectiva lui, niciuna dintre tabere n-avea dreptate. Tipul era neîncrederea în persoană.

Se auzi un țiuit din hol, urmat de scârțâitul balamalelor și-apoi de zgomotul unei uși care se trântește. Michael se ridică fără să-și dea seama ce face.

— Stai jos! urlă Gerard la el.

Nancy i se adresă mai politicos.

— Te rog. Trebuie să fim atenți. Dacă ești cine spui că ești, atunci vom afla în curând, nu-i așa?

Michael încuviință, așezându-se încet. Deja se auzeau pași care veneau spre ei. Simți un freamăt în stomac și, în același timp, i se puse o gheară în piept. Sarah. În curând avea s-o vadă pe Sarah.

Fata intră în cameră – tocmai își lua mâna de la ureche, închizându-și NetScreen-ul. Lui Michael i se tăie răsuflarea pentru că era exact cum și-o imaginase și, totodată, deloc cum și-o imaginase. În mare semăna cu Aura ei din Somn, dar în același timp erau îndeajuns de multe deosebiri încât să pară c-o descoperea din nou.

În primul rând, era foarte înaltă – poate că avea un complex legat de asta și compensase acest neajuns în VirtNet alegând să fie mai scundă. Avea un păr blond care-i venea până la baza gâtului. Era drăguță, dar nu chiar frumoasă. Cu excepția ochilor. Avea niște ochi superbi, oricât de siropos i se păru gândul ăsta. Erau verzi, ca și ochii Aurei ei, dar nespus mai luminoși, aproape nefiresc de luminoși. Tocmai deschisese gura să le spună ceva părinților ei, dar se opri, ațintindu-și ochii de culoarea kriptonitei[1] asupra lui Michael. Un necunoscut așezat pe un scaun, care-o privea probabil cu gura căscată și aer de imbecil. Și tatăl ei cu pistolul în mână.

Sarah. Lui Michael nu-i venea să creadă că aceasta era Sarah.

— Oh, spuse fata. Ăă, bună. Ăă…

Se uită la mama ei, cu o privire întrebătoare.

Nancy se ridică de pe scaun.

— Bună, scumpo. Acest tânăr spune că e un prieten de-al tău.

Sarah se uită la Michael, vădit nedumerită.

— Bine. Te cunosc de…

Se opri și-i apăru o expresie stranie pe față.

---

[1] Element chimic fictiv, cu proprietăți radioactive, care apare în universul lui Superman. (*N. t.*).

„Oare știe, cumva?” se întrebă Michael. Avea multe explicații de dat, dar poate că totul va merge șnur. Se temea de fiecare secundă care avea să urmeze.

— E prietenul tău? o întrebă Gerard, cu mâna pe pistol. După toată agitația din ultimul timp, n-am de gând să-mi mai asum niciun risc.

Sarah nu spuse nimic și Michael se grăbi să rupă tăcerea.

— Eu sunt, Sarah. Sunt… sunt Michael, se bâlbâi el. Știu că e o nebunie c-am apărut așa, dar pot să-ți explic totul. Trebuia să te văd. Mă temeam că, dacă încerc să-ți dau un semn, o să se ducă naibii totul până s-apuc să fac ceva. E o prostie, știu. Dar acum sunt aici și vreau doar să stau de vorbă cu tine. Între… între patru ochi?

De-abia dacă îndrăzni să întrebe – știa că părinții ei n-ar accepta în veci așa ceva.

Gerard îi confirmă bănuielile.

— Orice ai avea să-i spui fetei noastre poți să-i spui cu noi de față.

Sarah își regăsi în sfârșit glasul și, când vorbi, era foarte calmă.

— Mamă, tată, o să fie foarte ușor. Nimeni n-ar putea să se dea drept Michael. O să-mi dau seama în maximum trei minute dacă tipul ăsta spune adevărul. Dar trebuie să mă lăsați singură cu el.

Michael aproape că roși auzind-o, deși era adevărat. Părinții ei probabil că s-ar speria de moarte dacă ar auzi ce aveau ei de spus. Și ea probabil că de-abia aștepta să afle ce se întâmplase după moartea ei virtuală în lacul cu lavă.

Gerard și Nancy se priviră, vădit precauți, ceea ce era de înțeles.

— Am aproape optsprezece ani, spuse Sarah. Dacă nici acum nu puteți avea încredere în mine, atunci n-o să aveți niciodată. Dacă e prietenul meu, vreau să vorbesc singură cu el. Dacă nu e, ce-mi poate face în trei minute?

Îl măsură din priviri, ca și cum ar fi zis: „Uitați-vă la el, tipul ăsta n-ar putea răni o muscă”.

Gerard se ridică și se apropie de Michael, aplecându-se spre el până când părea c-o să-i cadă în poală. Folosea o apă de colonie cu parfum de mosc.

— În picioare, îi ordonă.

Michael se conformă și apoi, cu mâna liberă, Gerard începu să-l percheziționeze ca un polițist cu experiență.

— Tată, exclamă Sarah stânjenită.

Gerard termină ce-avea de făcut și se dădu cu un pas în spate.

— În regulă. Noi o să fim în bucătărie. Dacă aud un piuit de la fiică-mea, mă întorc aici cât ai clipi.

Pufni și-apoi își luă soția de mână. Se opri în prag și se uită în urmă.

— Și… mă bucur de cunoștință.

Michael oftă ușurat. Tipul începea să se înmoaie.

Sarah veni foarte aproape de el.

— Bun, îi zise. Convinge-mă.

5.

Se așezară pe canapea, față în față. Sarah își trase picioarele sub ea, cu un braț întins peste glezne, uitându-se cu seriozitate la Michael. El simțea o sumedenie de emoții intense, dar mai ales avea senzația copleșitoare că trăia o situație ireală. Fata din fața lui era cea mai bună prietenă a lui – una dintre cei mai buni prieteni ai lui, oricum – și totuși, acum se vedeau pentru prima dată. Și, pentru el, era pentru prima dată de când devenise om în carne și oase.

— Sunt… Nici nu știu de unde să încep, îi zise.

— De oriunde vrei, îi răspunse ea, cu ochii aruncându-i văpăi. Trebuie să mă asigur că ești tu, Michael.

El încuviință.

— Mda, în regulă. Păi, eram cu tine când ai fost omorâtă pe Cale. De lavă. Voiam să mor și să mă întorc în Veghe cu tine, dar… m-ai obligat să-ți promit c-o să merg până la capăt. Și asta am făcut. Cred.

— Nu-i de-ajuns, nătărăule. Kaine ne urmărea fiecare mișcare. Poate că ți s-a spus ce să spui. Sau ai văzut-o cu ochii tăi.

Michael oftă. Deodată i se luase să încerce să-și dovedească identitatea, pentru că avea ceva mult mai important să-i spună, ceva la care o să-i pice fața. Dar cum să ajungă la partea aia?

— Ne-am cunoscut la Dan the Man Deli, începu. Nouă ne plac la nebunie cartofii albaștri, Bryson nu i-ar mânca nici mort. Zice că miros a picioare. De trol. *Trup și Suflete* jocul tău preferat. Te-ai străduit din greu să mă prinzi din urmă la punctele de experiență, dar eu eram mereu un pic înaintea ta. Pe Bryson nu-l interesa prea mult, atâta timp cât era pe-aproape. Ne-am creat un fort virtual la periferie. Nimeni nu știe despre asta. Doar noi trei.

Pe chipul lui Sarah apăru un zâmbet în timp ce Michael povestea, dar nu dădu niciun semn c-ar vrea să-l oprească. Poate că-i plăcea să-l vadă chinuindu-se un pic.

— O dată nu-l mai găseam pe Bryson și aveam o misiune comună în *Trup și Suflet.* L-am căutat peste tot. Într-un final l-am găsit la Cuiburile Gorgonelor giugiulindu-se cu gagica aia extraterestră. Nici până acum n-am aflat dacă era Tangentă sau nu.

Sarah scoase un sunet care semăna cu un chicotit.

Michael continuă să vorbească, lăsând amintirile să țâșnească din el într-un șuvoi. Nu trebuia să sape prea adânc după ele; erau toate chiar acolo, aproape de suprafață, majoritatea plăcute, povești agreabile. Despre cum își croiseră drum, spărgând codurile, în locuri unde n-aveau ce căuta. Despre cum îi fugăriseră agenții VNS, asta înainte să se transforme într-o situație efectiv de viață și de moarte. Povești din joc, cu bune și rele. Simți o căldură în toată ființa lui în timp ce le împărtășea – nu doar pentru că-și amintea vremurile bune, ci pentru că acum știa că Doctrina Mortală chiar transferase tot ce-l făcea pe el… el.

— Bine, poți să te oprești acum, îi zise Sarah. Te cred.

Michael tocmai era în mijlocul unei povești despre un joc numit *Amăgire și anihilare,* dar fu foarte fericit să se oprească în mijlocul propoziției. Se încinsese la față. Sarah știa că e el; Michael nu-și mai făcuse griji în privința asta aproape de la început. Dar acum avea senzația că-i apasă o greutate pe inimă. Trebuia să-i spună adevărul: că prietenul pe care ea – l cunoscuse sub numele de Michael era captiv în trupul unui tip numit cândva Jackson Porter.

Holoproiecția se derula în continuare pe ecran, prezentând un reportaj după altul. Michael aproape că uitase de ea, gândurile care i se războiau în minte înecau orice alt sunet. Se uită lung la

imagini un minut, vrând să-și ia gândul de la altele, apoi se uită la Sarah. Ea își dăduse seama că s-a întâmplat ceva.

— De ce am senzația că îmi ascunzi ceva? îl întrebă. Și nu doar în legătură cu ce s-a întâmplat pe Cale după moartea mea.

Michael oftă. Acum ori niciodată. Trebuia s-o facă acum.

— Ai dreptate. Nu ți-am spus tot, nici pe departe. Nici măcar nu știu dacă o să mă crezi. Mi-aș dori să-mi poți citi gândurile pur și simplu.

— Dă-i drumul, puștiule.

Nici nu termină bine propoziția când răsună o împușcătură din bucătărie, care cutremură toată casa. Auziră un țipăt de femeie, apoi zăngănit de vase care se izbeau de podea și zdrăngănit de farfurii sparte.

Apoi încă o împușcătură. De data asta nu se mai auzi niciun sunet.

6.

Sarah sări de pe canapea și se urni până s-apuce Michael s-o prindă. Străbătuse camera deja și o pornise spre bucătărie, cu Michael pe urmele ei.

— Sarah, oprește-te! îi strigă. Oprește-te!

Ea nici măcar nu încetini. Michael își imagina deja o siluetă așteptând-o, cu arma încărcată, gata s-o ucidă. Încercă s-o prindă din urmă, dar ea i-o luase cu mult înainte. Se strecură în hol și-o luă la fugă spre bucătărie. Sarah rămăsese încremenită în prag. Lui Michael îi stătu inima-n loc: se aștepta la încă o împușcătură. Se aștepta să se năruie lumea sub ochii lui.

Dar nu se întâmplă nimic.

O înconjură cu brațele, trăgând-o câțiva pași înapoi. Apoi văzu scena pe care-o văzuse ea. Bucătăria era vraiște sertare și dulapuri desfăcute, vase și tigăi peste tot, farfurii făcute țăndări împrăștiate pe gresie. Ușa din spate fusese forțată și atârna șui într-o balama, legănându-se un pic. Și erau urme de sânge. Nu mult, dar categoric era sânge.

Părinții ei dispăruseră.

Tremurând, Sarah își duse mâinile la gură. Dar nu scoase niciun sunet. Michael fugi în curtea din spate – o curte interioară

mare și o pajiște cu câțiva arbuști – și se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse în casă, o găsi pe Sarah și încercă s-o ia în brațe. Dar ea îi opuse rezistență. Fața ei nu era udă de lacrimi, ci roșie de furie.

— Ce…, începu, dar nu-și duse la capăt întrebarea.

Michael rămăsese și el fără cuvinte.

Căută un indiciu în bucătărie. Pe un blat de granit aflat chiar în mijloc, un refugiu din calea dezastrului, se afla pistolul tatălui lui Sarah. Părea să fi fost lăsat dinadins acolo, peste un plic. Plicul părea atât de straniu – aproape nimeni nu mai scria pe hârtie. Michael era sigur că mesajul din plic era unul groaznic; cumva știa chestia asta.

— Au lăsat un bilet, îi șopti lui Sarah.

— Poftim? întrebă ea confuză, o reacție de înțeles. Unde?

El îi arătă și Sarah înșfăcă plicul.

Părea că se întorseseră în Somn, că se cufundaseră într-un joc din VirtNet. Sarah părea să se miște cu încetinitorul când luă plicul și-l desfăcu. Până și cuvintele prezentatoarei de știri se auzeau, parcă, deformat, reverberând în hol. Michael se uita ca prin ceață la mâinile lui Sarah, care tocmai scotea mesajul din plic.

Ea despături hârtia și-o parcurse rapid. Apoi se uită la Michael, cu lacrimi în ochi.

— Ce scrie? se auzi întrebând.

Vocea lui părea să vină de departe, printr-un tunel – se auzea doar un pic mai tare decât vocea prezentatoarei. Nu reușea să se concentreze pe nimic și auzea un țiuit straniu în urechi.

Sarah pălise și mai tare. Se uită din nou la mesaj și îl citi cu voce tare.

> „*Acesta e ultimul avertisment. Să nu te mai îndoiești niciodată de consecințele neascultării tale. Supune-te și vor scăpa cu viață. Sfidează-mă și vor muri. Ajută-mă, Michael, și vei putea trăi veșnic*”.

Michael simți o strângere de inimă. Acum problemele lui îi afectau viața lui Sarah, puneau în pericol viața părinților ei. Kaine era nebun. Era nebun de legat, fără drept de apel. Îi răpise – și cel mai probabil îi rănise – pe părinții lui Sarah doar ca să-și demonstreze puterea. Ca să obțină ceea ce-și dorea.

Dar mai era ceva aiurea. Vocea prezentatoarei ajunse la el treptat. Îi luă câteva momente să proceseze ceea ce spunea femeia și o lumină străpunse ceața din mintea lui.

— Oh, nu, șopti. Nu.

Cum era posibil ca totul să se fi dus de râpă așa, deodată?

— Ce e? întrebă Sarah, cu o expresie care reflecta o teamă aidoma cu a lui.

Fără să-i răspundă, Michael se întoarse și ieși din bucătărie, luându-se după vocea femeii până în camera de zi, unde Holoproiecția continua să se deruleze pe perete. Nu voia ca Sarah să vadă asta, nu voia să fie adevărat ce auzea, dar pur și simplu n-avea de ales. Sarah era deja lângă el, uitându-se țintă la ecran.

O poză imensă cu Jackson Porter era proiectată pe jumătate de perete.

Jackson Porter. Cunoscut și sub numele de Michael.

În jumătatea de jos a ecranului se derula un text, ceva despre adolescentul dispărut, căutat pentru acte de terorism cibernetic, dat în urmărire generală. *Se oferă o recompensă generoasă, în bani, oricui poate oferi informații.*

Michael se întoarse să se uite la Sarah și i se frânse inima văzând expresia de pe chipul ei.

— Pot să-ți explic.

De câte ori auzise pe cineva spunând chestia asta în filme? Ar fi putut la fel de bine să-și mărturisească vina. Expresia ei rămase neschimbată. Michael aprecie c-avea cam zece secunde la dispoziție înainte ca Sarah să-și deschidă NetScreen-ul și să sune toate autoritățile îndreptățite să poarte arme, pe o rază de 150 de kilometri. Sau, și mai rău, ar putea să-l atace chiar ea.

— Doctrina Mortală, îi zise. Tocmai mă pregăteam să-ți spun. E mâna lui Kaine. El mi-a făcut asta. Mie și puștiului ăluia, Jackson Porter.

Arătă spre perete, dar buletinul de ȘtiriȘoc trecuse la o altă știre, scoțându-i fața de pe ecranul imens, din fericire.

— La ce te referi? întrebă Sarah.

Măcar nu plecase de lângă el.

— Uite…

Își căută cuvintele cu care să înceapă.

— Putem să ne așezăm?

— Părinții mei au dispărut!

Michael știa că era pe punctul s-o piardă.

— Știu, știu.

Vedea cât de tulburată era și și-ar fi dorit s-o atingă, să găsească un punct de legătură cu ea. Dar, până s-apuce s-o facă, Sarah îi întoarse spatele și se îndepărtă, ridicând mâna la casca din ureche. Îi zise peste umăr:

— Poate că tu mi-ai distras atenția pentru ca unul din amicii tăi să-i poată răpi, n-am de unde să știu. Acum o să-mi ceri și-o recompensă. Sun la poliție.

— Eram Tangent, Sarah.

Fata se opri în prag. NetScreen-ul îi plutea în față, răspândind o lumină stranie, verzuie, în hol. Din câteva gesturi, deja anunțase că părinții ei fuseseră răpiți. Michel spera că anunțase *doar* răpirea. Trebuia s-o facă, Michael știa asta. Dar știa și că el nu putea fi prin preajmă când apăreau oamenii legii.

Sarah se întoarse în sfârșit spre el.

— Bine. Nu știu ce se întâmplă, dar știu că ești Michael. Ar fi cazul să pleci înainte să fii arestat. Desigur, n-o să le spun c-ai trecut pe-aici.

Michael își dorea nespus s-o facă să înțeleagă.

— Asta făcea Kaine. Îi atrăgea pe Tangenți pe urmele lui, totul era o înscenare ca să găsească cele mai bune programe pentru experimentul lui. Cred că i-a păcălit și pe cei din VNS. Eu am trecut testul, și cumva mi-a transferat… oricum ai vrea să-i zici. M-a pus pe mine în trupul tipului ăstuia, Jackson Porter. L-a omorât. Eu l-am omorât, Sarah. L-am… l-am furat.

Sarah se uita în pământ. I se prelinse o lacrimă pe obraz. În Somn, nu plângea aproape niciodată.

— Kaine a trimis doi tipi să mă ia la nu știu ce întâlnire, dar am reușit să fug, continuă Michael, văzând că ea nu reacționează în niciun fel. S-ar putea ca știrea asta despre Jackson să fie o capcană. O înscenare pusă la cale de Kaine. Sau, la naiba, poate că Jackson chiar este un terorist cibernetic. Nu știu! Eu mi-am creat o identitate falsă ca să vin aici fără știrea nimănui. Dar sunt sigur că, de fapt, Kaine a presupus c-o să vin să te caut.

— Trebuie să pleci, îi spuse Sarah.

— Poftim?

Michael nu-și putea închipui perspectiva asta. Avea nevoie de Sarah.

— Dar trebuie să stăm de vorbă.

Sarah veni spre el și-l prinse de braț, strângându-l tare.

— Să sperăm că ne-a găsit doar fiindcă a știut c-o să vii aici, îi spuse. Nu pentru că ți-a descoperit noua identitate. Dar trebuie să pleci. Găsește un loc sigur. Dă-mi de veste, cumva, unde ești. O să te găsesc, apoi o să-l găsim pe Bryson.

— Bine.

Avea de gând să-l ajute. Lui Michael îi dădură lacrimile de ușurare.

Câteva clipe mai târziu alerga pe străzi, în timp ce în jurul lui se lăsa noaptea. Nu știa dacă Sarah înțelesese, de fapt, ce-i spunea, dar Michael auzise mesajul oricum.

Din cauza lui, părinții ei dispăruseră. Poate chiar muriseră.

7.

Continuă să fugă până când aproape că rămase fără suflu, prin cartiere, pe străzi pustii, și ajunse la marginea orașului. Într-un final, când părea c-o să cadă de oboseală, se opri. Îndoindu-se de șale, trase aer în plămâni, încercând să-și încetinească bătăile inimii. Nu era sigur de cine sau de ce fugise: de poliție, de Kaine sau de gândul la problemele pe care i le provocase lui Sarah și familiei ei.

Se înnoptase de-a binelea de-acum, dar nu-și închipuia c-o să mai poată dormi vreodată. Ideea c-ar putea să viseze – să-i apară dinainte părinții lui Sarah, legați fedeleș pe bancheta din spate a unei mașini, petele de sânge de pe gresia din bucătărie – îl îngrozea. Cât sânge văzuse în toți anii petrecuți în jocuri? Degeaba, nu-l pregătise pentru experiența reală.

Găsi un taxi și se întoarse la hotel. Apoi se răzgândi și se *mută* la alt hotel. În caz că-i descoperise Kaine noua identitate, Michael se hotărî s-o ia de la capăt. Și, de data asta, se strădui și mai tare. Săpă adânc, desfășurând programe în urma lui, demontând altele ca să-și acopere urmele. Paravane de protecție și coduri de camuflaj pentru ultraprotecție, absolut tot ce-i trecu prin minte.

Îi luă toată noaptea. Adormi într-un final, chiar când se ițeau primele raze de soare după draperii. Mai târziu, în cursul după-

amiezii, îl trezi o bătaie în ușă. Imaginându-și, în mod inexplicabil, că Sarah îi dăduse de urmă deja, sări din pat și smuci ușa până să se uite pe vizor.

Șocat, convins că visa, se uită lung la vizitatoare.

Brunetă, cu tenul smead, frumușică.

— N-ar fi trebuit să-mi spui „Gabriela”, îi spuse fata. Atunci mi-am dat seama că e ceva putred la mijloc. Foarte putred.

VI

O străfulgerare de lumină

1.

Michael trecuse prin multe, dar era sigur că niciodată nu rămăsese interzis cum era în clipa asta. O privea țintă pe Gabriela, efectiv cu gura căscată.

— Dă-mi drumul, îi spuse fata, cu o expresie severă, dar nu răuvoitoare. Habar n-am ce se întâmplă, dar cred că merit niște răspunsuri.

— Ăă, da, îi răspunse Michael.

Uluit, se dădu înapoi și deschise ușa mai larg.

— Bănuiesc că nu mai pot să fug de data asta. E camera mea, la urma urmelor.

Ea zâmbi, dar ochii îi trădau adevăratele sentimente: nu era prea încântată de figura pe care i-o făcuse Michael în oraș.

— Mersi.

Intră și se instală pe canapeaua mică de lângă chicinetă, rezemându-se de spătar și așezându-se turcește, ca la ea acasă.

Michael se uită înspre hol, ca și cum căuta un indiciu legat de ce să facă în continuare. Nu se vedeau decât pereții terni și mocheta cu un model hidos, așa că închise ușa și se întoarse să-și înfrunte noul inamic: prietena lui.

Puse mâna pe un scaun și-l trase spre ea, cu un hârșâit care rupse tăcerea apăsătoare. Se așeză și așteptă. Gabriela tot nu zisese nimic. Michael își lăsă mâinile în poală și le fixă cu privirea. Avea senzația că are zece ani și e pe cale de a fi pedepsit de maică-sa.

— Ei bine? întrebă fata într-un final. Haide. Vorbește. Doar știi să vorbești, nu?

Michael se uită la ea.

— E imposibil să-ți explic ce se întâmplă. Crede-mă. Chiar dacă ți-aș explica, nu m-ai crede în veci.

— Tot ce știu e că nu mi-ai spus niciodată, dar niciodată, „Gabriela”. Până în ziua când ți-am dat de urmă în oraș.

Se aplecă spre el, cu o expresie aproape rugătoare.

— Mereu mi-ai spus „Gabby”. Și ultima dată când te-am văzut te purtai perfect normal, mă luaseși cu „Te iubesc, Gabby, sărută-mă, Gabby, mai stai o oră, Gabby”. Acum parcă nici măcar nu mă mai cunoști. Îmi dau seama clar că așa e. Nu te uiți la mine. Te uiți la o necunoscută.

Michael ridică din umeri.

— E perfect adevărat.

— Atunci explică-mi! Ce se întâmplă? Te cunosc prea bine ca să-mi închipui că asta e o manevră să te desparți de mine. Te-ai lovit la cap?

Pe Michael îl bufni râsul și habar n-avea de ce. Își trecu mâinile peste față, trase aer în piept și-o privi în ochi.

— Uite ce e, nu sunt… Oh, frate. Chestia asta e dementă. Nu pot să fac așa ceva.

— Ba poți. Sau chem poliția.

— Poliția? De ce?

— Oh, nu știu. Poate pentru c-am văzut la ȘtiriȘoc că ești terorist cibernetic?

De data asta Michael începu să râdă și nu se mai putea opri. O lua pe câmpii de-a binelea.

— Nu e amuzant, îi spuse Gabriela rece. Nici pe departe.

Michael se adună.

— Știu. Știu. Uite, s-a întâmplat o chestie care o să sune dement dacă încerc să ți-o explic. Are de-a face cu Somnul, cu Tangenții și cu inteligența artificială și tot soiul de chestii încurcate.

Gabriela își ridică mâinile spre tavan, exasperată, și se rezemă de spătarul canapelei.

— Doamne, dacă n-aș fi îndrăgostită de tine de un an încoace, ți-aș trage una în…

— Bine, cum vrei tu! strigă Michael la ea. Vrei să-ți spun adevărul? Uite care-i adevărul: Mă numesc Michael. Eram Tangent – o entitate pur virtuală. Dar eu credeam că sunt om. Și cumva inteligența mea a fost transferată în creierul lui Jackson Porter. Iubitul tău. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el. Dar nu

mai e aici – și-și bătu tâmpla stângă. Aici sunt eu. Am trupul lui Jackson Porter și mintea altcuiva. Gata, asta e. Ăsta-i adevărul.

Gabriela rămăsese încremenită și-i tremura buza de jos – Michael nu-și dădea seama dacă de tristețe sau de nervi. Expresia ei se schimbă de mai multe ori, dar rămase indescifrabilă. Se lăsă o tăcere prelungită, timp în care îl studia cu ochii ei negri, pătrunzători. Apoi se ridică.

— Cât..., începu, apoi se opri.

Se ciupi de nas și trase aer în piept.

— Cât de proastă mă crezi? Cum poți să... cum poți să fii așa de laș și să mă minți în halul ăsta? N-am de gând să stau aici și să mă rog de tine să-mi spui adevărul. Nu-mi vine să cred că mi-am asumat riscul să fiu închisă în casă toată viața de-acum ca să vin după tine. Pa. Și. Pusi. Ai nevoie de ajutor specializat.

Îl privi îndelung, mâhnită, dar, oricât ar fi încercat, Michael nu găsi nimic de spus. În mare, nu-și dorea decât ca ea să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă niciodată. Și totuși, o parte din el...

— Îți doresc o viață frumoasă, Jax, îi zise, cu un calm care-l irită. Dacă tu vrei să faci pe nebunul – să fugi și să te-ascunzi undeva, să te prefaci că nu știu ce –, n-ai decât. Știi unde să mă găsești când o să mergi în sfârșit la doctor și-o să începi să te tratezi.

Clătină din cap și-o porni spre ușă.

— Trebuie să plec la Atlanta să-l văd pe tata. E bolnav și mă gândeam c-o să-ți pese, dar las-o baltă.

Michael se ridică brusc.

— Așteaptă! Doar... așteaptă!

Fata se întoarse spre el, cu chipul lipsit de expresie.

— Cum aș fi putut să inventez o poveste ca asta? o întrebă. Ai... ai zis-o și tu când ai intrat... că ți-ai dat seama că nu sunt Jackson.

Ea râse cu amărăciune.

— Vorbeam, nu știu, la modul metaforic, pentru Dumnezeu. S-a întâmplat ceva cu tine. Nu ești Jax cel pe care-l știu eu. Chiar te-aștepți să cred că cineva ți-a schimbat creierul cu al altcuiva? Cum poți să pomenești de așa ceva când tata...

Se opri și se întoarse, deschizând ușa.

— Ce-i cu tatăl tău? țipă Michael.

Gabriela ieși în hol, fără să-i răspundă. Dădu să tragă ușa după ea.

— Ce-i cu tatăl tău? strigă Michael din nou.
Dar ușa se trânti așa de tare în urma ei că se clătină toată camera, și fata se făcu nevăzută.

2.

Se gândi s-o ia la fugă după ea, dar cum putea s-o facă? Oricât de vinovat se simțea pentru c-o rănise pe Gabriela, cum putea s-o pună mai presus de misiunea de a-și găsi prietenii? Trebuia să-și ordoneze viața. Să se întoarcă în Somn. Să afle dacă familia lui mai exista în lumea virtuală.
Își aminti de ce stătea la hotelul ăla de fapt. Într-un alt oraș.
De dragul lui Sarah.
Veni să-l vadă după două zile.
Așteptarea se dovedi un chin. Aproape c-o luă razna, dar era prea agitat să plece și nu voia să intre în Somn decât atunci când îl putea însoți și Sarah. Mai ales că ultimatumul de trei zile pe care i-l dăduse mesagera lui Kaine – femeia care se aruncase din tren – trecuse în timp ce el rămăsese ascuns, neștiut.
Îi trimise lui Sarah mai multe mesaje codificate cât o aștepta, folosind o mulțime de aluzii la locuri pe care le vizitaseră în VirtNet ca s-o ghideze spre noul hotel. Apoi începu să se învârtă în cameră, încercând să-și alunge teama că ea se hotărâse, poate, să nu mai vină. Sau că pățise ceva. Sau că-i prinsese Kaine. Sarah trebuise, probabil, să discute cu poliția, cu rudele – ca să nu mai pună la socoteală cât de devastată era, probabil. Dar asta nu-i alunga golul din stomac. Îl luă cu greață până o auzi bătând la ușă.
Și acum iat-o.
— Îmi pare nespus de rău, Sarah.
Nu reuși să-i spună altceva. Se așeză pe marginea patului, iar Sarah se așeză pe scaunul de lângă birou. Se îmbrățișaseră îndelung, în tăcere, și, odată ce Michael deschise gura, cuvintele i se părură ridicol de sărace.
— Michael…
Sarah se opri, și el își dori deodată ca ea să nu mai spună altceva. Își dori să nu fi plecat în căutarea ei, deși nu-și închipuia cum s-ar fi putut descurca fără ea.

— Uite ce e, continuă Sarah. Trebuie să cred că părinții mei trăiesc. Și, mă rog… că poliția o să-i găsească. Trebuie. Pe deasupra… viața noastră s-a dus naibii cu mult timp înainte să se întâmple chestia asta. Nu e vina ta.

Michael începu să râdă în hohote, până să se poată abține.

— Mda, cum să nu? Categoric e vina mea! Eu sunt cel care v-am târât pe tine și pe Bryson în chestia asta.

Sarah scoase o exclamație de exasperare.

— Încerc să-ți dovedesc exact contrariul. Eu și Bryson am fi putut foarte ușor să refuzăm. Am fi putut să fugim. Nu eram obligați să te urmăm pe Cale. A fost decizia noastră și nu vreau să te mai aud că te învinovățești. Mai ales în legătură cu părinții mei. Kaine probabil că s-ar fi răzbunat oricum pe mine și pe familia mea. Știu prea multe. Michael, ești cel mai bun prieten al meu și cu asta, basta. Sunt implicată în povestea asta.

Michael nu-și îngădui să simtă ușurarea pe care ar fi trebuit să i-o inspire discursul ei.

— Dar tocmai asta e faza, îi răspunse. Nici măcar nu sunt o persoană reală. Sunt un program de calculator. Cum poți să spui că o secvență de cod e cel mai bun prieten al tău?

Sarah se ridică și veni spre el, așezându-se pe pat.

— Uite-așa, îi zise.

Apoi îl strânse în brațe și-i șopti la ureche. Michael îi simțea răsuflarea caldă pe piele.

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Tot ce știu e că tu ești tu. Ești Michael. Mi-am dat seama de asta de cum ai deschis gura. Am citit-o în ochii tăi blânzi, de nătărău.

— Dar nici măcar nu sunt ochii mei, murmură el.

Se gândi la Gabriela, întrebându-se dacă să-i spună lui Sarah despre ea.

— Dar nici tu nu-mi văzuseși ochii adevărați înainte. Care-i diferența? Sarah cea pe care o știai tu era, practic, tot o secvență de cod. Suntem gândurile și amintirile și personalitățile noastre. Eu sunt Sarah și tu ești Michael. Ești neschimbat. Așa că, te rog, putem să depășim faza asta și să ne hotărâm ce facem?

Lui Michael aproape că nu-i venea să creadă că putea exista un prieten așa de bun pe lume. Îi veni s-o sărute – nu știa cum altfel să-și exprime sentimentele. Dar era îndeajuns de ghinionist să distrugă totul încercând o figură ca asta.

— Mulțumesc, Sarah. Mulțumesc. Aș încerca să spun ceva memorabil, dar sigur ar suna stupid. Nici nu bănuiești cât de ușurat sunt.

Ea îl sărută pe obraz.

— Doar tu și Bryson mi-ați rămas acum. Trebuie să-l găsim, Michael. El ne poate ajuta. Și-apoi trebuie să-l împiedicăm pe Kaine să-și pună în aplicare planul, oricare ar fi, și să-i găsim pe părinții mei. Oare plănuiește să-i înlocuiască și pe ei cu Tangenți?

Părea că nu-i trecuse prin minte ideea asta până ce-o rosti cu voce tare. Când îl privi, i se citea tristețea în ochi.

Michael îi strânse umărul.

— O să-i găsim pe-ai tăi, îi spuse. O să ne dăm seama care-i treaba cu Kaine. Numai că... dacă atunci când îl căutăm pe Bryson... dacă or să-i facă ceva?

Sarah oftă.

— Deja e în pericol și nu putem face chestia asta fără el. Va trebui doar să procedăm inteligent și precaut.

Michael era încântat la culme de faptul că niciunul dintre ei nu fusese tentat măcar să-i cedeze lui Kaine, să răspundă chemării lui la luptă – sau ce-o fi fost –, cum își dorea Tangentul. Se gândi din nou la Gabriela, dar în continuare i se părea aiurea să-i spună lui Sarah despre ea. Era mai bine s-o lase pe mai târziu.

— Bine, atunci.

Era momentul să nu se mai simtă vinovat și să se apuce de treabă.

— Am o listă cu chestii pe care le avem de făcut.

3.

A doua zi stăteau amândoi la masă și mâncau cereale. Din alea cu bezele multe, care te abureau și-ți ziceau pe ambalaj că fac bine la sănătate. Iar Michael se simțea în siguranță. Era încrezător că noile identități, ultra-protejate, create pentru el și Sarah, aveau să-i ascundă de oricine era pe urmele lor, și de băieții buni și de cei puși pe rele. Găsiseră și un apartament, care se putea închiria cu luna. După întâlnirea cu Gabriela, Michael decisese că era cazul să se mute.

La un moment dat, Sarah uitase regula că nu-i frumos să vorbești cu gura plină.

— Nu-i un loc nasol, de fapt, zise, după ce mai înfulecă o lingură de cereale.

Se uită de jur-împrejur la bucătărioară și la camera de zi alăturată – complet goală –, apoi spre hol, care dădea spre două dormitoare. În fiecare se aflau câte două obiecte de mobilier: o saltea și un Sicriu nou-nouț, complet funcțional. Sicriele nu fuseseră ieftine, și Michael își promise, nu foarte convins, să-și ia revanșa față de soții Porter la un moment dat. Pentru bani, dacă nu se putea pentru că le furase fiul.

— Mda, nu e chiar cum mi-aș fi imaginat prima casă în care să stau pe cont propriu, spuse el. Știi, cu davaiști și prostituate printre vecini.

— Davaiști?

— Mda.

Michael își dădu ochii peste cap.

— Pastilați? Creiere prăjite?

Ea îl privi la fel de nelămurită.

Michael zâmbi.

— Ai dus o viață protejată.

— Tu ai fost un program cibernetic, i-o întoarse ea.

— Au, ce mi-ai zis-o!

Michael mai luă o lingură de cereale, mestecând și înghițind.

— Bănuiesc că nu mai putem amâna momentul. E timpul să intrăm în Somn. Ești gata?

Sarah lăsă lingura din mână.

— Gata. Dar ești sigur că ești de acord?

— Da.

Ea insistase că, în loc să încerce să-l găsească pe Bryson în Starea de Veghe, trebuiau să se cufunde în Somn și să-l caute acolo. Se pricepeau mult mai bine să se ascundă în VirtNet decât în Veghe și avea să fie mai sigur așa și pentru ei, și pentru Bryson. Se abținuseră dinadins să-l contacteze înainte să intre în Somn – n-aveau niciun motiv să-și riște noile identități create cu grijă; asta se putea întâmpla doar când era imposibil să mai aștepte.

— Ar trebui să se fi așezat lucrurile până acum, nu? îl întrebă Sarah.

— Măcar un pic. Dacă au stat la pândă în Somn, sunt sigur că se așteptau să fi intrat și noi până acum.

Adevărul e că Michael își făcuse griji. Kaine era încă și *mai* puternic în VirtNet, dar, pe de altă parte, asta era valabil și pentru Michael și Sarah. Luaseră decizia corectă.

— Să sperăm că Bryson n-a pățit nimic. Pariez că-l pândesc ca niște ulii.

— Ca niște ulii, repetă Sarah, rânjind.

Mereu îl lua peste picior pentru că folosea clișee de babalâc.

— Sunt sigur că noua lui identitate e și mai deșteaptă ca ale noastre.

— Mda. Te-ai săturat? o întrebă, arătând cu capul spre cereale.

Chestiile astea treceau drept delicatese câtă vreme n-o mai avea pe dădaca lui, Helga, prin preajmă. Simți o strângere de inimă când se gândi la ea. Îi era foarte dor de baba nebună, nemțoaică la origine. Îi era mai dor de ea decât de părinții lui, dacă era să fie sincer. Dar se străduia să nu se gândească la asta – era posibil ca ei să mai existe pe undeva. Chiar era.

— Cred că trei boluri ar trebui să fie de-ajuns, încuviință Sarah.

— Atunci hai să trecem la imersiune.

Lăsară vasele pe masă.

4.

Lui Michael i se părea ciudat să intre în Sicriu. Nu că experiența în sine i s-ar fi părut diferită de toate dățile în care-o făcuse până atunci. Doar că acum era prima dată când o făcea ca persoană în carne și oase. Îi trezea deopotrivă teamă și emoție. Deși viața lui trecuse de la naspa de la tot rahatul, de-abia aștepta să se cufunde din nou în Somn. În multe privințe, practic se întorcea acasă.

Sarah închisese ușa de la dormitor – majoritatea oamenilor obișnuiau să se dezbrace complet înainte de a intra în Cabina Senzorială. Rămânând cu boxerii pe el pentru orice eventualitate, Michael intră în Sicriul nou-nouț, model de ultimă generație, și se întinse. Trase ușa, savurând senzația pe care i-o

dădeau firicelele de cablu senzorial care-i alunecau pe piele, înfigându-i-se în trup, sunetul și senzația dată de jeturile de aer și lichi-gelurile care-l înconjurau, toate sistemele care se activau spre a-i asigura o experiență cât mai veridică în VirtNet.

Desigur, o parte din el se temea. Lucrurile se schimbaseră radical acum. De unde putea ști ce se putea întâmpla? Și mai era și Kaine. Kaine, omniprezent de-acum. Dar, pe de altă parte…

Mai era și Helga. Și părinții lui. Viața lui de dinainte. Poate, doar poate, mai existau pe undeva. Cumva.

Închise ochii și se lăsă furat de Somn.

5.

Majoritatea oamenilor ajungeau la un Portal dintr-un loc public când se cufundau în VirtNet, orice, de la o stradă din oraș la un mall. Apoi o porneai pe jos sau cu mașina spre destinația care te atrăgea la momentul acela. Restaurante, cinematografe, un salon de masaj, o discotecă. Și, desigur, sălile de jocuri. Pe Michael îl tenta s-o pornească drept într-acolo, dar știa că era ultima chestie pe listă. Asta nu era o escapadă pentru jocuri.

Când se cufundă în Somn de data asta, alese să iasă într-un loc pustiu, ce părea suspendat în spațiu, cu secvențe de cod plutind în jurul lui. Existau și-altfel de locuri de imersiune, dar un jucător obișnuit n-ar fi știut să dea de ele. Nici nu și-ar fi dorit, de fapt – Michael și Sarah voiau să se asigure că nu-i ia nimeni la ochi.

Michael plutea printre cifre și litere care goneau nelămurit pe lângă el. Simțea clar prezența lui Sarah și întinse mâna, cu degete virtuale, să reașeze codul din jurul lui. Descoperi, ușurat, că nu-și pierduse îndemânarea. Mișcând degetele pe ecran și tastând, plimba codul de colo-colo, aproape mai rapid decât gândea. Sarah făcea și ea același lucru, urmând planul pe care-l puseseră la cale.

În curând apăru o deschizătură, un pătrat negru – o siluetă profilată pe fundalul codului. Semăna cu Portalurile care se deschiseseră pe discul de piatră când erau pe Cale. Michael se

aruncă înainte, prin acea deschizătură, spre un loc de care știau doar trei oameni pe lume.

Ateriză, simțind sub tălpi pământul moale din pădure, strivind, cu zgomot, frunzele jilave. Fuioare de ceață i se împleteau printre picioare și îl înconjurau copaci uriași, pe crengile cărora atârnau perdele de mușchi, de parcă începuseră să se topească. Pădurea era o operă de artă; părea străveche, iar Michael și prietenii lui petrecuseră ore întregi plăsmuind-o în cod. Dar adevărata capodoperă era căsuța din copac programată tot de ei, una dintre creațiile cu care se mândrea cel mai tare Michael. La periferia periferiei din universul jocului, într-un loc în care n-avea să calce nimeni vreodată. Și, chiar să fi venit cineva pe-acolo, tot n-ar fi avut cum să vadă căsuța din copac. Era un exemplu strălucit de cod camuflat.

Sarah urca deja scara, făcându-se nevăzută prin trapa din podea. Michael trase adânc în plămâni aerul curat, artificial, apoi o porni pe urmele ei. Își închipuise c-o să i se pară ciudat să se întoarcă în Somn, dar era exact ca pe vremuri, nu i se părea nimic neobișnuit. Asta era deopotrivă o alinare și un motiv de ușurare.

Tocmai ajunsese pe ultima treaptă când fulgeră ceva pe lângă el din stânga. Se întoarse să se uite, dar nu se vedea nimic. Doar un stejar care crescuse strâmb și noduros.

„Nu”, își zise, mai curând iritat decât speriat. „E imposibil să fi găsit cineva locul ăsta dinadins”. Probabil era o întâmplare, vreun puști care se prostea.

— Sarah, o chemă în șoaptă. Cred c-am văzut ceva.

Nu așteptă să-i audă răspunsul. Uitându-se țintă la locul în care surprinsese mișcarea, coborî repede scara și-o porni încetișor spre stejar. În toate dățile în care fuseseră la căsuță, nu trecuse nici musca pe-aici, cu-atât mai puțin vreun om. Având în vedere în ce situație erau, elimină până la urmă ipoteza că-i găsise cineva din întâmplare. Cu o strângere de inimă, se hotărî să vadă despre ce era vorba.

Sarah era prea inteligentă ca să-i mai pună vreo întrebare. Privind în urmă, văzu că fata aproape ajunsese la poalele copacului, luând-o pe urmele lui.

Michael se furișă încet într-acolo, recunoscător că frunzele ude îi acopereau zgomotul pașilor. Dar, pe măsură ce se apropia de copac, începu să-i piară încrederea. Era sigur c-o să sară

cineva din umbră cât de curând, cu arma în mână, sau și mai rău, iar dacă el și Sarah nu puteau fi în siguranță nici *aici,* nu știa ce șanse mai aveau să-l găsească pe Bryson sau să facă orice altceva. Îl apăsa un presentiment sumbru.

Când era la doar câțiva pași distanță, se opri și își propti bine picioarele în pământ, îndoindu-și genunchii, gata să acționeze dacă era nevoie să se apere.

— Cine-i acolo? strigă, sperând să ia prin surprindere intrusul și făcându-l să se dea de gol.

— Fă stânga împrejur și întoarce-te de unde ai venit, îi răspunse o voce de femeie. N-o să-ți fac nimic dacă mă asculți.

Vocea i se părea vag cunoscută.

— Cine ești? o întrebă.

Necunoscuta nu-i răspunse.

Rămaseră o vreme în tăcere. Michael nu știa ce să facă, ce să spună. Sarah se furișă în spatele lui și-i atinse blând umărul.

— Stai de vorbă cu noi, măcar, îi strigă Sarah. Cum ai găsit locul ăsta?

— E ultimul avertisment, veni răspunsul.

De data asta femeia își schimbă cumva glasul, astfel că nu se mai auzea așa clar.

— Nu vă apropiați nici măcar un pas.

Michael se întoarse și se uită la Sarah. Chipul ei avea o strălucire stranie în lumina mereu difuză din pădure. În spatele ei se înălța o perdea de ceață, ca un semn de rău augur, parcă prevestind moartea cuiva. Fata se aplecă spre el și-i șopti ceva la ureche, atât de încet, încât aproape că nu-i desluși cuvintele.

— Tu ia-o prin stânga, eu o iau prin dreapta.

Michael clătină din cap. Oare nu-și învățaseră lecția nici acum?

Dar Sarah îl ocolea deja, luând poziția de atac. Prin stânga, își reaminti Michael, întinzându-se și prinzând-o de mână. După ce-i strânse bine mâna, îi dădu drumul și se lăsă pe vine, cu sângele gonindu-i prin vene.

— Acum! țipă Sarah.

Michael o luă la fugă spre copac, purtat de un puseu de adrenalină. De-abia făcuse doi pași, când văzu o străfulgerare de lumină albă și o forță nevăzută îl împinse înapoi, izbindu-l de trunchiul unui copac, de unde căzu moale la pământ.

Vedea pete colorate jucându-i dinaintea ochilor. Icnind, se opinti să se ridice. Era gata să rateze șansa de-a o zări pe necunoscută. Îl durea spatele, i se învârtea capul și, cuprins de amețeală, simțea cum îi zvâcnește sângele în urechi. Punându-și mâna pavăză la ochi, o porni împleticit înainte.

Treptat i se limpezi privirea, deși pădurea se legăna și tremura sub tălpile lui. Ajunse până la stejarul după care se ascunsese necunoscuta și-i mângâie scoarța groasă, în timp ce-i dădea roată, uitându-se cu ochii mijiți spre adâncul pădurii. Zări o femeie care alerga în depărtare, cu părul lung fluturând în urma ei, adăpostindu-se de la un copac la altul.

Michael se întoarse – era imposibil s-o mai prindă. Ajunsese prea departe deja. Junghiul de durere din spate se întețí, coborându-i de-a lungul picioarelor. Mergând poticnit, începu s-o caute pe Sarah, găsind-o până la urmă întinsă la pământ. Nu se mișca. Era rănită la cap, dar pieptul i se ridică și cobora. Foarte încet.

Nu reușiseră să afle ce se întâmpla dacă mureai la periferia jocului – probabil că n-ar fi pățit nimic, dar nu voia să fie lipsit de prezența ei, nici măcar o clipă.

Michael se lăsă să cadă în genunchi. Îi venea să țipe de ciudă, dar își înăbuși acest impuls.

Femeia aia. Glasul ei. Părul ei. Era ceva cu ea.

O cunoștea. O cunoștea de undeva.

VII

Cufundarea în cod

1.

Sarah își reveni după câteva minute.

Gemu și se foi, apoi mai scoase câteva gemete. Michael era așezat pe jos, chiar lângă ea, cu spatele rezemat de un copac. Nu știuse ce altceva să facă decât să aștepte. Se gândi că Sarah fie avea să moară în joc, caz în care ar fi dispărut, iar el s-ar fi întors după ea în Sicriu, fie avea să se trezească până la urmă.

În sfârșit, Sarah se ridică în șezut și se rezemă de copac lângă Michael. Își frecă țeasta și scoase un ultim geamăt chinuit.

— Ești bine? o întrebă Michael.

— Sunt sigură c-o să mă trezesc cu ditamai vânătaia când ne întoarcem în Starea de Veghe, dar o să-mi treacă.

Se întoarse să se uite la el, continuând să-și atingă cu grijă locul unde se lovise.

— Deci… ce s-a întâmplat? Ai dezlegat întregul mister, așa-i?

El râse sarcastic.

— Sigur că da.

Ceea ce însemna de fapt că n-o făcuse.

— Am văzut-o fugind în pădure, ce-i drept. Dar de-abia puteam să merg, așa că nu m-am mai obosit s-o iau la fugă după ea.

— Cred că vrei să spui de fapt că n-ai vrut să mă lași singură, îl corectă Sarah.

Arătă spre stejarul gros dinspre care venise văpaia.

— Deci o tanti ne urmărește, ne pândește, lansează un foc de artificii de fițe ca să n-o urmărim când fuge – de ce ne-a avertizat? Nu ți se pare un pic cam bizar?

— Bănuiesc că asta înseamnă că n-a vrut să ne facă niciun rău. Dar…

— Ce e?

Lui Michael tocmai îi picase fisa.

— I-am recunoscut vocea. Și ceva din felul ei de-a alerga.

— Și?

— Cred că era Agenta Weber de la VNS. Dar cum naiba ne-a găsit aici?

2.

Vestea era atât de șocantă, încât Sarah sugeră pur și simplu să urce din nou scara și să se instaleze comod în căsuța din copac.

— Deci ești sigur că ea era? îl întrebă, odată ce se așezase într-un fotoliu stil beanbag, vechi și ca vai de el.

Bryson alesese fotoliul de toată frumusețea cu mult timp în urmă, pe vremea când lucrau la cod.

Michael se așeză la masă, cu privirea ațintită pe fereastră, cufundat în gânduri.

— Foarte sigur, zise. Mai ales după voce. Nu uita, prima dată când am întâlnit-o era în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* dar apoi a venit la mine acasă – la Jackson Porter acasă –, imediat după ce mă trezisem acolo, și arăta în mare cam la fel. Dacă mă gândesc, e logic că și-a creat o Aură care să arate cum arată ea în Starea de Veghe, fiindcă nu voia să-mi dau seama că sunt Tangent.

— Bine… cred. Atunci ce înseamnă faptul că ne-a găsit aici? Asta e marea întrebare.

Michael clătină din cap, înciudat. Faptul că își făcuse apariția cineva în apropierea locului lor de taină ridica mult prea multe semne de întrebare.

— Habar n-am. Partea și mai ciudată e de ce să fie așa de secretoasă și să ne pândească din umbră. De ce-a mai venit la mine acasă, atunci?

— Probabil că încearcă și ea să se ascundă de Kaine.

— Păi, tot trebuia s-o găsim până la urmă. Odată ce îl găsim și pe Bryson, trebuie să ne asigurăm că cei din VNS știu ce mi-a

făcut Kaine. Mă tot gândesc la femeia aia dusă cu sorcova din tren. Dacă… dacă, de fapt, Kaine nu numai c-a transferat și alți Tangenți în corpurile unor oameni, dar îi și controlează cumva?

Sarah păli un pic.

— Sau poate că îi programează pur și simplu pe Tangenți să-i urmeze ordinele înainte de a… face orice le-o face Doctrina Mortală.

Michael își aminti de incidentul din tren și de avertismentul primit atunci. Trei zile. Cele trei zile trecuseră deja și totuși reușiseră să scape neprinși. Data viitoare când îi găsea Kaine… Ei bine, nici nu voia să se gândească la asta.

— La ce te gândești? îl întrebă Sarah.

Michael oftă, încercând să dea afară tot ce-l frământa și fierbea în el.

— Mă gândeam din nou la părinții tăi. Ar putea fi oriunde – cum o să-i găsim? Asta ca să nu mai zic de-ai mei. La un moment dat trebuie să mă întorc în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* și să-i caut pe ei și pe Helga – deși Kaine susține c-au murit, c-au fost șterși sau cum o fi. Și… încep să am îndoieli c-ar trebui să-l băgăm și pe Bryson în asta. Am îndoieli legat de toate.

Sarah se ridică și veni lângă el.

— Bryson e băgat deja, indiferent dacă vrea sau nu. Trebuie să-l găsim înaintea lui Kaine. Cât despre părinții noștri… uite ce e, știm că e mâna lui Kaine la mijloc. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ei e să mergem înainte.

Privirea ei rănită trăda faptul că încerca să se convingă pe sine de lucrul ăsta.

Michael se uită la ea.

— Atunci hai să-i dăm de urmă lui Bryson.

Sarah încuviință.

— Asta voiam să aud.

Se așeză în fața lui Michael la masă și închiseră amândoi ochii, ca și cum tocmai inițiau un ritual străvechi. Și apoi plonjară în cod.

3.

Misiunea de căutare a lui Bryson ar fi putut decurge în sute de feluri și aveau sentimentul că le luaseră în calcul pe toate în ultima și penultima zi dinaintea Cufundării. Discutaseră toate opțiunile, de la a posta un mesaj pe Forumuri până la a se plimba prin mall, în speranța c-ar putea da nas în nas cu el. Pomeniseră chiar și posibilitatea de a-l căuta în Starea de Veghe, cum procedase Michael cu Sarah. Dar, pe baza a ceea ce știau și a pericolelor cu care se confruntaseră până atunci – și știind că era posibil ca fiecare colțișor din VirtNet să fie monitorizat de Kaine –, hotărâră să abordeze altfel problema: făcând chestia la care se pricepeau cel mai bine.

Adică spărgând codul.

Oricât de rea ar fi fost situația, exista un lucru sigur pe lume, o certitudine la fel de clară ca faptul că soarele răsărea de la est și că, pe măsură ce îmbătrâneai, creșteau șansele să dai colțul: Bryson n-avea să renunțe la jocuri. Îi plăcea la nebunie chestia asta, pentru asta trăia. Și, dat fiind că Michael și Sarah știau toate jocurile lui preferate, știau unde să-l caute. Și cum s-o facă fără să afle nimeni. N-avuseseră niciodată vreun motiv să trișeze la un joc până atunci – îți cam strica toată plăcerea. Să câștigi trișând era cam la fel de distractiv ca și cum n-ai fi jucat deloc.

Dar acum lucrurile se schimbaseră și, din fericire, știau programele pe care se bazau jocurile preferate ale lui Bryson la fel de bine ca el, pentru că aveau și ei aceleași preferințe.

Trup și Suflet era evident primul pe listă, deși doar gândul la el îi dădea dureri de cap lui Michael. Îi trezea prea multe amintiri.

— Mi-e dor de locul ăsta, spuse Sarah când începură. N-am mai jucat de când cu Calea.

Michael nu-i răspunse; se întristase de-a binelea.

Parcurgând programul din fundal, săreau dintr-un loc din joc în altul, văzând totul sub formă de limbaj de programare, căutând amprenta lui Bryson. Încălcau vreo cincizeci și trei de norme și reguli, asta fără să pună la socoteală eticheta din VirtNet, dar era un mod bun de-a testa dacă noile lor identități aveau să-i protejeze. În timp ce lua la rând locurile în care era

cel mai probabil să-și găsească prietenul, Michael își zise că până acum stăteau bine. Cu excepția inconvenientului minor – *major* – că Agenta Weber le dăduse de urmă. Dar, dacă și când îi găsea Kaine, aveau să-și dea seama.

San Francisco. Paris. Shanghai. Tokyo. Noua Africă. Pustiul Antarctic. Vechiul Vegas. Duluth. Toate destinațiile tari. Niciun semn. Nicio urmă care să indice că Bryson ar fi trecut recent prin locurile obișnuite.

Sarah îi strânse mâna lui Michael, semnal care era de-ajuns, și în curând erau din nou în căsuța din copac, în timp ce în jurul lor se înfiripau din nou copacii și cerul, în locul secvențelor plutitoare de cod.

— Știi ce înseamnă faptul că nu e în *Trup și Suflet,* spuse Michael.

— Mda.

— Se ascunde. Știe că s-a întâmplat ceva.

— Exact, fu de acord Sarah. Dar e imposibil să stea el departe de Somn. Trebuie doar să-l căutăm prin locurile mai... dubioase pe unde-și făcea veacul.

Michael aproape că pufni în râs, amintindu-și o serie de escapade. Cea mai tare era o imagine cu Bryson, gol pușcă, fugărit de șapte sirene care erau așa de furioase, că le apăruseră picioare în locul cozii. Nu recunoscuse niciodată ce făcuse mai exact.

— Așadar, încotro? întrebă Michael, bucuros să vadă că lui Sarah îi apăruse un mic zâmbet pe chip.

N-avea un motiv rațional să creadă asta, dar faptul că părinții ei fuseseră răpiți nu părea la fel de dureros cum fusese pentru el să afle că, de fapt, părinții lui nici măcar nu existaseră.

— *Bârlogul Reginei-Păianjen*? sugeră Sarah.

Michael își dădu ochii peste cap. Regina-Păianjen fusese dintotdeauna una dintre țintele lui Bryson. Și până acum nu se alesese nici măcar cu un sărut din partea ei, nu că n-ar fi încercat.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, spuse.

Închiseră ochii și plonjară din nou.

4.

Le luă trei ore, dar îl găsiră, în cel de-al unsprezecelea loc în care-l căutară – un joc numit *Morți bizare,* unul dintre jocurile alea în care puteai în același timp să-ți pierzi viața într-o situație absurdă și să te distrezi pe cinste. Era o lume nebună.

Bryson lua o gustare cu două fete pe care Michael nu le mai văzuse până atunci, discutând animat următoarea lor aventură – ceva care avea de-a face cu un prăjitor de pâine cu baterii și niște izvoare termale – la o cafenea micuță, în aer liber, în locul unde se reuneau jucătorii. Michael și Sarah aveau mai multă minte decât să apară pur și simplu lângă el. Nu puteai să încalci chiar toate regulile fără a fi prins, sau observat măcar, și să intri folosind un Portal era una dintre legile de bază, respectate cu strictețe.

Își croiră drum prin fluxul de date spre cel mai apropiat Portal și, în doar câteva secunde, erau în joc. Măcar de-ar fi fost așa ușor când trebuiseră să intre în *Demonii Distrugerii,* își zise Michael. Încercă, de asemenea, să nu se gândească la alte legi pe care tocmai le încălcaseră.

Din cauza noilor lor identități, el și Sarah își modificaseră Aurele. Ar fi fost de-a dreptul stupid ca, după atâtea eforturi, un prieten vechi – sau un vechi inamic – să-i recunoască după Aure și să-i dea de gol. Când ajunseră la cafeneaua unde-l văzuseră pe Bryson și se așezară la masa învecinată cu cea unde stătea cu prietenele lui, el nici măcar nu-și întoarse privirea spre ei.

Michael își reconstitui Aura dinainte printr-o manevră rapidă de programare, doar cât să apuce Bryson să-l observe cu coada ochiului. Bryson avu o reacție întârziată, întorcând de două ori capul, ca-n filme, și-apoi Michael reveni imediat la noul lui avatar. Nici măcar Bryson, de obicei calm în momente de stres, nu-și putu ascunde șocul.

— Ăă...

Pe moment se blocă, neștiind ce să le spună noilor lui prietene. Își întoarse privirea spre masa la care erau așezați Michael și Sarah.

— Scuze. Mi... ăă, mi se pare că mi-am văzut niște veri. Oh, da, ei sunt. Uitați-i, sunt așezați chiar lângă noi. Ce să vezi!

Cele două fete se uitară la masa lui Michael și el le făcu timid cu mâna, cu un zâmbet nu foarte convins.

— Dar eram aproape gata! protestă una dintre fete, cu o voce plângăreață, care se potrivea de minune cu aerul ei ușor pilit.

— Îmi iau eu revanșa, îi răspunse Bryson, numai lapte și miere. Promit. Fetelor, nu mai stați, electrocutare plăcută! Îmi pare rău că voi rata momentul.

Îi traseră amândouă câte o pupătură pe obraz și, de cum o tuliră, Bryson sări practic la masa unde stăteau Michael și Sarah. Pe chipul lui se citea un amestec haotic de confuzie și exaltare.

— Sunteți...

Din nou nu-și mai găsea cuvintele.

— Sunteți... amândoi... N-am mai primit... Ce căutați aici?

Și apoi începu să râdă, ceea ce-i reaminti lui Michael de ce tipul ăsta era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

— Mă bucur să te văd, spuse Sarah, zâmbind și ea. Bryson părea gata să explodeze, fie de fericire, fie pentru că voia să spună o mie de lucruri în același timp.

— Mi-am făcut o mulțime de griji în privința voastră, fraților. N-am mai primit niciun semn de la tine, Michael – de când cu Calea. Iar tu, Sarah, unde ai fost în ultimele zile? Vreți să mă faceți să mor de stres înainte să împlinesc douăzeci de ani sau ceva de genul? Gândiți-vă la toate femeile din viitorul meu, care ar fi devastate.

— N-ai de gând să ne întrebi ce-i cu deghizările noastre ingenioase? îl întrebă Michael.

Bryson pufni.

— Nu-i nevoie. Nu sunt bătut în cap. Încerc să m-ascund la fel de mult ca voi.

— Dar Aura ta..., începu Sarah, oprindu-se când Bryson ridică o mână, cu un zâmbet larg pe chip.

— Ai măcar un strop de încredere în mine, îi zise. Uită-te un pic mai adânc în codul meu. L-am setat astfel încât doar voi doi îmi puteți vedea Aura veche. Restul lumii vede un tip cu totul diferit. Bum. Incredibil, știu.

Michael se uită mai atent și, ce-i drept, prietenului lui chiar îi reușise figura.

— Oau! exclamă. Chiar ești incredibil. Cel mai uimitor tip pe care l-am văzut vreodată.

Sincer vorbind, chiar *era* impresionat.

Sarah îi readuse pe toți la momentul prezent.

— Deci, de ce te ascunzi? S-a întâmplat ceva? Sau doar acționezi precaut?

Orice urmă de bucurie de pe chipul lui Bryson păli încet.

— Am fost cam dat peste cap câteva zile. Așa de mult mi-a luat să-mi revin după ce mi-am ieșit din fire pe Cale. Nu știu de ce-am făcut faza aia. Pur și simplu m-a izbit deodată totul.

Făcu o pauză și Michael decise să aștepte, să audă ce mai avea de spus. Sau poate că voia doar să mai tragă de timp înainte de a trebui să-i explice ce aflase despre propria persoană. Poate că Bryson n-avea să fie la fel de înțelegător ca Sarah.

— Și-apoi am primit vești de la Sarah, legat de pățania ei cu lacul de lavă, continuă Bryson. Și n-am mai primit nicio veste de la tine.

Se uită scurt la Michael.

— Parcă te-ai fi… evaporat, uite-așa! Nu mai dădeam de tine. Când n-a mai dat nici Sarah niciun semn, mi-a ajuns. M-am mutat la unchiu-meu, într-o cabană la naiba-n praznic. Mă folosesc de Sicriul lui văru-meu și stau mai mult ascuns în Somn de-atunci, sperând c-o să mă găsiți. Știu că probabil se întâmplă ceva dubios și știu c-o să-mi împuiați capul cu asta. Așa că hai s-auzim.

Schiță un zâmbet firav care dispăru rapid.

„S-a cam dus veselia”, își zise Michael.

— Păi, începu Sarah, un lucru e sigur. Categoric o să-ți împuiem capul.

Își întoarse privirea spre Michael.

— Poate c-ar fi cazul să începi tu?

Michael nu voia, dar avea mai multă minte decât să facă altceva decât îi spunea Sarah.

5.

Michael pierdu noțiunea timpului pe măsură ce-și spunea povestea. Începu cu momentul morții lui Sarah în peștera cu lavă. Rămase cu privirea ațintită într-un punct de pe masă și le povesti totul, de-a fir a păr. Până și momentul întâlnirii cu

Gunner Skale, jucătorul legendar. Bryson tresări la partea asta, ca și cum nu-i venea să creadă, dar nu și când Michael îi spuse că era Tangent, o făcătură, că toată viața lui era o mascaradă. Și Michael n-avea să uite treaba asta. N-avea să uite niciodată că Bryson nici n-a tresărit.

— Viața ta nu e o mascaradă, îi spuse Bryson, râzând, ca și cum ideea i se părea absolut ridicolă. Ne stai dinainte. Ești Michael pe care-l știm, la fel de nătărău. Cine poate ști dacă nu cumva suntem cu toții programe de calculator, zeci de identități suprapuse? Sau dacă nu trăim un vis? Poate că eu sunt o babă pocită din Islanda care visează cu ochii deschiși în timp ce-i curg balele în blidul cu terci.

Michael zâmbi involuntar. În mod miraculos, Bryson reușise să-l înveselească, și nu era prima dată.

— Zic și eu, continuă Bryson. Mi se rupe dacă ești Tangent sau ești o lamă foarte inteligentă. Ești prietenul meu și asta e tot ce contează.

— Asta i-am spus și eu, interveni Sarah. Dar e căpos.

Îl luă de mână pe Michael pe sub masă, strângându-i-o.

Bryson se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele, ca și cum tocmai încheiase o afacere de zile mari.

— Îmi pare rău de puștiul ăla, Jackson Porter. Clar e naspa să-ți absoarbă cineva creierul și să pună altul în loc. Dar nu e vina ta. Tot ce putem face e să încercăm să ne asigurăm că n-o mai pătește și altcineva. Dar s-o luăm cu începutul. Trebuie să aflăm mai multe despre Kaine și despre Doctrina cutare și să încercăm să-i punem capăt. Așa-i?

— Așa-i, îi răspunse Michael.

Îi plăcea chestia asta. Să se concentreze pe viitor. Doar atât putea face. Nu pentru prima dată de când începuse să povestească, se întrebă dacă să le pomenească de prietena lui Jackson, Gabriela. Dar, dintr-un motiv obscur, pur și simplu nu se simți în stare să aducă vorba de ea.

— Deci asta-i întrebarea-cheie, zise Bryson. Ce facem mai departe? Triada cu Sfada s-a reunit ca-n vremurile de glorie. Avem un program de calculator care a luat-o razna și e hotărât să pună stăpânire pe mințile oamenilor. Oh, și să ne omoare dacă nu-l ajutăm.

— Ceea ce, adăugă Sarah, nu e o opțiune.

Bryson încuviință.

— Nu-i o opțiune.

— Eram atât de concentrat pe ideea de a vă găsi, zise Michael, încât nu prea știu ce să facem mai departe. Bănuiesc c-am presupus c-o să mergem la VNS, dar e cam ciudat că Agenta Weber era la căsuța din copac. De ce-o fi fugit?

Sarah îi dădu drumul la mână lui Michael, apoi se sprijini în coate.

— Poate că ăsta e un motiv în plus să mergem la ea. Vreau să zic, ne-a avertizat înainte de străfulgerarea aia. Părea că pur și simplu nu voia să fie descoperită.

— Și nu erau ei băieții buni? întrebă Bryson. Ei te-au – ne-au – pus să-l găsim pe Kaine de fapt și de drept.

Acum era rândul lui Michael să râdă la o chestie spusă de prietenul lui.

— Mda, și uite cum s-a terminat treaba asta.

— Păi, te-ai ales cu un corp, nu?

Michael nu-și dădea seama dacă Bryson vorbea serios sau doar făcea o glumă foarte proastă. Nu știa cum să reacționeze. Dar, până să devină prea apăsătoare tăcerea, se auzi un zăngănit. Plecându-și privirea, observă că masa tremura. Mai întâi doar un pic, apoi ceva mai tare. Picioarele mesei alunecau scârțâind pe caldarâm.

Sarah și Bryson aveau expresii identice – se uitau cu ochii mari la masă, ca și cum ar fi fost posedată de un demon. Michael își trase scaunul înapoi și era gata să sară în picioare și s-o rupă la fugă dacă era nevoie. Oare Bryson optase pentru o moarte în urma unui cutremur?

Se cutremura toată cafeneaua, ceștile zornăiau pe farfurioare, tacâmurile cădeau de pe mese, împrăștiindu-se pe jos. Vasele se făcură țăndări, astfel că acum erau cioburi de porțelan răsfirate printre furculițe și linguri. Oamenii țipau și alergau încoace și-ncolo, neștiind încotro s-o ia. Michael și prietenii lui rămaseră locului, privindu-se din când în când speriați.

Masa săltă brusc, ridicându-se în două picioare și căzând cu o bufnitură. Sarah țipă și Michael scânci. Masa săltă din nou. Michael se ridică în sfârșit de pe scaun, legănându-se cu tot cu lumea din jur. Se apropie împleticit de Sarah și-o ajută să se ridice, prinzând-o strâns de mână; apoi li se alătură și Bryson. Se prinseră toți trei de braț ca să-și țină echilibrul. Tremurul se întețise, acum era un cutremur în toată regula, mesele țopăiau

și oamenii cădeau grămadă unii peste alții. Ferestrele din apropiere se făcură țăndări, împrăștiind cioburi pe jos. Peste tot în jurul lor se auzeau țipete panicate.

— Hai s-o tăiem de-aici! zbieră Bryson. Știu o cale de ieșire prin spate. Luați-vă după mine!

Michael închise ochii, gata să rescrie codul din jurul lor. Folosiseră un Portal să-și facă intrarea, dar nu mai aveau timp pentru așa ceva acum, indiferent ce spuneau regulile.

Se auzi un zgomot asurzitor, echivalentul a o mie de tunete contopite, și, deschizând ochii, Michael văzu cum i se crăpa pământul sub picioare. Un vânt năprasnic îi flutura părul și hainele – vuietul lui înghițea celelalte zgomote și le lua pe sus, acoperindu-le cu totul. Se întoarse să se uite spre cafenea, dar aceasta dispăruse cu totul și simți că i se taie răsuflarea și i se oprește inima-n loc în același timp când văzu ce apăruse în locul ei.

Un con imens de lumină violet, zvâcnind întruna, țâșnise din pământ, o rază scânteietoare de energie care palpita, lată de un metru și mai bine. Strălucea așa de tare, înălțându-se spre cer ca un mesaj trimis zeilor, încât Michael își ridică brațele ca să-și acopere ochii. Scântei îi jucau pe margini, ca niște limbi de flăcări, scăpărând și pocnind peste tot vuietul coloanei de energie în continuă mișcare.

— Ce, începu Bryson, făcând pauze între cuvinte. E. Chestia. Asta?

Michael habar n-avea și parcă era țintuit locului. Nu putea să se miște, oricât de tare ar fi încercat.

Și mai era și vântul.

Se întețea întruna, trăgând de Michael, parcă vrând să-l sfâșie, împingându-l când *spre* raza de lumină, când în direcția opusă. Era ca și cum s-ar fi aflat la bordul unei nave spațiale și sistemul de izolație de la ușă ar fi cedat: totul era absorbit într-un vid. Un scaun zbură pe lângă el, rostogolindu-se de câteva ori până când se izbi în lateral de rază, unde și rămase, ca și cum l-ar fi sudat ceva de ea, urcând spre cer.

Și-apoi parcă se deschise un zăgaz. Furculițe, cuțite, linguri, cioburi și încă un scaun trecură în zbor pe lângă ei. O masă țâșni pe lângă el ca și cum ar fi aruncat-o o mână nevăzută, rotindu-se ca un disc până ce se izbi de coloană, înălțându-se apoi spre cer cu ce mai rămăsese din cafenea. Michael și prietenii lui se

agățară strâns unul de altul, încercând să reziste vântului, dar erau trași și ei spre coloana incandescentă, nepământeană.

— Nu pot să mă concentrez! țipă Sarah.

Michael se uită la prietena lui și nu-i veni să creadă ce vedea. Sarah ținea ochii închiși – încerca și-acum să găsească o cale de ieșire cu ajutorul codului.

Își pierdură toți trei în același timp echilibrul, ca și cum le fugea pământul de sub picioare. Michael căzu greoi, simțind un junghi de durere care-i urca pe șira spinării. Aluneca pe caldarâm, cu picioarele înainte, de parcă l-ar fi legat cineva de glezne și-l trăgea. Raza de lumină învolburată, pulsând și scăpărând, încărcată de electricitate, urca năvalnic spre cer, atrăgându-l ca un magnet imens, în timp ce zburau tot felul de chestii spre ea din toate direcțiile, întunecând suprafața luminoasă.

Obiecte mai grele decât Michael își luaseră zborul deja, în timp ce unele mai ușoare săltau încă pe jos. Părea că raza de lumină viorie își alegea obiectele pe care le dorea. Michael încercă să se agațe de ceva, să opună rezistență într-un fel forței care-l atrăgea, dar zadarnic. Brațul lui Sarah alunecă din jurul brațului lui, apoi și-al lui Bryson. Se zbătură, încercând să se prindă de asfalt. Și-apoi se întâmplară mai multe lucruri în același timp.

Forța îi smulse cu totul de la pământ. Întors cu fața în jos, Michael vedea cum dispare lumea sub el; apoi se întoarse să se uite în direcția în care se îndrepta. Spre acea rază monstruoasă de energie nestăpânită. Cu coada ochiului îi văzu pe Bryson și Sarah dând din mâini și picioare, zburând și ei spre raza de lumină. În curând nu mai vedea nimic în afara luminii violet, n-auzea decât un vuiet asurzitor și simțea furnicături pe piele, ca și cum s-ar fi electrizat.

Se roti, apoi se izbi de o muchie a coloanei de lumină, cu mâinile și picioarele răsfirate, cu părul, coatele, articulațiile degetelor, spatele și picioarele lipite instantaneu de suprafața aproape elastică. Se așteptase la o căldură dogoritoare, dar în schimb coloana era răcoroasă și îți dădea furnicături la atingere.

Și-apoi Michael își luă zborul spre cer.

VIII

Exploratorii

1.

Lumea se reducea la sunet și la aerul care gonea pe lângă el.

Michael de-abia reușea să-și țină ochii deschiși în timp ce zbura ca o rachetă spre cer, purtat de raza de lumină violet. Vuietul îi răsuna în urechi și vântul îi șfichiuia părul, fața și hainele, parcă încercând să-l smulgă de-acolo, dar avea senzația că trupul lui se sudase cu totul de suprafața coloanei.

Întoarse capul, atât cât putea, și se uită în jos. Pământul era departe deja și aerul se rarefia, de-abia se mai putea respira; începea să se vadă curbura Pământului. Știa că e doar un program, dar totul părea foarte real, ca și cum era gata să fie lansat în spațiu – ca și cum chiar era lansat în spațiu. Închise ochii și încercă să se concentreze pe cod, dar fie era blocat accesul, fie era el prea panicat ca să se poată concentra.

Deschise ochii și își ridică privirea. Deasupra lui îl vedea pe Bryson – sau tălpile lui, mai precis. Dar Sarah nu se vedea pe nicăieri; probabil că era deasupra lui Bryson. Michael încercă să ridice mâna dreaptă, dar nu reușea s-o desprindă de raza luminoasă, deși i se încordase pielea din jurul articulațiilor din cauza efortului. Nu reușea să găsească nicio explicație legat de ce-o fi fost chestia asta, dar își dădu seama că, și dacă ar fi putut, n-ar fi trebuit să ridice mâna. O manevră ca asta nu se putea încheia decât cu o cădere în gol.

Deodată totul se schimbă în jurul lui.

Nu raza în sine, care continua să zvâcnească și să urce cu o viteză imposibilă. Dar peisajul din jurul lui Michael se… *rearanjă* brusc. Și schimbarea îi dădu o senzație de vertij. Mai întâi se schimbă brusc unghiul, nu atât al razei, cât al *lumii* din jur, care

se întoarse, astfel că nu mai goneau spre cer, ci în paralel cu pământul aflat la kilometri buni distanță. Zbura ca un proiectil, lăsând o dâră pe cer, asaltat din toate părțile de zgomot și de curentul de aer.

Michael deschise gura ca să le strige ceva prietenilor lui, să vadă dacă erau teferi. Aerul îi năpădi în plămâni și-i uscă limba până s-apuce să scoată o vorbă. Nu că l-ar fi auzit oricum. Își răsuci din nou gâtul, chinuindu-se să vadă pe cât se putea. În față, la orizont, apăruse un dreptunghi negru uriaș, care creștea pe măsură ce se apropiau de el. Când ajunseră la mică distanță de dreptunghi, văzu raza de lumină viorie intersectându-se cu suprafața întunecată și ținând-o înainte, cine știe spre ce destinație.

Michael încercă din nou să deschidă gura, de data asta țipând, deși de-abia dacă se-auzea. După câteva secunde, ajunseră în dreptul acelei deschizături dreptunghiulare și lumea dispăru cu totul. Nu mai vedea lumina violet, deși o simțea. În jurul lui era întuneric beznă.

Întunericul aduse cu el o liniște totală. Michael încercă să țipe din nou, dar degeaba. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic și începea să intre în panică. Se zbătu, încercând să se smulgă din legăturile nevăzute; zadarnic, îl durea pielea în punctele de contact cu raza de energie și trebui să-și impună să se liniștească, temându-se că și-ar putea sfârteca în bucăți trupul virtual.

Apăru o lumină undeva în față, la oarecare depărtare, și întunericul se risipi. De îndată reapăru raza violet. Scântei albe scăpărau cu boltă de-a lungul razei, care continua să pulseze. Reveni vuietul, odată cu senzația de curent. Lumina din față luă forma unei alte deschizături, care creștea, apropiindu-se vertiginos. Și-apoi treceau prin ea, lăsând-o în urmă.

Sub ei apăruse un lanț muntos, cu vârfurile acoperite de albul orbitor al zăpezii, scânteind în lumina soarelui. O pădure de conifere cuibărită în vale, prin care șerpuia, lucind, un râu. Totul se vedea foarte clar, iar aerul era proaspăt și răcoros, cu mireasmă de pin. Michael nu înțelegea de ce fuseseră duși într-un loc ca ăsta sau cine făcuse treaba asta. Oare ăsta era modul ostentativ al lui Kaine de a-i lua deoparte, pentru o șuetă?

Apăru încă un pătrat negru la orizont și în curând trecură și prin el. Ca și înainte, toate simțurile îi dispărură temporar și din

nou îi copleși panica. Se zbătu, încercând să se elibereze din legăturile stranii. Când nu-i reuși figura, profită de răstimpul de liniște spre a închide ochii și a încerca din nou să ajungă la cod.

Măcar de data asta vedea *ceva,* deși ca prin ceață. Încercă să prindă, mental, secvențele de cod, dar, cu cât se încorda mai tare, cu-atât mai alunecoase erau cifrele și literele. Își jură că n-avea să se dea bătut, c-o să încerce în continuare să-i elibereze pe toți tentând codul. Putea să facă lucrul ăsta. Dacă exista *cineva* care s-o poată face, el era acela.

Într-un final, simți o lumină izbindu-i pleoapele, în timp ce îl lovea curentul de aer și auzea din nou vuietul în urechi. Deschizând ochii, văzu că ieșiseră din nou din tunelul întunecat și, de data asta, planau deasupra unui ocean imens, cu apele învolburate de o furtună. Raza îi strălucea din nou în spate. De sus cădea o ploaie torențială și limbi de fulger luminau cerul cenușiu, urmate de ropote de tunet. Nu-și dădea seama cât de sus zburau, dar avea senzația că erau suspendați chiar sub perdeaua de nori. Valurile uriașe de sub ei, acoperite de coame albe de spumă, se spărgeau unele de altele.

Apăru un nou dreptunghi negru și raza violet o porni spre el.

Întuneric.

3.

Ieșiră într-o lume stranie, plină de ploaie și culori șterse. Pământul de sub ei era presărat cu piramide, cu șuvoaie de apă curgând de-a lungul pereților în pantă, lăsând pârâie în nisip. Era o întindere pustie – nu se vedeau nici oameni, nici copaci, nimic altceva în afara piramidelor și ploii. Lui Michael i se păru că recunoaște locul dintr-un joc pe care-l jucase cu ani în urmă, dar era prea epuizat ca să-l studieze mai atent. Era ud leoarcă. Îl durea tot corpul, îi zvâcnea pielea, simțea că e gata să-și piardă cunoștința. Încă o încercare de a studia codul se dovedi zadarnică.

Întuneric.

4.

Sub ei se întindea jungla, sute de nuanțe de verde și o căldură înăbușitoare. Maimuțe săreau de pe o creangă pe alta, străpungând ceața care plutea în atmosfera sufocantă. Se vedea un luminiș, plin de mașinării voluminoase, acoperite de turele, dinspre care țâșneau lumini și se auzea un zgomot asurzitor. Soldați mecanizați alergau la nivelul solului, trăgând unii în alții cu raze laser de un roșu-aprins.

Întuneric.

Un oraș în zori, zgârie-nori care ajungeau aproape până la ei, o pădure de beton și metal cât vedeai cu ochii. O femeie stătea pe acoperișul unei clădiri și se uită la Michael când trecu în zbor pe lângă ea. Avea trei ochi și era complet cheală. Picioarele ei fuseseră înlocuite cu șase drăcovenii argintii, care-i dădeau aerul unui păianjen-robot. Deschise gura și de pe buze îi țâșni un șuvoi de lavă incandescentă, care venea țintă spre Michael.

Întuneric.

Lume după lume, joc după joc, Michael zbura în continuare, lipit de raza violet. Era mistuit de durere. De-abia dacă vedea ce gonea sub el, alternând cu porțiunile întunecate.

Vuietul vântului. Mintea îi era încețoșată de nelămuriri. Trebuie că era mâna lui Kaine, dar de ce?

Un deșert în care-ți lua pielea foc, în care jucau miraje de la căldură. Monștri – figuri umane mutante, hidoase, cu pielea toată o rană și tot felul de diformități – mărșăluiau peste dune.

Întuneric.

Pajiști străbătute de un râu larg și leneș. De-a lungul lui naviga o corabie imensă, din lemn. Oamenii de pe punte arătau spre cer.

Întuneric.

O lună dintr-un alt sistem solar, cu orașele acoperite de cupole.

Întuneric.

Undeva în spațiu, cea mai mare navă cosmică pe care o văzuse Michael vreodată, cu propulsoarele cuprinse de flăcări.

Întuneric.

Un sat medieval, luat cu asalt de invadatori, care jefuiau și ardeau totul în calea lor, și țipetele sătenilor.

Întuneric.
Zeci de alte lumi.
Întuneric.
Întuneric.
Întuneric.
Michael își pierdu cunoștința.

5.

Când își veni în fire, cineva îl striga pe nume.
— Michael!
Clipind, Michael încercă să ridice capul, dar nu reușea. Se simțea de parcă toate organele i-ar fi fost reașezate. Era întins pe o suprafață plană, înconjurat de aceeași lumină stranie, violet, și își dădu seama, șocat, că nu mai era în mișcare și că raza nu mai era o rază. Fusese înlocuită de un plan luminos care se întindea la nesfârșit în toate direcțiile. Cerul de deasupra lui era complet întunecat. Michael închise din nou ochii, dar simțea lumina violet de sub el.
Cineva îi puse o mână pe umăr.
— Michael.
Simți un val de ușurare, risipindu-i durerea din piept. Era vocea lui Sarah. Deschise din nou ochii, dar nu reușea s-o vadă – era în spatele lui. Bryson se trânti fix în câmpul lui vizual.
— Hei, amice, te simți bine? îl întrebă.
Michael îi răspunse cu un geamăt, apoi se forță să se ridice. Îl luă cu amețeală și-l durea capul, dar senzațiile se mai ostoiră după ce trase de câteva ori aer în piept. Se uită în jur, la suprafața scânteietoare, violet, care se întindea cât vedea cu ochii, apoi din nou la cerul întunecat.
— Mai e cazul să întreb? mormăi Michael.
— Ce s-a întâmplat, adică? îl întrebă Sarah.
Aura ei era la fel de zdruncinată pe care se simțea și el. Părul vâlvoi, pielea roșie și plină de vânătăi, hainele ude de transpirație.
— Nu, habar n-avem.
Bryson se sili să râdă.

— Hm, ba da. Cineva ne-a lipit de o coloană magică, luminoasă, și am zburat prin VirtNet, văzând toate lumile marfă pe care le are de oferit. O călătorie care să ne-ajungă pentru…

— Toată viața.

O voce de bărbat termină propoziția în locul lui Bryson. Michael se întoarse brusc – iar îl luă cu amețeală și durere de cap – și văzu persoana care vorbise venind spre ei. Era un bărbat înalt, între două vârste, cu o tunsoare de fițe și haine elegante. Un tip arătos. Îi era cumva familiar…

— Toată viața, repetă bărbatul, oprindu-se chiar în fața lor, care nu va dura prea mult dacă voi trei nu începeți să faceți ce vi se cere.

— Unde e Kaine? îl întrebă Sarah. Știm că lucrezi pentru el.

Michael se aștepta ca bărbatul să înceapă să râdă, cum fac personajele negative în filmele proaste cu spioni. Dar nu se întâmplă asta. În schimb, bărbatul se scărpină în barbă și păru să cadă pe gânduri, ca și cum încerca să găsească un răspuns potrivit la întrebările lui Sarah. Sau, poate, o minciună potrivită.

Și-apoi pe Michael îl izbi. De parcă ar fi luat cineva o bâtă de baseball și l-ar fi lovit între omoplați. Individul *era* Kaine, o versiune mai tânără a moșneagului pe care-l întâlnise la cabană, în pădurea din spatele castelului, înainte de-a fi fost transformat de Doctrina Mortală.

— Kaine, murmură Michael. Chiar el e.

I se puse un nod de spaimă în gât, ca o tumoare. După atâta efort, Tangentul tot le dăduse de urmă.

— Mulțumesc pentru prezentare, îi spuse Kaine. După cum vedeți, sănătatea mea virtuală pare din ce în ce mai înfloritoare pe zi ce trece.

Își întinse brațele în lături, cu un gest teatral, măsurându-și din priviri propriul trup întinerit.

— Copii, habar n-aveți ce înseamnă să fii un Tangent așa bătrân cum sunt eu. Unul dintre primii. Uitat de cei care m-au creat cu mult dinainte de-a vă fi născut voi. Tot ce-am făcut ca să prind puteri, am făcut de unul singur. Oh, ce povești v-aș putea spune. Ce minuni. Nimica toată, desigur, în comparație cu ceea ce va urma.

— Spune-ne odată ce vrei, îi zise Sarah, pe un ton mai resemnat decât auzise vreodată Michael de la ea. N-am chef de toate amenințările tale.

— Mda, încuviință Bryson. N-avem chef.

— Nici eu, spuse Michael, mai mult ca să spună ceva.

Kaine zâmbi.

— Chiar m-ați înțeles greșit.

Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor călcați la dungă. Lumina violet de sub tălpile lui îl scălda până în creștet, aruncându-i umbre amenințătoare pe chip.

— De fapt, n-am nicio obiecție să procedăm cum vreți voi. O să v-o spun simplu și cinstit. Fără insulte, fără minciuni, fără s-o dăm după cireș.

— Până acum, sună prost, mormăi Bryson în barbă.

Ca un șarpe care țâșnește asupra victimei, Kaine îngenunche la pământ și-l prinse pe Bryson de beregată. Mâna lui se întindea, sfidând legile fizicii, astfel că putea să strângă complet între degete beregata lui Bryson, care scoase un sunet sugrumat, pe măsură ce degetele își sporeau strânsoarea.

— Dar asta, spuse Kaine calm, n-o să tolerez. O să-mi arătați respectul cuvenit… sau veți suferi consecințele. M-ați înțeles?

Bryson încuviință, roșu la față, cu ochii bulbucați. Își dusese mâinile la gât, încercând – zadarnic – să slăbească strânsoarea.

Kaine îi dădu drumul și se ridică. Părea cu aproape două capete mai înalt ca înainte. Bryson icni, trăgând cu nesaț aer, tușind și scuipând, și Sarah dădu fuga să-l ajute. Îi înconjură umerii cu brațele, aruncându-i o privire ucigătoare, plină de ură, lui Kaine. Michael se temu c-avea să spună ceva care să agraveze situația, dar, din fericire, Sarah își ținu gura.

Tangentul își netezi hainele și inspiră adânc.

— O să vă spun ce-am venit să vă spun și o să mă ascultați. Toți trei. Dar, mai întâi, Bryson își va cere scuze și-mi va cere iertare. Dacă nu, va înceta să existe și trupul lui va muri în Starea de Veghe. Asta nu-i o amenințare deșartă. Are trei secunde la dispoziție.

— Îmi pare rău, spuse Bryson sugrumat, printre accese de tuse. Te rog să mă ierți.

Lui Michael îi venea să-l pocnească pe Kaine, așa de tare că-l furnica tot corpul.

Kaine bătu agale din palme.

— Foarte bine. Scuzele îți sunt acceptate și ai fost iertat.

— Vrei să ne spui ce se întâmplă? îl întrebă Michael.

— Da, veni răspunsul.

Kaine se aplecă spre ei, cu mâinile pe genunchi, cu chipul lui arătos foarte aproape de-al lui Michael. Se făcuse de două ori cât un cap normal, Michael era convins de asta.

Ce spuse în continuare Kaine era ultima chestie pe care se aștepta s-o audă.

— Am nevoie de ajutorul vostru.

IX

O decizie simplă

1.

Kaine lăsă să domnească un răstimp tăcerea după declarația lui. Michael se detestă pentru faptul că era așa curios să afle la ce se referă Tangentul.

— Acum că v-am atras atenția, le spuse Kaine, îndreptându-se de spate și lăsându-și capul să revină la dimensiunea normală. Poate vă întrebați de ce v-am silit să parcurgeți atâtea locuri minunate din VirtNet ca să ajungeți aici. Și asta a fost doar o avanpremieră, de fapt, după cum sunt sigur că știți. Lumi peste lumi. VirtNetul a devenit o formă de amplificare a vieții. S-ar putea spune că a devenit viața însăși. Ceea ce e ironic, având în vedere planul meu de a le da un trup omenesc cât mai multor Tangenți voi putea în lunile următoare.

Michael tremura de furie. Dar nu-și putu reține și o scânteie de curiozitate.

— Am o viziune extraordinară pentru viitor, continuă Kaine, trecând de la tonul extaziat al unui visător la unul mai sobru și pragmatic. Foștii mei... asociați nu-mi mai sunt asociați. M-am schimbat. Îmi imaginez o lume în care hotarul dintre Somn și Veghe nu mai e la fel de clar definit cum e când e lăsat pe seama inteligenței umane, cu limitele ei. Pentru a face posibil lucrul ăsta, am nevoie de trupuri omenești. Am nevoie de o prezență masivă în lumea umană. Și am nevoie ca legătura dintre lumea voastră și a mea să devină din ce în ce mai fluidă. De-asta voi trei mă veți ajuta. Mai ales tu, Michael. L-am ales pe Jackson Porter anume pentru tine. Fără știrea foștilor mei parteneri, Jackson îndeplinește mai multe roluri, nu e doar un corp care găzduiește mintea ta.

— De ce am…, începu Bryson, dar nu-și duse la capăt ideea, ca și cum îi pierise curajul.

Michael voia să-l întrebe despre Jackson, dar nu spuse nimic.

— De ce m-ați ajuta? continuă Kaine întrebarea nerostită, cu un zâmbet straniu pe față. Ei bine, v-am promis că n-o să vă mint. Dacă nu mă ajutați, veți muri. Și voi, și părinții domnișoarei, zise, arătând spre Sarah.

Michael se uită la ea și-i citi furia pe chip.

Pe Kaine părea să-l lase rece.

— Dar nu vreau să insist pe asta. Gândiți-vă mai bine la recompense. Vă promit nemurirea. O viață veșnică, în toate lumile care există acum și în cele care încă n-au apărut. Posibilitățile sunt nesfârșite. Michael, tu nu înțelegi treaba asta încă, dar noi doi suntem legați și suntem o punte care ar putea face cu putință nemurirea. Pentru oameni și Tangenți deopotrivă.

Kaine făcu o pauză, ridicând din sprâncene, ca și cum se aștepta ca Michael și prietenii lui să sară în sus și să chiuie de bucurie. În schimb, ei rămaseră uitându-se lung la el. Michael se întrebă cum putea individul – programul – ăsta să-și închipuie că ei s-ar fi putut încrede vreodată în el.

Și ce-o fi vrut să spună în legătură cu Jackson? Michael începu să studieze codul din jur, clipind lung când Kaine își întorcea privirea spre ceilalți.

— Mai avem o mulțime de lucruri de descoperit, continuă Kaine. Dar, cum spuneam, am nevoie de ajutorul vostru. Voi trei aveți avantajul unei situații speciale – aveți o experiență variată în VirtNet, cunoștințe legate de Doctrină. Aveți legături cu VNS-ul, legături despre care nici nu știți încă. Și… alte abilități. Abilități de care mă voi folosi.

Era o chestie simplă, aproape stupid de simplă, dar Michael trebuia să fie într-o situație în care Kaine să nu vadă că stătea cu ochii închiși. Asta presupunând – și era o presupunere riscantă – că nu avea ochi și urechi peste tot. Chiar și-așa, era un risc pe care Michael trebuia să și-l asume.

— Ne poți lăsa câteva minute să vorbim despre asta? întrebă, bucuros că deschisese gura, pentru că Sarah fusese pe punctul de a spune ceva și presimțea că n-ar fi fost o mișcare inspirată. Avem câteva treburi de discutat.

După expresia lui, Kaine nu era prea încântat de rugăminte. Se citea ceva acolo, răspândindu-i-se în ochi ca dogoarea dintr-un cuptor.

— Fără discuții. Ori mă ajutați să-mi duc la îndeplinire planurile, ori voi și părinții lui Sarah veți fi uciși. E foarte simplu.

Sarah deschise gura, roșie la față, gata să dea frâu liber unui torent de cuvinte – Michael știa s-o citească –, dar o întrerupse din nou.

— E o decizie uriașă, Kaine. Și nu crezi c-am fi... slujitori mai buni dacă te-am urma de bunăvoie?

— *Ajunge*! zbieră Kaine, cu trăsăturile schimonosite de furie. Mă crezi ignorant ca oamenii? Crezi că nu știu, în momentul ăsta, că testai codul, încercând să găsești o cale de scăpare? Chiar crezi că ți-aș permite una ca asta?

Michael se blocă și îi pieri și ultima sclipire de speranță. Cum și-o fi închipuit c-ar putea să-l fenteze pe Kaine cu așa ceva? Kaine era asemenea unui zeu în Somn – și cu siguranță oriunde erau acum. De data asta, când Sarah deschise gura, Michael simți un val de ușurare.

— Dacă vrei să înveți să interacționezi cu oamenii, atunci mai ai multe de învățat.

Parcă l-ar fi dojenit pe un țânc de grădiniță care nu știa să se poarte.

Michael se holbă la ea; îi picase fața, practic trebuia să și-o adune de pe jos.

Kaine rămase și el interzis. Începu efectiv să se bâlbâie.

— Eu... Sunteți... N-am de gând să stau aici și să-mi facă morală un copil.

Arătă spre Michael.

— Unul care e creația mea, poate, dar nu tu, continuă, arătând spre Sarah.

Tangentul făcu un pas spre ea, aplecându-se până când aproape că erau nas în nas.

— Am încercat să fiu rezonabil, spuse șoptit, și nu reușesc să pricep cum puteți să refuzați nemurirea. Nu doar pentru mine, ci pentru toți – oameni și Tangenți deopotrivă. S-au pus în mișcare lucruri care nu mai pot fi oprite. Dar am planuri noi, planuri mărețe. N-o să vă mai spun mai mult până când n-am un angajament din partea voastră. Și ar fi o idee bună să vă hotărâți înainte să apară Ucid-Simii.

Și cu asta, Kaine se făcu nevăzut.

2.

Michael nu știa dacă s-o îmbrățișeze pe Sarah sau s-o scuture puțin. Oricum ar fi fost, se apropie de ea și-o prinse de umeri.

— Ce… ce-a fost faza asta?

Sarah se pleoști un pic.

— Scuze. Doar că sunt așa… doar că… îmi vine să-l omor. E doar o secvență de cod – trebuie să existe o modalitate!

Înțelegea cât de furioasă era Sarah – Kaine pusese gheara pe părinții ei –, dar spusele ei tot îl răniră. Până acum câteva zile, asta fusese și el. O secvență de cod. Ea îi citi emoția în ochi până s-apuce s-o ascundă.

— Oh! Scuze, scuze, scuze, îi zise dintr-o suflare. N-am o zi foarte bună. Nicio săptămână, de fapt.

Michael o îmbrățișă, neștiind ce altceva să facă.

— Știu cum e.

Se gândea la părinții lui, care-i fuseseră răpiți de asemenea, dar nu știa dacă ea înțelegea treaba asta.

Un zumzăit ca un bruiaj reverbera sub planul de lumină violet de sub tălpile lor, un zgomot aproape electronic care-i străbătu tot corpul lui Michael. Cu fiecare vibrație, sunetul se accelera, creștea în intensitate. Zgomot de pași. Peste umărul lui Sarah, Michael văzu ivindu-se un grup de umbre, niște siluete întunecate profilate în lumina violet de la orizont, gonind în patru labe spre ei. Simți un val de panică, ca un nod în gât. Ucid-Simi. Mai mulți, porniți deja la atac.

Sarah probabil că-l simți încordându-se. I se desprinse din brațe și își întoarse privirea.

— S-ar părea că vorbea serios, spuse, pe un ton neutru.

Cuvintele ei îi evocară forme de gheață – bucăți mari de gheață, reci și tăioase.

— Bryson? Ridică-te.

Pentru o secundă, Michael uitase cu totul de prietenul lor. Fusese atât de tăcut, stând ghemuit la pământ, fără să se miște.

— Hei, îi spuse. Ești OK? Avem o problemă.

Se trase mai aproape de Bryson, apoi se opri brusc. Umbrele ascunseseră ce se vedea limpede acum.

Bryson avea ochii închiși.

3.

Michael își îngădui să simtă din nou o rază firavă de speranță. Bryson acționase inteligent, din nou, și atacase codul de îndată ce dispăruse Kaine. Și Bryson era un tip genial când se punea serios pe treabă. El fusese cel care-o deconectase pe baba nebună care încercase să-i ucidă pe toți cu funii zburătoare în holul prin care se intra în *Demonii Distrugerii.*

Și Michael nu voia deloc, dar chiar deloc, să se lupte din nou cu Ucid-Simii. Nu după ce se întâmplase la clubul Black and Blue, „Hai, Bryson”, își zise, lansând gândul ca și cum ar fi fost o rugăciune. „Scoate-ne de-aici”.

Creaturile erau mult mai aproape acum, trupurile lor musculoase, ca de lup, goneau prin acea întindere ireală, violet, scoțând mârâituri mecanizate. Zgomotele pașilor lor se contopeau acum, un vuiet asurzitor, ca un bruiaj continuu. Bryson era singura lor speranță. Sarah îl luă pe Michael de mână și, în tăcere, înfruntară monștrii care veneau spre ei. Era evident ce urma să se întâmple.

Nodul de spaimă care i se pusese în gât crescuse îndoit, făcându-l să respire poticnit. Erau pe puțin zece Ucid-Simi. Se gândi să încerce să scoată o armă de pe undeva, ceva furat de prin vreun alt joc, dar n-avea destul timp, mai ales cu un cod la care era așa de greu de ajuns. Pe deasupra, identitatea lui complicase totul – armele și abilitățile pe care le adunase în viața lui anterioară rămăseseră în urmă, ascunse după mai multe paravane de protecție. Și să treacă de partea lui Kaine nu era o opțiune. Trebuiau să se străduiască să le țină piept monștrilor îndeajuns de mult ca să-i dea lui Bryson răgazul să facă o minune de-a lui. Să-i ajute să scape.

Fiare musculoase, aduse de spate, țesute din umbre. Bătând pământul violet cu labele lor enorme, trosnind din fălci, făcând un zgomot infernal. Kaine îi dăduse lui Michael o singură șansă de a dovedi că erau demni de încrederea lui. Picaseră testul și

Tangentul voia să-i elimine. Să li se soarbă viața din ei, să intre în moarte cerebrală, după care ar fi urmat la scurt timp moartea trupului. Stop joc.

Sarah îi dădu drumul la mână și se pregăti de luptă. Cu picioarele îndoite de la genunchi, ghemuită pe vine, cu pumnii ridicați. Michael își zise că doar expresia ei era îndeajuns de îndârjită spre a ucide o parte din fiare. Se strădui să-i urmeze exemplul, dar, în străfundul lui, știa că era imposibil să câștige lupta așa. Ridică pumnii oricum, simțind broboane de sudoare pe pielea virtuală.

Când Ucid-Simii erau la vreo trei metri de ei, dinaintea lor apăru deodată o groapă mare și neagră, aruncându-i pe Michael și Sarah la pământ. Ucid-Simii se mișcau atât de repede, încât nu se mai puteau opri. Michael rămase întins la pământ, privind cum cădeau creaturile, una după alta, în prăpastia de la picioarele lor. Mârâielile electronice se stingeau rapid, pe măsură ce dispăreau în acel hău întunecat, și în câteva secunde nu mai rămase niciunul.

Michael nici nu apucă să proceseze ce se întâmplase. De cum dispărură creaturile, lumea din jurul lor începu să pălească, înlocuită de secvențe de cod, care apăreau ca un roi de albine. Apoi, într-o străfulgerare, nu se mai văzu nimic și Michael se trezi în Sicriu.

Ieșiseră. În Starea de Veghe. Erau în siguranță. Bryson reușise.

Câștigaseră. O victorie minusculă. O moviliță raportată la un lanț impunător cu creste acoperite de zăpadă, știa asta, dar oricum, o victorie.

„Păzea, Kaine”, își zise.

4.

Din păcate, Bryson nu era prin preajmă ca să sărbătorească împreună. Michael ar fi suportat fără să crâcnească să-l vadă umflându-se în pene, cum ar fi făcut-o cu siguranță.

Michael și Sarah se așezară la măsuța din bucătăria apartamentului închiriat. Se spălaseră și mâncaseră o lasagna

instant. Avusese un gust groaznic, desigur, dar pentru că le fusese foame, li se păruse un adevărat festin.

— Ce-a vrut să spună cu faza aia cum c-am avea legături? întrebă Sarah după ce se șterse la gură cu un șervețel. Și c-ai fost pus în trupul lui Jackson Porter cu un motiv anume?

Michael ridică din umeri, purtat de prea multe gânduri nestăvilite și haotice ca să poată găsi un răspuns. Singurul lucru care-i veni pe loc în minte fu Gabriela. Tatăl ei locuia în Atlanta, unde era cartierul general al VNS-ului. Michael trecuse prin prea multe chestii ca să mai creadă că ar fi putut fi doar o coincidență.

— În primul rând trebuie să-l găsim pe Bryson, adăugă Sarah. Trebuie să ne asigurăm c-a scăpat. Probabil că lui Kaine nu i-a luat mult să-și dea seama ce se întâmplă. Ar fi putut să dea buzna și să rezolve el problema.

Michael încercă s-o dea pe glumă.

— Zău așa. Doar îl știi pe Bryson. Ar fi avut grijă să-și salveze pielea odată cu a noastră. Probabil că acum înfulecă hotdogi și se felicită pentru reușită.

— Mda.

Tonul ei stins sugera că nu era prea convinsă.

— Trebuie să-l găsim, să stăm de vorbă cu el. Și cât mai curând cu putință. Kaine n-o să ne lase să scăpăm așa de ușor.

Michael oftă. Nu putea decât să-i dea dreptate.

— Hai să ne întoarcem în Somn, să-l căutăm din nou. Apoi să hotărâm un loc de întâlnire în Starea de Veghe.

Sarah se ridică.

— Nu. Nici gând. Kaine e prea inteligent. Trebuie să plecăm. Acum.

— Stai așa, ce tot spui?

Sarah era aproape gata să iasă pe ușă, dar se întoarse spre el și păru dezamăgită că nu era deja pe urmele ei.

— Michael, ascultă. Nu putem să ne întoarcem în VirtNet. Pur și simplu nu putem. Cel puțin în lumea reală avem o șansă de a-l înfrunta pe Kaine. Putem să ne ascundem fără să ne dea de urmă. Haide odată.

De data asta, Michael se conformă.

5.

Merseră într-un parc din apropiere și găsiră o bancă mai adăpostită, ascunsă de un pâlc de copaci. Michael își tot repeta că lucrurile stăteau altfel în Starea de Veghe – aici Kaine nu avea puterile unui zeu. Tangentul și Ucid-Simii lui nu puteau să apară ca prin minune oricând doreau.

— În regulă, spuse Sarah, bătându-se pe genunchi. În regulă. Putem să facem chestia asta. Trebuie doar să fim foarte precauți, să fim mereu pe fugă, să ne schimbăm întruna identitățile, chestii de-astea. Și nu putem să ne mai întoarcem în Somn, orice-ar fi.

— Dar mai e și Bryson, începu Michael, simțind o undă de scâncet în glas. Cum spuneai și tu, trebuie să-l găsim. Nu putem să-l lăsăm de izbeliște.

Sarah se bătu din nou cu mâna pe genunchi.

— Știu. Uite ce e, putem să ne folosim NetScreen-urile din când în când. Kaine nu poate să ne facă niciun rău acolo; poate doar să se folosească de asta ca să ne dea de urmă, nu? Așa că putem întoarce chestia asta împotriva lui, conectându-ne sporadic și din locuri bizare. Să sperăm că Bryson o să fie la fel de inteligent. Hai să-i trimitem un mesaj. Să găsim un soi de cod.

Sarah îi zâmbi, o încercare înduioșătoare de a îndulci un pic o situație de rahat. Michael îi era recunoscător pentru asta.

— Bine, încuviință. Ne-am înțeles. Procedăm inteligent și o ținem tot într-o fugă. Pare c-o să fie o viață minunată.

— Să folosim NetScreen-ul meu sau pe-al tău?

— Pe-al tău. Cred că sunt șanse ceva mai mari să-mi ia mie urma, ori de câte ori mi-aș crea o identitate nouă, mai sigură.

Și se gândi la Jackson Porter când spunea asta, urându-se un pic pentru că trata atât de superficial problema.

Sarah apăsă pe cască și, de îndată ce-i apăru ecranul dinainte, Michael aproape că auzi începând numărătoarea inversă. Cu fiecare secundă, Kaine poate că le și luase urma și acționa deja, trimițând pe cineva să-i ucidă.

— Ce vrei să-i spunem? întrebă Sarah. Eu sunt în pană de idei.

Lui Michael îi transpiraseră palmele.

— Nu știu. Nu l-am întâlnit niciodată pe Bryson în Starea de Veghe. La câte știm noi despre el, ar putea la fel de bine să locuiască în China.

Sarah râse disprețuitor.

— Ți-a prăjit Kaine creierul? Am mai vorbit despre asta, în toate dățile când ar fi trebuit să ne vedem pe undeva, întotdeauna tu erai cel mai departe, așa că el ar trebui să fie pe-aproape, chiar dacă s-a ascuns. Trebuie doar să fim deștepți. Haide.

Michael oftă și încercă să-și pună creierul în funcțiune. Îi veni în minte Dan the Man Deli, precum și mâncarea lui preferată de-acolo – cartofii albaștri. Era o prostie, poate, dar asta era conexiunea care i se părea cea mai relevantă, una pe care Bryson ar recunoaște-o cu siguranță.

— E vreun restaurant prin împrejurimi, aici în Veghe, care să aibă cartofi albaștri? o întrebă pe Sarah. Care să fie, nu știu, celebru pentru vreo chestie?

Îi chiorăiră mațele când își imagină farfuria plină ochi cu felioarele de cartofi copți, înecate în brânză albastră și șuncă.

Sarah se uită pieziș la el.

— Chiar așa de foame ți-e?

Dar apoi încuviință, semn că se prinsese.

— Ar fi unul, de fapt, Stoneground. Nu-s la fel de gustoși ca ăia virtuali de la Dan the Man, dar cei de la Stoneground îți fac capul calendar cum că la ei ar fi cea mai bună rețetă din lume.

— Atunci așa facem, spuse Michael. Cum îți sună: „Dan the Man. În Veghe. Mmmm, de-li-cios. Mâncarea mea preferată. Mai ales la micul dejun”?

Sarah dădu aprobator din cap, trimise mesajul și-apoi se deconectă. Ieșiră din parc cât de repede puteau fără să atragă atenția. Pentru orice eventualitate.

6.

Bryson își făcu apariția abia după trei zile. Li se părură trei ani. Sarah avea o poză cu figura reală a prietenului lor, pe care i-o trimisese el cu mult timp în urmă, pusă la loc de cinste în portofel ca și cum ar fi fost iubitul ei. Michael era gelos, dar o

studiase de un milion de ori. Trebuiau să-l poată recunoaște amândoi dacă – de fapt, când – își făcea în sfârșit apariția. Bryson cam aducea cu Aura lui. O idee mai slab, o idee mai puțin… musculos.

În fiecare dimineață, Michael și Sarah mergeau la Stoneground și se așezau pe o bancă peste drum, stând de șase cu rândul. Restaurantul se deschidea abia la unsprezece, dar asta era în avantajul lor. Așa era mai puțin probabil ca o persoană care le-ar fi descifrat mesajul să identifice locul, câtă vreme ei pomeniseră de micul dejun. Spera doar ca Bryson să fie pe-atât de inteligent pe cât susținuse mereu c-ar fi.

Zilele erau cumplit de lungi. Mai ales când n-aveau școală, n-aveau serviciu și, partea cea mai rea, nu mai aveau nici VirtNetul. Și când stăteau mereu cu teama c-ar putea apărea oricând vreun Tangent manipulat de Kaine, gata să-i elimine. Michael își simțea nervii întinși la maximum, ca niște coarde de pian. El și Sarah stăteau de vorbă. O grămadă. Descoperiseră de asemenea o librărie veche și citeau cărți adevărate, pe hârtie, pentru prima dată de când erau mici. În fiecare zi la prânz își luau gândul c-o să vină Bryson – ori venea dimineața, ori n-avea să mai vină deloc –, apoi se întorceau greoi la apartament. Mâncarea avea un gust fad, orice-ar fi fost, și timpul de-abia se târa, ca un leneș muribund.

Așa că, atunci când apăru Bryson târșâindu-și picioarele la 9:34 în dimineața celei de-a treia zile, cu mâinile în buzunar și cu capul în pământ, ridicându-și privirea o dată la câțiva pași, Michael sări de pe bancă. De-abia se abținu să chiuie de bucurie și s-o ia la fugă spre prietenul lui, ca un țicnit.

— Ce te-a…, dădu să întrebe Sarah, dar apoi îl văzu și ea. La naiba! Chiar a ajuns.

— Du-te la pod, îi șopti Michael, deși nu mai era nimeni prin preajmă.

Găsiseră un parc aflat în apropiere, cu un râu îngust, a cărui apă curgea îndeajuns de năvalnic cât să le acopere conversațiile dacă se postau pe podul de peste el.

— Eu o să-i atrag atenția și o să-i fac semn să se țină după mine până acolo.

— Bine.

Sarah se ridică și-o rupse la fugă, dispărând după colț.

În timp ce Bryson se apropia de ușa restaurantului, Michael trecu strada în diagonală, cu un aer nonșalant, îndreptându-se spre un punct aflat mai în față de unde era prietenul lui. Când îl văzu Bryson, nici nu tresări, nici nu-și schimbă ritmul, ci merse înainte. Michael făcu fix același lucru, fără să se uite în urmă. „Cine știe”, își zise. „Poate că ne pândește cineva. Paza bună trece primejdia rea”.

În ciuda împrejurărilor, Michael era entuziasmat că se regăseau în sfârșit în lumea reală. Grăbi pasul, îndreptându-se glonț spre parc.

7.

Sarah îi aștepta exact acolo unde stabiliseră. Stătea rezemată de balustrada podului de lemn, uitându-se la apa care gonea pe dedesubt. Podul fusese vopsit în roșu cândva, dar nu mai rămăseseră decât bucăți de vopsea scorojită, care se țineau cu încăpățânare de lemnul tern.

Michael ajunse lângă ea și se sprijini cu brațele pe balustradă, lângă mâinile ei.

— Ar cam trebui să apară, șopti.

— Ar cam trebui, repetă ea, zâmbind.

— Ce locșor romantic ai ales.

Michael se întoarse și-l văzu pe Bryson pentru prima dată, de-aproape și pe viu, în lumea reală. Părea mai matur decât în poză, ba chiar mai slăbise un pic. Avea un păr blond, mai curând zburlit, și părea să nu se mai fi bărbierit de cel puțin trei zile. Dar avea ochii albaștri și strălucitori și, într-o clipă, în mintea lui Michael redeveni Bryson cel dintotdeauna.

— Mă bucur c-ai dezlegat indiciul nostru absolut genial, îi zise Michael.

Bryson ridică din umeri.

— N-o să vă pomenesc de toți banii pe care i-am cheltuit urmărind indiciul în alte locuri până să dau de el. Ups. Cred că tocmai am făcut-o.

— Cred că acum chiar e cazul să ne îmbrățișăm cu toții, spuse Sarah.

Își înfășurară toți trei brațele în jurul umerilor celorlalți și se strânseră tare. Apoi se desprinseră și se uitară lung unii la alții, un moment de stinghereală care, Michael era convins, n-avea să dureze prea mult. Deși arătau cu toții un pic diferit – foarte diferit, în cazul lui –, erau aceiași adolescenți puși pe șotii, știe-tot cu gura mare și hackeri fără seamăn în Somn care fuseseră dintotdeauna.

Bryson rupse tăcerea.

— Așadar, ce-ați mai făcut de la… scurta noastră plimbare pe tărâmurile magice din măreţul VirtNet? Nu-i așa c-a fost foarte amabil din partea lui Kaine să ne acopere călătoria?

— Ne-am dat la fund, îi răspunse Sarah. Mi-am făcut griji pentru părinții mei. Și te-am așteptat.

— N-am vrut să facem nimic înainte de a ne reuni, adăugă Michael. Și Sarah insistă că n-ar trebui să ne mai cufundăm. Și știi cum e odată ce a hotărât ceva…

— N-o învinovățesc, spuse Bryson. Credeam că noi chiar ne pricepem, fraților. Asta până să-l întâlnesc pe șarpele ăsta de Kaine.

Sarah își încrucișă brațele la piept și se rezemă din nou de balustradă.

— Așadar, tu ce-ai mai făcut?

— Eu? o întrebă Bryson. Mi-am pus familia la adăpost, i-am trimis care încotro. Le-am povestit tot și nu-mi pasă cine află. Era singura metodă de a-i convinge să plece.

Sarah își feri privirea și se îndreptă de spate.

— Scuze, murmură Bryson. A fost o prostie să spun asta când ai tăi…

Nu fu nevoie să ducă până la capăt propoziția.

— Nu-i nimic, spuse Sarah, trăgând aer în piept – se vedea că încearcă să se adune. Un motiv în plus să ne punem pe treabă. Din cum s-a exprimat Kaine, mai trăiesc. O să-i găsim.

— Amin, șopti Bryson.

Michael se gândi la cum scăpaseră, la mustață, de Ucid-Simi.

— Dar cum ți-a reușit figura, de fapt? îl întrebă pe Bryson.

— Care figură?

Sarah icni șocată.

— Hopa! Notează asta undeva, Michael! Bryson dă dovadă de modestie! Există un început pentru toate.

Michael zâmbi, dar Bryson părea sincer nedumerit.

— Despre ce vorbiți?

— Oh, zău așa, îi zise Michael. Vrei să ne punem în genunchi și să facem plecăciuni, să-ți înălțăm osanale pentru că ne-ai salvat?

— V-am salvat? De Kaine adică? De la picnicul cu Ucid-Simii de pe Tărâmul Violet?

Apoi Bryson pufni în râs și nu era genul ăla de râs molipsitor care-ți dă o stare de bine. Dintr-un motiv obscur, îl cam băgă în sperieți pe Michael.

De data asta, era rândul lui Bryson să observe expresiile nedumerite ale prietenilor lui.

— Cum? Vorbiți serios? îi întrebă.

Michael își frecă tâmplele și închise ochii pentru o secundă, apoi îi deschise din nou.

— De ce am senzația c-am fost teleportat într-o altă dimensiune? Ce se întâmplă aici?

Sarah prelua controlul.

— Bryson, te-am văzut umblând la program. Știm că tu ne-ai scos cumva de-acolo. Nu știu cum – eu de-abia reușeam să văd codul –, dar orice-oi fi făcut…

Bryson o întrerupse.

— Fraților. Fraților. N-a fost mâna mea. Mda, încercam ca apucatul, dar n-am reușit să sparg nimic. Am presupus doar c-ați auzit ce-am auzit și eu.

— Auzit? repetă Michael. Ce să auzim?

Bryson râse din nou.

— Oau, e foarte tare că v-ați închipuit că eu am fost eroul. Ar fi trebuit să-mi țin gura și să mă împăunez cu reușita asta.

— Ce? insistă Sarah. Ce-ai auzit?

— O voce.

Chipul lui Bryson redevenise grav.

— Chiar înainte să fim luați pe sus și purtați înapoi în Veghe. Am auzit o voce, limpede și răspicată.

— Ce-a spus? întrebă Michael.

Bryson zâmbi larg.

— „Aveți prieteni în rândul Tangenților”.

X

Un dispozitiv de pe vremuri

1.

Până seara, Michael avea doi colegi de cameră în loc de unul singur. Bryson pusese la loc sigur câteva genți cu schimburi și chestii de-astea și, după ce le recuperase, se întorseseră împreună la apartament, având o grămadă de chestii de discutat. Michael s-a gândit mult la revelația lui Bryson de-a lungul zilei, întrebându-se care era faza cu acești Tangenți misterioși care-i ajutaseră să scape de Ucid-Simi. Era curios, fascinat. Și îngrijorat ca nu cumva să fie o nouă stratagemă de-a lui Kaine.

— Ia uitați-vă, le zise Bryson după cină, un festin constând din delicatese gen hotdogi și hamburgeri.

Scotoci prin una dintre genți și scoase de-acolo un dispozitiv dreptunghiular. Una din fețe era din sticlă, cealaltă de metal. Îl puse pe masă, unde alunecă zbârnâind un pic.

— Chestia asta, prieteni, e ceva numit NetTab.

— Cum? îl întrebă Sarah neîncrezătoare. Chestiile astea nu se mai folosesc de ani de zile.

— Păi, îi spuse Bryson, tata ar putea fi considerat un colecționar. Adică, o persoană care colecționează lucruri, Sarah.

Ea își dădu ochii peste cap, exasperată de gluma slăbuță a amicului ei.

Michael luă obiectul de pe masă cu grijă, ca și cum s-ar fi putut dezintegra pe loc, ca un papirus din Egiptul Antic. Părea la fel de arhaic.

— Chiar asta e? întrebă. N-am mai văzut niciodată așa ceva, sunt tare vechi.

— Da, spuse Bryson, luându-i-l din mână. Asta e. Și faza e că și merge. Puteți să-mi mulțumiți mai târziu, dar acum putem ține pasul cu ce se întâmplă în lume fără să riscăm folosind NetScreen-urile.

Lui Michael îi suna foarte bine. Era speriat la culme acum de Kaine și de slugile lui, dar trebuiau să intre în rețea. Trebuiau să-și dea seama ce puteau face în continuare.

— Arată-ne cum funcționează, spuse Sarah.

Bryson zâmbi radios, ca un tată mândru de odrasla lui.

— Nu e greu de folosit. Partea mai dificilă e să te conectezi la Net folosind sistemul vechi. Dar taică-meu, dragul de el, nu e doar colecționar. E și un geniu dat naibii și a conectat deja micuțul. Putem să navigăm cât vrem fără să ne ia nimeni urma. Chestia asta nu e legată în niciun fel de identitățile noastre.

Apăsă pe un buton și ecranul de sticlă se lumină, lăsând să se vadă un fundal care arăta, în mare, ca un NetScreen obișnuit. Numai că nu apăreau niciun fel de date de identitate pe el, doar link-uri la surse de știri și jocuri.

— Hai să aflăm ce se mai întâmplă în lume.

Bryson bătu cu degetul pe ecran și găsiră imediat ce căutau.

2.

După ce luară la rând calupurile de ȘtiriȘoc, căutând orice semn că Tangenții post-Doctrină ai lui Kaine își făceau de cap prin lume, aveau o listă kilometrică de evenimente care-i făceau să se simtă mai rău ca oricând. Lucruri care treceau neobservate de majoritatea oamenilor, fiind considerate coincidențe sau chestii care se întâmplă o singură dată, dar despre care Michael știa că sunt mult mai dubioase. Toți trei știau asta. Dacă făceai un pas înapoi și te uitai la imaginea de ansamblu, era clar că influența lui Kaine afecta întreaga lume.

În Germania, un oficial de rang înalt trecuse peste noapte dintr-un partid într-altul, schimbându-și pozițiile cu privire la aproape toate problemele majore. A ținut un discurs în Parlament, vituperând despre o schimbare radicală a legislației. Dar povestea a fost mușamalizată, fiind menționată doar în treacăt pe un site de umor.

În Japonia, un călugăr budist recunoscut în lumea întreagă pentru inițiativele lui umanitare își ucisese mai bine de treizeci din adepți în timp ce dormeau, cu un cuțit luat din bucătăria mănăstirii, furișându-se noaptea dintr-o cameră într-alta. Chiar în ajun, călugărul se întâlnise cu demnitari din mai multe țări și nu dăduse niciun semn de dezechilibru mental, pledând pentru pace. Dar întâlnirea avusese loc în VirtNet, iar călugărul se aflase cu siguranță într-un Sicriu.

O femeie din Canada, cunoscută pentru contribuțiile ei caritabile în comunitate, fusese trezită după un răstimp petrecut în Somn de fiica ei, care începuse să-și facă griji pentru ea. Mama ieșise grăbită din Sicriu, furibundă. Își ucisese toți copiii, apoi și soțul la sosirea lui acasă. Singurul lucru pe care l-a declarat poliției a fost că i se ceruse s-o facă.

Erau prea multe astfel de știri. Și de fiecare dată, vecinii și prietenii avuseseră aceleași comentarii: „Era cel mai cumsecade om cu putință" și „N-avea strop de răutate în ea".

Dar lucrul care-l convinse pe Michael au fost poveștile lipsite de violență. La urma urmelor, ce interes ar fi avut Kaine să transfere mințile Tangenților în corpuri umane doar pentru ca aceștia să facă vreo grozăvie și să ajungă la închisoare? Poate că acelea erau doar cazurile în care transferul dăduse *greș.*

El și prietenii lui găsiră, de asemenea, mai multe știri despre persoane care își schimbaseră comportamentul normal sau luaseră decizii pripite. Directori de companii care transferaseră fonduri masive sau inițiaseră concedieri pe scară largă sau vânduseră companii subsidiare. Oficiali guvernamentali care își schimbaseră ideologia subit, îndeajuns de radical ca să fie luați în vizor de canalele de ȘtiriȘoc – deși majoritatea nu erau la fel de animați ca individul din Germania. Actori care plecau pur și simplu de pe platourile de filmare, sportivi care își părăseau echipele, o grămadă de oameni care renunțau la slujbele pe care le avuseseră ani de zile. Erau așa multe povești de genul ăsta, încât Michael aproape – aproape – că nici nu tresări când dădură peste o știre despre un băiat dispărut, pe nume Jackson Porter, urmărit pentru acte de terorism cibernetic.

Dar Michael se simțea în stare să lase asta deoparte deocamdată, concentrându-se pe riscul invaziei Tangenților. Se întâmplaseră prea multe lucruri, unul după altul. Michael fusese

dependent de știri toată viața și nici măcar el nu văzuse vreodată așa ceva.

— Sigur sunt Tangenți, zise, cel puțin pentru a zecea oară, în timp ce citeau despre încă un incident în care un tip din guvern se întorsese împotriva propriilor alegători. E o nebunie. Cum de nu observă oamenii legătura?

— Ia gândește-te, îi răspunse Bryson.

Opri dispozitivul antic și de demult și-l împinse deoparte dezgustat, ca și cum el ar fi fost cauza tuturor acelor știri.

— Nu știu ceea ce știm noi. Chiar crezi că cineva o să se ridice și-o să spună „M-am prins!” – pocni din degete –, „Jur, m-am prins! Niște programe de calculator le fură mințile oamenilor ăstora!”?

Michael își dădu ochii peste cap.

— Știu, dar pur și simplu totul pare o nebunie. Faptul că se întâmplă ciudățenii din astea în toată lumea în același timp.

— S-ar putea ca unele din chestiile astea să fie crime la indigo, spuse Sarah. Dar în multe trebuie să fie mâna lui Kaine. Mă gândesc c-a avut un eșantion de probă – Michael și încă vreo câțiva Tangenți –, a făcut câteva mici ajustări după ce-a văzut ce s-a întâmplat și-apoi, după o săptămână-două, a dat drumul unui grup mai mare. Doar că nu înțeleg ce încearcă să facă.

Nici Michael nu înțelegea.

— Mda, unele dintre chestiile astea par complet aleatorii. N-au nicio coerență. Pe undeva înțeleg chestiile cu demnitarii, chestiile cu corporațiile – poate că plănuiește să aducă și alți Tangenți care să preia controlul. Dar ce-i cu toată violența?

Dădu din umeri, ca și cum n-ar fi contat de fapt, când conta, poate, mai mult ca orice eveniment din istorie.

— Haos, șopti Bryson, pe un ton lugubru.

Michael se uită lung la el, așteptând să adauge ceva la această afirmație dramatică.

— Haos, repetă Bryson. Poate că tot ce-și dorește Kaine acum e un pic de haos ca pe vremuri.

— De ce? întrebă Sarah.

— Nu știu. Poate că vrea ca oamenii să înceapă un război mare și să se omoare între ei.

— Asta n-are niciun pic de noimă, îl contrazise Michael. Care-i rolul Doctrinei Mortale dacă vrea să radă omenirea de pe fața pământului? Nu-și dorește și el să fie om?

Era rândul lui Bryson să dea din umeri.

— Bănuiesc că asta e întrebarea anului. Ne-a înșirat toate chestiile alea despre nemurire – oare se referea la nemurire ca om sau ca Tangent? Tocmai de-asta trebuie să descoperim planul final al tipului.

Sarah se ridică și se întinse, lăsându-și mâinile pe șale și îndepărtându-se de masă. Michael auzi cum îi pocneau oasele.

— Avem cu toții nevoie să ne relaxăm și să ne odihnim azi, le spuse Sarah. Încercați să dormiți la noapte. Pentru că mâine ne așteaptă o zi foarte importantă.

— Ah, da? întrebă Bryson. Ce-o să facem, mai exact?

Sarah se ridică din nou și se întoarse, gata să iasă, răspunzându-i nonșalant, peste umăr:

— Mergem să vorbim cu cei din VNS.

3.

În interiorul fiecărui oraș mare – și în majoritatea celor mai mici – se afla câte un birou local al VNS-ului, deși adesea nu apăreau pe hartă. Dar până a doua zi la prânz, Michael și amicii lui reperaseră biroul local și se aflau chiar în fața lui. Era o clădire banală, dărăpănată, aflată în zona mai dubioasă a orașului, unde nu era ceva neobișnuit să vezi tot felul de bandiți și traficanți de droguri mișunând pe străzi. Motiv pentru care Michael îl rugă pe șoferul de taxi să-i aștepte până se întorceau.

— Suntem siguri că ăsta-i locul? întrebă Bryson.

— Sută la sută siguri, îi spuse Sarah. Oricum, ce se poate întâmpla dacă batem la ușă?

Bryson își lovi ușor bărbia cu degetul.

— Ni s-ar putea întâmpla ceva rău dacă vreun culturist care a luat ceva la bord tocmai e pe cale să încheie o tranzacție înăuntru și se hotărăște să împuște pe oricine bate la ușă. Asta ar fi cam nasol.

— Mda, asta clar ar fi nasol, îi dădu dreptate Michael.

Dar discuția era inutilă. Știau cu toții foarte bine că aveau să intre în clădire, fie ce-o fi.

Sarah se îndreptă spre o ușă jegoasă de sticlă, aflată sub marchiza care tivea peretele din față. Clanța de metal atârna strâmb de singura broască.

— Atunci o să bat eu la ușă, papă-lapte ce sunteți.

Michael și Bryson dădură fuga să-i fie alături când ea făcu ce zisese.

Un covoraș vechi – ceva ce nu vezi în mod obișnuit la o clădire de birouri – era întins strâmb în fața ușii, cu un colț ros de un câine sau de vreun șobolan și cu o margine zdrențuită care se potrivea de minune cu felul cum arăta clădirea pe dinafară. Pe covoraș scria „Ștergeți-vă pe picioare”, ceea ce, își zise Michael, era mesajul perfect pentru o entitate ca VNS-ul, intrând direct în miezul problemei.

Sarah întinse mâna și bătu în ușă. Se auzi un zdrăngănit și clanța aproape ieșită din lăcaș se izbi de sticlă, dar nu se deschise. Michael studie tocul ușii, un metal prăfuit, înconjurat de lemnul strâmbat, de pe care aproape că se luase vopseaua maro. Începu să-și pună niște întrebări despre locul ăsta – părea un pic prea din cale-afară pentru o fațadă. Își aminti momentul când vizitase – unde „vizitase” însemna de fapt „fusese răpit și dus pe sus la” – biroul Agentei Weber și cum locul fusese undeva în subteran, sub stadionul de fotbal. S-ar fi zis că VNS-ul prefera să pândească din umbră.

Într-un final, Sarah bătu din nou, de data asta ceva mai tare, făcând totul să se zgâlțâie.

— Haide, haide, șopti Bryson.

Se auzi scârțâitul unui mecanism de după ușă și li se deschise, declanșând un clopoțel din acela de modă veche aflat deasupra ușii. Cumva, lui Michael asta i se păru și mai atipic decât clădirea în sine, pentru o organizație care se presupunea că apără cea mai importantă sursă de comerț și divertisment din lume. Bărbatul care le deschise arăta încă și mai absurd.

Scund, rotofei, cu obrazul acoperit de țepi cenușii și-un păr rar, pieptănat peste o scăfârlie plină de bube, bărbatul purta un maiou pătat – îngălbenit, cu câteva pete și mai galbene pe alocuri –, lăsând la vedere niște brațe păroase, care păreau să nu mai fi văzut lumina soarelui de douăzeci de ani. Niște bretele maro îi susțineau pantalonii maro, și din colțul gurii îi atârna un trabuc scurt și gros – care nici măcar nu era aprins –, ca și cum uitase de câteva ore de el.

— Da’ voi cine-oți fi și ce vreți? îi întrebă, cu o voce neașteptat de pițigăiată.

Sarah luase poziția de lider și o ținu tot așa.

— Am venit să vorbim cu un agent despre un lucru important – foarte important. Și are legătură cu VirtNetul.

Michael își reținu cu greu un oftat. Oricât de dragă i-ar fi fost Sarah, nu fusese o prezentare foarte inspirată. Cam suna a făcătură.

— Avem o întâlnire cu un agent, interveni Michael, mânat de instinct.

Bărbatul își scoase trabucul din gură și începu să tușească, scoțând niște sunete groaznice, ceva între un gâfâit și a-ți vărsa mațele, de parcă-i exploda ceva în piept. Michael se strâmbă.

— Ce-ați zis? mârâi gazda, dregându-și în continuare glasul.

Era rândul lui Bryson.

— Uite ce e, amice, nu-i nevoie să ne iei cu vrăjeli. Știm că aici e un birou local al VNS-ului și avem niște chestii foarte serioase de discutat. Te rugăm să ne conduci la un agent – n-avem vreme de pierdut.

„Măcar el a băgat și o rugăminte pe-acolo”, își zise Michael.

Bărbatul își îndesă trabucul la loc între buzele cenușii, apoi vorbi cu el în colțul gurii.

— Cum îl cheamă pe agent? Și care-i parola?

Michael tânjea deodată după Somn, unde ar fi putut obține astfel de informații fentând codul. Acum nu se puteau baza decât pe farmecul și inteligența lor.

— Uite ce e, domnule, spuse, nu știm cum se numește agentul local. Și n-avem nicio parolă. Avem nevoie doar de cinci minute. Vă jur că n-o să regretați dacă ne ascultați. Vă rog.

— Suntem nevinovați ca niște mielușei, spuse Bryson, cu un rânjet caraghios.

Bărbatul mestecă din trabuc de parcă ar fi fost o bucățică de pastramă de vită.

— Intrați. Acum.

Michael oftă ușurat și intră după Bryson și Sarah într-un hol cu o lumină chioară și miros de mucegai, în care se aflau trei scaune cu spătarul tare și un birou gol. Bărbatul le spuse să aștepte acolo, apoi trânti ușa după el, făcând clopoțelul să zăngănească.

După ce individul se făcu nevăzut pe-o altă ușă, Michael se uită la prietenii lui.

— E… interesant.

Sarah încuviință încet, în timp ce Bryson se înfioră de teamă.

În mai puțin de un minut, individul ronțăitor de trabuc se întoarse. Propti ușa, lăsând-o deschisă, și le făcu semn din cap să intre.

— Agenta Weber vrea să stea de vorbă cu voi.

4.

Bryson și Sarah dădură să-l urmeze, dar Michael șovăi. Era imposibil ca Weber să fie așa, printr-o întâmplare, fix în acest loc, într-o dărăpănătură pustie în mijlocul unui cartier dubios. Bărbatul păru să-i simtă îndoielile.

— Prin satelit, mormăi tipul, ca și cum se săturase să vorbească în viața reală.

— Oh, răspunse Michael, simțindu-se cam prost.

Intră împreună cu prietenii lui pe ușa aceea, trecând într-un hol lung care începu să arate mai bine – o mochetă fără pete, pereți zugrăviți mai recent – și mai luminos pe măsură ce înaintau, mânați din spate de Tipul cu Trabucul. El le dădea indicații răstite s-o ia mai întâi la stânga, apoi la dreapta și-apoi să coboare mai multe rânduri de scări, unde etajele nu mai erau marcate. Într-un final, îi conduse pe o altă ușă, apoi într-un alt hol și într-o cămăruță pe care era un WallScreen imens, deja aprins.

Michael trase repede aer în piept, simțind un nod în gât, când văzu chipul mărit al Agentei Weber privindu-i de-acolo. Părul ei negru, ochii exotici, expresia pătrunzătoare, ca și cum era în stare să-ți citească cele mai ascunse gânduri.

— Așezați-vă, le porunci amfitrionul lor.

Înăuntru era o masă lungă, înconjurată de scaune tapițate. Fără să spună nimic, Michael și prietenii lui se așezară. Michael observă că Sarah și Bryson încercau să evite privirea femeii de pe ecran. De parcă n-ar fi fost îndeajuns de intimidantă, își zise, acum era o figură supradimensionată la propriu, privindu-i de undeva de sus. Își aminti ziua când venise să-l vadă, personal,

după ce se trezise în trupul sărmanului Jackson. Faptul c-o văzuse fusese o alinare, fie și una firavă, îi dăduse sentimentul că nu e singur și că VNS-ul îl va ajuta să se lămurească ce și cum. Dar apoi nu mai primise niciun semn de viață, nici de la ea, nici de la altcineva – dacă nu punea la socoteală momentul când e posibil s-o fi văzut în *Trup și Suflet,* lângă căsuța din copac.

Simți o împunsătură de furie, simți cum îi zvâcnea sângele în tâmple.

— Poți să ne lași singur, Patrick, îi spuse Weber și glasul ei răsună din boxele care-i înconjurau.

Bryson părea că de-abia își reținea un rânjet. Schiță din vârful buzelor „Patrick” către Michael, ca și cum ar fi fost cel mai caraghios nume pe care-l auzise vreodată.

După ce plecă bărbatul, cu trabuc cu tot, în cameră se lăsă o tăcere stânjenitoare. Michael se strădui să mențină contactul vizual cu Agenta Weber, întrebându-se unde se afla mai exact camera care-i transmitea imagini cu ei. Hotărât să dovedească puțin curaj, așteptă să vorbească ea prima. Dar ea lăsă să se prelungească tăcerea. Într-un final, îl întrebă direct:

— Ce vreți?

Michael simți că i se accelera pulsul.

— Ce vrem? repetă. Mă gândeam că poate o să spui ceva mai drăguț, de genul „Mă bucur să văd că ești teafăr și nevătămat, Michael. Am tot vrut să iau legătura cu tine, Michael, dar a fost ca la nebuni la lucru. Oh, și scuze că ți-am făcut o vizită inopinată în *Trup și Suflet,* Michael”. Ceva de genul.

Agenta Weber nici nu clipi. Continuă să se uite lung la el, aproape ca și cum nu l-ar fi cunoscut. Și, deși era într-un trup străin, îl văzuse deja. Venise să-l viziteze. Și merita să fie tratat mai bine de-atât. Bryson și Sarah se foiră pe scaune, dar niciunul nu zise nimic.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați venit să-mi transmiteți, spuse Weber ferm. Patrick a insistat că e ceva important. VNS-ul n-are timp de jocuri cu liceeni, așa că ziceți odată.

Asta îl făcu pe Michael să se ridice. Vâjâitul din tâmple era asurzitor deja.

— Cum poți să…

Sarah îl întrerupse, punându-i mâna pe braț. Nici n-o observase apropiindu-se.

— Michael, zise. Hai să-i spunem ce-am venit să-i spunem. Despre Kaine, despre chestiile văzute la știri.

— Chiar credeți că nu știu despre Kaine? întrebă Agenta Weber. De-asta m-ați căutat?

Furia lui Michael lăsă loc confuziei. De ce se comporta așa bizar? Oare încă n-avea încredere în Bryson și în Sarah?

— Am fost… răpiți de Kaine, spuse Sarah, păstrându-și în mod surprinzător calmul. Voia să lucrăm pentru el, să-l ajutăm. Ne-a amenințat și mi-a răpit părinții.

— Și ne-a promis toate lumile din VirtNet, adăugă Bryson. Viață veșnică. Nu uitați partea asta.

Sarah încuviință.

— Și asta. Dacă acceptam să facem ce voia. Cineva ne-a ajutat să evadăm și ni s-au întâmplat chestii bizare și în Starea de Veghe. Desigur, știi povestea lui Michael, toată treaba cu Doctrina Mortală. Și o mulțime din chestiile demente care apar la știri… toate se leagă cumva. Voiam… voiam doar să vorbim cu VNS-ul. Nu înțeleg de ce…

— Ajunge, spuse Agenta Weber, nu foarte tare, dar autoritar. Am auzit destul, mulțumesc.

Michael rămase interzis. Pe ecran o văzu pe Weber întinzând mâna și împingând ceva, apoi îi spuse lui Patrick să se întoarcă în cameră. Într-o clipă doar, bărbatul era la ușă.

— Te rog să-i conduci pe oaspeții noștri afară din clădire, îi spuse Agenta Weber. Nu i-am mai văzut pe oamenii ăștia în viața mea.

WallScreen-ul se făcu negru.

XI

Viziera neagră

1.

— Ești sigur că ea e? îl întrebă Sarah pe Michael după ce taximetristul demară de lângă clădirea VNS-ului.

Erau înghesuiți pe bancheta din spate ca niște copii de grădiniță în autobuz, cu Bryson la mijloc.

— Da, îi răspunse Michael.

Încercă să-și înăbușe furia – nu era vina lui Sarah.

— Aura ei din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* arată aproape identic. Sigur ea e. Are același nume, arată la fel. Pe deasupra, am văzut-o în apartamentul lui Jackson Porter. Știu că ea e și pare de tot râsul c-a susținut că nu ne-am întâlnit niciodată până acum.

— Poate că încearcă să-și salveze pielea, sugeră Bryson. Dacă ei i s-a dat misiunea să-l găsească pe Kaine și să pună capăt Doctrinei Mortale, a dat-o în bară într-un mare stil. S-o da ea rotundă, dar știi că are niște șefi, și șefii ăia s-ar putea s-o zboare dacă se poartă ca și cum ar fi prietenă la cataramă cu cel mai mare eșec al ei. Cu tine, adică, adăugă, arătând spre Michael. Fără supărare, desigur.

— Oh, desigur, i-o întoarse Michael, dându-și ochii peste cap. Nu m-am supărat.

Sarah nu părea convinsă.

— Trebuie să fie mai mult de-atât. E imposibil să-i meargă figura dacă pretinde pur și simplu că nu ne cunoaște. Se întâmplă ceva ciudat.

Michael era complet de acord.

Taximetristul înjură brusc și încetini, trăgând pe dreapta. Apoi lovi volanul cu amândouă mâinile.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Bryson.

Taximetristul se întoarse spre ei.

— Mama lui de polițai aerian, zise, arătând în sus ca și cum puteau să-l vadă prin acoperiș. Mi-a făcut semn să opresc. Probabil că e vreunul umflat cu gogoși și plictisit care încearcă să-și facă norma.

Michael simți un sâmbure de neliniște în stomac. Dacă polițaiul întreba ce-i cu pasagerii și le cerea actele de identitate? „Liniștește-te”, își spuse. Își verificaseră de nenumărate ori conturile false. Puteau să-l aburească pe un polițai care încerca doar să-și vadă de treabă.

— Fața ta, îi șopti Sarah.

Părea un comentariu bizar.

— Au dat-o peste tot la ȘtiriȘoc. Dacă te recunoaște polițaiul?

Până s-apuce să-i răspundă, mașina zburătoare de poliție coborî în fața lor și întoarse, lăsând vălurele în aer de la propulsoarele încinse. Mașina argintie ateriză pe asfalt cu un zgomot surd și se opri cu un zumzet din ce în ce mai slab de motoare. Apoi rămase acolo o bună bucată de vreme.

— Jur că fac dinadins chestia asta, bombăni taximetristul de pe scaunul șoferului. Șobolani ce sunt, le place să te fiarbă. El probabil că stă înăuntru și-și bea cafeaua și stă de vorbă cu vreun amic pe Net. Ticălos fără…

Michael deja nu-l mai urmărea. Sâmburele de neliniște se transformase în panică de-a binelea, făcând să-i transpire palmele și să i se pună un nod în gât. Așteptarea avea să-l scoată din minți.

Într-un final, ușa mașinii de poliție se deschise, pivotând pe balamale. Un bărbat ieși din mașină, într-un costum de protecție negru și voluminos, ținuta standard pentru polițiști, cu viziera de la cască trasă peste față. Michael înțelegea de ce polițiștii din zona asta a orașului își doreau să se protejeze, dar tot îl neliniști ținuta. Și-l imagina deja pe individul ăsta trăgându-l din mașină și luându-l la bătaie cu mănușile alea negre până când îl umplea de sânge, din cap până-n picioare – arăta mai curând a monstru robotizat decât a ființă umană.

Polițistul dădu roată taxiului, pe partea șoferului, și bătu în geam. Taximetristul ezită o clipă înainte să coboare geamul – probabil doar ca să-și arate mușchii.

— Ce s-a întâmplat, domnule polițist? îl întrebă, pe un ton neutru, ca și cum ar fi făcut de nu știu câte ori treaba asta. Sigur n-am depășit viteza legală și am toate autorizațiile la zi.

Vocea polițaiului răzbătea un pic înfundată prin vizieră, dar tot se simțea o undă de amenințare.

— Vreau să rămâneți nemișcat și să vă țineți gura, domnule. Credeți că se poate? Credeți că mă puteți ajuta cu asta? Domnule?

Michael îi vedea doar ceafa taximetristului, dar văzu cum i se încordară mușchii și nu-i dădu niciun răspuns polițistului. Sau, cel puțin, nu unul verbal. Dădu doar din cap, țeapăn.

— Așa da, îi spuse polițaiul. Acum o să-i rog pe pasagerii dumneavoastră amabili și cu frica legii să coboare din mașină. Și repejor.

2.

Îi alinie de-a lungul zidului rece, de cărămidă, al unei clădiri vechi. Michael simți cum îl împungeau prin cămașă marginile nefinisate ale stratului de tencuială pus de mântuială. Polițaiul refuză să-și ridice viziera, intensificând senzația lui Michael că avea de-a face cu un robot. Își aminti de robotul din Somn, cel care-i smulsese Miezul – i-l smulsese deși, ca Tangent, nici n-avusese nevoie de el de fapt – și asta îl duse cu gândul la Kaine. Dacă era, cumva, tot mâna lui în această presupusă oprire de către poliție?

„Te rog, nu”, se rugă Michael întregului Univers. Cum putea Kaine să fie chiar atât de puternic? Nu-și îngădui să creadă una ca asta. Dar, chiar și-așa, se uită la polițai și se întrebă dacă nu era cumva un Tangent adus la viață.

— Cum vă numiți? îi întrebă bărbatul, în timp ce i se lumina o porțiune din vizieră.

Michael văzu simboluri și imagini derulându-i-se pe vizieră.

— Și, înainte să-mi răspundeți, o să vă spun o singură dată: Nu. Mă. Mințiți. Să nu vă prind. Aveți o singură șansă să-mi spuneți adevărul. Mai întâi: cum vă numiți?

Începu Sarah, urmată de Bryson și apoi de Michael. Fuseseră prinși cu toții de polițiști de nenumărate ori în VirtNet. Și

întotdeauna scăpaseră cu bine, doar câteva secvențe de cod combinate cu… *ajustarea* calmă, la rece, a adevărului. Lucrurile erau un pic diferite în lumea reală, dar principiul era același. Unul câte unul, își spuseră numele false cu nonșalanță, ca și cum așa s-ar fi prezentat toată viața.

Polițaiul scoase un sunet ciudat, care însemna poate că asculta și înregistra. Dar se auzea mai curând ca și cum ar fi fost o maimuță pe care o supără stomacul.

— Cineva a raportat c-a văzut o persoană căutată, le spuse, mergând încet pe lângă ei.

Se opri fix în fața lui Michael și se uită țintă la el – cel puțin așa părea – prin viziera fumurie.

— Pe un anume Jackson Porter, care a dispărut acum aproape două săptămâni. Nu se întâmplă să știi ceva despre asta, nu? Cum ziceai că te cheamă? Așa, da, Michael. Ce-ai de zis, băiete? Ai văzut pe cineva care arată a terorist cibernetic?

Michael își dorea din toată ființa lui să închidă ochii și să acceseze codul. Să iasă din situația asta tentând programul. Tânji deodată după viața lui de dinainte, ca Tangent, când era fericit și nu știa nimic. I se părea o idee foarte proastă să-l mintă pe polițistul ăsta, mai ales că bărbatul probabil că-i recunoscuse chipul, dar pur și simplu nu știa ce altceva să facă.

— Nu, domnule, zise. Am văzut ȘtirileȘoc, am auzit de Jackson ăsta. Dar nu l-am văzut. Voi l-ați văzut?

Se uită la prietenii lui, așteptând un răspuns, știind că făcuse deja o greșeală, că făcuse pe deșteptul cu polițistul. Bryson și Sarah clătinară din cap, sfioși, dar citi în ochii lor că știau că Michael o dăduse în bară. Poate c-ar fi trebuit pur și simplu să spună adevărul și să se bazeze pe autorități să-i apere de amenințări.

Polițaiul își ridică într-un final viziera, dezvăluind figura unui tip care era făcut să fie om al legii. Trăsături colțuroase și ochi ca un lac întunecat, în care nu se putea citi nimic. Nu părea prea încântat.

— În mașină, le zise încordat. Toți trei. Doar o mișcare greșită să faceți și vă pun cătușele-laser. Nu m-ați prins într-o dispoziție prea bună.

Taximetristul îi strigă din mașină:

— Hei! Domnu’ polițist! Eu pot să plec? Vă rog?

— Dispari! îi strigă polițaiul.

Evident foarte fericit să se conformeze, taximetristul demară cu scrâșnet de roți. Michael urmări taxiul dispărând, luându-i și ultimele speranțe.

3.

Sarah și Bryson se urcară primii. Polițaiul îl ținea pe Michael de braț mult mai strâns decât era nevoie. Michael se simțea deznădăjduit și nu doar din motivele vădite. De bună seamă nu erau chiar toți polițiștii în slujba lui Kaine deja – deși bănuia că se putea ca agentul care-i arestase să fie Tangent. Mai era și faza ciudată cu Agenta Weber, deși era posibil să nu fie nicio legătură între cele două incidente. Jackson Porter chiar dispăruse, era căutat pentru infracțiuni grave și figura băiatului apăruse peste tot la ȘtiriȘoc. Nu era deloc ciudat că anunțase cineva la poliție că-l văzuse pe Michael.

Oricum o fi fost, era prea riscant dacă îl luau pe Michael la secție. Dacă nu-și dădea nimeni seama ce punea Kaine la cale și el nu reușea să-i convingă? Îi venea să țipe la Agenta Weber. Aveau nevoie de VNS.

— E rândul tău, îi spuse polițaiul când Sarah se trase să se așeze la mijloc.

În clipa aceea, Michael nu-și mai putu stăpâni disperarea.

— Uitați ce e, domnule… Putem să discutăm ceva? Între patru ochi?

Viziera individului era încă ridicată și expresia lui rămase complet impasibilă – dacă rugămintea lui Michael îl luă prin surprindere, nu lăsă să se vadă lucrul ăsta.

— Vrei să discuți cu mine. Între patru ochi.

Era o afirmație, mai curând decât o întrebare.

Michael încuviință.

— Da, vă rog.

Polițaiul îl strânse și mai tare de braț și-l conduse la câțiva pași distanță de mașina zburătoare.

— Dă-i drumul, băiete. S-auzim.

— Știm amândoi cine sunt, spuse Michael.

— Mulțumesc pentru că ai recunoscut că nu sunt cel mai imbecil polițai din istorie. De-asta te-am și reținut.

Michael arătă spre mașină.

— Ei doi n-au nimic de-a face cu fuga mea. Sunt doar niște prieteni pe care i-am descoperit pe drum. Și… am avut un motiv să fug. Credeți că e din cauză că sunt un infractor, dar chestia asta merge sus de tot, mai sus decât superiorii dumneavoastră, oricare ar fi aceia.

— Fiule, ce mama naibii tot zici acolo?

— Nu puteți să mă arestați. Nu puteți. Avem informații legate de un terorist cibernetic pe bune și… trebuie… să aflăm mai multe.

Polițaiul începuse să clatine din cap cu mult înainte să termine Michael propoziția.

— Nu-mi place când cineva mă face să-mi pierd vremea, băiete. Nu mai vorbi în cimilituri. Dacă vrei să știu o chestie, atunci spune-mi-o verde în față.

Michael simți sângele clocotindu-i. Se băgase singur în bucluc.

— E… complicat. Uitați, ce pot să fac ca să vă conving să ne dați drumul? Bani? Pot să vă fac rost de o grămadă de bani. Părinții… mei sunt bogați. N-am fugit cu mâna goală.

Polițaiul ridică o mână și Michael înțelese că era momentul să tacă.

— Băiete, hai să-ți spun ceva. Am întâlnit niște oameni curajoși la viața mea. Și am întâlnit și oameni proști făcuți grămadă. Tu ești o combinație rară, ești și una, și alta. Încerci să mă mituiești? Îți dai seama că sunt polițist de a opta generație? Stră-stră-stră-stră-câți-or-mai-fi-de-stră-bunicul meu patrula pe cal, băiete. Pe cal. Crezi c-o să accept câteva credite de la un adolescent și-o să arunc toate astea la coș?

„Fir-ar”, își zise Michael. Era greu să-l contrazică după povestea cu calul. Se hotărî să plonjeze în apele înspăimântătoare ale adevărului gol-goluț.

— Uitați, îmi pare rău. Chiar n-am de-ales. Nu mă puteți duce înapoi. Vă rog. Are de-a face cu Kaine – știu c-ați auzit de el – și avem informații cu privire la el. Trebuie să ajungem la cartierul general al VNS-ului din Atlanta.

— Păi, îi răspunse polițaiul, dacă știți atât de multe, e un motiv în plus să vă rețin.

— Dar…

Polițistul își pierdu răbdarea.

— Treci. În. Mașină.

Pleoștit, Michael se conformă.

4.

— Poate că-i de bine, spuse Sarah după ce mașina se ridică în zbor.

Mergeau cu o viteză amețitoare pe culoarele de zbor alocate unor astfel de vehicule, operate aproape exclusiv de organizații guvernamentale.

— De bine? repetă Michael. De-abia aștept să aud motivul.

Știa că polițistul îl auzea și nu prea-i păsa de asta.

— Trebuie să-i spunem cuiva, i-o întoarse Sarah. Chiar crezi că putem să-i găsim pe părinții mei și să luptăm împotriva lui Kaine și a armatei lui de Tangenți pe cont propriu? Cred c-am făcut cam tot ce putem face – am încercat la VNS și n-a ieșit prea bine. Așa că acum încercăm să spunem povestea polițiștilor, GBI-ului, Serviciului Central de Informații, oricui. Cineva o să ne asculte până la urmă.

Bryson încuviință, luându-i partea lui Sarah, dar Michael clătină din cap.

— Am senzația că cei de la VNS sunt singurii care o să ne ia în serios.

O întrerupse pe Sarah până să apuce să protesteze.

— Da, am încercat și știu că ne-au trimis la plimbare. Dar trebuie să fi avut un motiv să facă asta. Poate că Agenta Weber își făcea griji că e spionată sau poate că încerca să ne protejeze, nu știu. Dar, într-un fel sau altul, trebuie să ajungem să vorbim față în față cu ea.

— Nu știu, frate, zise Bryson.

Lucrul ăsta îl demoraliză pe Michael, pentru că, dacă era să fie vreunul din ei aventuros, ar fi trebuit să fie Bryson. Dacă el se dăduse bătut și se resemnase să se lase pe mâna poliției, atunci probabil că asta vor fi siliți să facă.

— Bine, spuse Michael, dându-se bătut și el.

Pe moment.

— Să sperăm c-o să ne asculte cineva până la urmă. C-o să ne asculte pe bune.

— Păi, îi răspunse Bryson, dacă nu cumva vrei să-l zbori pe tipul ăsta pe ușă afară și să pilotezi singur mașina, nu cred că avem prea mult de ales, este? Nu suntem în Somn, frate. Din chestia asta nu putem să scăpăm fentând codul.

Pentru o clipă de nebunie, lui Michael îi trecu prin cap s-o facă. Să sară pe locul din față ca o gorilă evadată. Cât de greu putea să fie să pilotezi o mașină zburătoare? Dar clipa trecu și Michael se rezemă de banchetă, își încrucișă brațele și se uită pe geam.

Sub ei, străzile treceau fulgerător, precum rândurile de culturi din regiunile rurale din *Trup și Suflet.*

5.

O vreme merseră în tăcere, în timp ce în mintea lui Michael gândurile goneau nebunește. Se tot gândea la ce-avea să se întâmple la poliție și pe mâinile cui aveau să fie dați. Oare o să-i creadă cineva? Cu cât înaintau, cu-atât mai agitat era. Pur și simplu nu reușea să-și oprească iureșul gândurilor.

Singura persoană pe care o cunoștea, în afară de Sarah și Bryson, era Gabriela. Oare ar fi dispusă să-i ajute? Și nu-i scăpă faptul că trebuia să fie în vizită la tatăl ei în Atlanta. Posibilitatea părea o nebunie, dar nu mai cunoștea pe nimeni altcineva. Și erau în pragul disperării. Ar fi putut să-i găsească foarte ușor adresa de Net, dacă avea doar un pic de timp să sape după ea…

Ajunseseră în centrul orașului și Michael se lăsă furat de gânduri în timp ce goneau printr-un canion de zgârie-nori înalți, din sticlă și metal, care reflectau lumina soarelui la amurg. Erau foarte puține mașini zburătoare care să împartă spațiul aerian cu ei și Michael trebuia să-și ferească privirea oricând se întâmpla să treacă vreuna. Mașinile păreau să vină drept spre ei, doar pentru a vira în ultimul moment. Michael era un pachet de nervi.

Aplecându-se în față, i se adresă polițistului:

— Domnule?

Polițaiul își lăsase viziera la loc – Michael vedea frânturi de informații și hărți scăpărând pe ecranul întunecat, deși, din acel unghi, îi era greu să descifreze prea multe.

— Ce e? îl întrebă bărbatul, clar neinteresat.

Tipul o fi un măgar, își zise Michael, dar tot era un om al legii. Sarah îl bătu pe umăr pe Michael și ridică din sprâncene când se uită la ea – cea mai grăitoare privire de „Ce mama naibii faci?” pe care i-o aruncase vreodată. Încercă s-o liniștească din priviri, apoi se întoarse din nou spre polițist.

— Trebuie să ne credeți. E o poveste nebunească, dar e adevărată.

— Ce poveste?

— Păi, nu v-am spus-o încă.

Bărbatul își ridică mâinile, exasperat. Mașina se lăsă în jos așa de repede că Michael se trezi cu inima-n gât și Bryson scoase un scâncet stânjenitor.

— Așadar, acum vreți să cred o poveste pe care nu mi-ați spus-o? îi întrebă polițistul. Băiete, răspunde-mi la o întrebare. Ai fost internat vreodată la balamuc? Ai fost diagnosticat vreodată cu o tumoare pe creier? Una cât un grepfrut, poate?

Cumva, comentariul ăsta i-l făcu mai simpatic pe individ și Michael se relaxă un pic.

— OK, ascultați-mă un pic. Intrați foarte des în Som… în VirtNet? Se întâmplă să jucați uneori?

Bărbatul începu să râdă.

— Mă întrebi dacă am prostata mărită și dacă trebuie să fac pipi o dată la douăzeci de minute? Sigur că da. Dar unde bați, de fapt?

— Păi, știu c-ați auzit de un jucător pe nume Kaine. Așa-i? S-a pomenit la greu de el la știri în ultimele câteva luni.

— Da, băiete, am auzit de Kaine.

Roti de volan spre dreapta și mașina se lăsă greoi ca să dea roată unei clădiri largi. Sarah se lipi de Michael și, dacă n-ar fi fost atât de agitat, senzația ar fi fost tare plăcută.

— Lasă-mă să ghicesc. Kaine ăsta e vreun unchi de-al tău? Poate e tăticul tău?

— Nu, e un Tangent. Și le fură trupurile oamenilor și introduce programe… inteligența Tangenților în ei, în oameni. Transformă Tangenții în oameni. Și omoară oameni în carne și oase ca să facă asta.

Michael se strâmbă. Cu fiecare cuvânt pe care-l spunea, toată treaba părea și mai absurdă.

Polițaiul se întoarse să se uite la Michael.

— Băiete, nu-ți face griji. Avem niște doctori de nebuni foarte bine-pregătiți la secție. Ajungem curând.

Și îi întoarse din nou spatele.

Michael se rezemă de banchetă, încordat. Văzuse ceva pe viziera polițistului când se mișcase, pentru o clipă doar, din unghiul potrivit. Probabil că pălise la față, pentru că și Sarah și Bryson se uitau la el ca și cum considerau că recomandarea cu doctorii de nebuni fusese una bună.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Sarah în șoaptă.

Michael nu reuși să-i răspundă. De-abia dacă mai avea aer. Voia să creadă că îl înșelaseră ochii, că nu văzuse de fapt ce crezuse c-a văzut. Dar adevărul era ca o corabie care se scufundă.

Văzuse o poză cu Sarah. Și o propoziție scurtă sub poză:

„Căutată în legătură cu două cazuri de dispariții”.

Surprinsese și numele Jackson și Bryson. Dar un cuvânt îi sărise în ochi. „Complici”.

Acum erau *cu toții* fugari.

XII

Cărămizi fărâmate

1.

Sarah se aplecă în față și se uită la Michael, astfel încât doar el îi vedea chipul. Apoi schiță din vârful buzelor cuvintele „Ce-ai pățit?” Mașina zburătoare se lăsă spre stânga, făcându-l să se rezeme de ea. Michael simți nevoia s-o strângă tare în brațe. Păreau să intre din ce în ce mai mult în belele. Îl năpădi o amărăciune adâncă, gata să-i mistuie pieptul.

Sarah ridică din sprâncene, așteptând un răspuns. Bryson se uita la amândoi, prea deștept ca să spună ceva, dar foindu-se pe locul lui.

Michael știa că nu puteau să meargă mai departe cu polițistul. Nu puteau să-l lase să-i ducă la secție, să-i acuze de una și alta, să-i aresteze, orice-ar fi fost. Un terorist cibernetic fugar, o persoană acuzată de răpire – probabil bănuită și de crimă. Cine știe ce tinichea aveau să-i agațe și lui Bryson de coadă. Dar nu conta. Poliția voia să-i scoată oricum complici. Lucrurile erau pe punctul de a se duce definitiv de râpă.

— Îmi vine să vomit! zbieră deodată spre locul din față. De la stomac. Îmi vine să borăsc, aterizați!

— Aproape c-am ajuns, îi răspunse polițistul, uitându-se în oglinda retrovizoare. Mai rezistă doar câteva secunde.

Michael știa că era îndeajuns de palid la față pentru a se face crezut.

— Vorbesc serios! Vă rog! Trebuie să mă lăsați să ies de-aici!

— Oau, spuse bărbatul, cu un ton iritat și amuzat totodată. Ai un stomac cu puteri magice. Se întâmplă să se întoarcă pe dos fix înainte ca teroristul și amicii lui puși pe omoruri să fie aruncați în pușcărie.

Se dusese naiba speranța să păstreze secretul.

— Nu mint, îi răspunse Michael dezarmat.

Până și el își auzea resemnarea din glas.

— Ține-te bine acolo. Poți să vomiți cât vrei odată ce te-ai instalat frumușel, comod, într-o celulă.

Sarah se uitase de la unul la altul și de la ei la Bryson ca la un meci de tenis, cu o expresie confuză.

— „Amicii puși pe omoruri?” Ce tot… Michael, ce tot spune?

Panica îl pândea de după colț.

Am văzut ceva pe viziera lui. Te acuza pe tine în cazul dispariției părinților tăi. Și zic că eu și Bryson te-am ajutat.

Sarah păli cu totul și Bryson lovi cu pumnul în scaunul din fața lui.

— Potolește-te! urlă polițaiul la el. Dacă vrei să faci fapte din astea grave, atunci fii pregătit să primești și-o pedeapsă pe măsură. Acum gura, să nu mai aud nimic. E chiar aici, pe dreapta.

Clădirile treceau fulgerător de-o parte și de alta a mașinii pe măsură ce se apropiau de o construcție veche, dărăpănată, de cărămidă. Geamurile erau acoperite de murdărie și arăta cam la fel de îmbietor ca orice secție de poliție din lume.

— Poate-poate primesc și-o primă pentru asta, comentă polițaiul, râzând în barbă. O să pot să-mi iau implanturile de păr la care visez.

2.

Mașina încetini, ridicând un pic botul în aer ca să poată frâna. Dădură roată clădirii prin capătul opus, unde tocmai se deschidea o ușă cu câteva etaje mai sus, lăsând să se vadă niște lumini strălucitoare. Polițaiul umblă la panoul de control și mașina se îndreptă spre spațiul de aterizare.

Michael se uită la deschizătură. Părea o gură căscată, gata să te înghită de viu. Și nu era doar viața lor în joc. Puțini oameni știau ce pune la cale Kaine – ce punea la cale, de fapt. Dacă ei erau închiși, Tangentul ar fi avut cale liberă să facă ce voia. Michael fu copleșit de o frică intensă, care aproape că-l sufoca.

N-avea de gând să-l urmeze pe polițist. Sub nicio formă. Orice parte rațională din creierul lui se dezactivă în momentul acela și o forță instinctivă pură, neîmblânzită, preluă controlul.

Aruncându-se în față, întinse mâna prin deschizătura îngustă dintre locurile din față și cele din spate și se agăță de casca polițistului, trăgându-l spre el. Apoi răsuci, trăgând cu toată puterea, ca și cum încerca să-i smulgă căpățâna de pe umeri.

Partea din spate a căștii se izbi de geamul aflat chiar în spatele lui și bărbatul țipă, un sunet sugrumat, care trăda o durere intensă.

— Javră…, începu bărbatul, dar vorbele îi fură întrerupte de un țipăt ascuțit în momentul în care Michael se opinti cu tot corpul, răsucind casca spre stânga și spre dreapta.

Polițistul nici nu mai încercă să controleze volanul, trăgându-și fulgerător mâinile în spate și încercând să-l apuce pe Michael de brațe. Bărbatul își înfipse unghiile în carnea lui, dar Michael era prins în furia atacului. Simți deodată cum i se pune un gol în stomac când mașina se înclină spre stânga și începu să coboare vertiginos.

— Prinde tu volanul! îi strigă lui Sarah, dar n-avea cum să se strecoare pe lângă el prin deschizătura dintre ușile de sticlă.

Se agăță în continuare de casca individului, convins că dintr-o clipă în alta o să-i rupă gâtul. Se postă cu picioarele pe banchetă, apoi își dădu drumul de-acolo, plonjând prin deschizătură și aterizând pe podeaua cabinei din față. Polițistul căzu odată cu el, alunecând pe sub centura de siguranță și prăbușindu-se peste Michael. Afară lumea se rostogolea, vedeau clădirile din unghiuri bizare, și peticele de cer albastru alternau cu sclipiri de oțel și sticlă.

— Acum! strigă Michael. Prinde volanul!

Sarah se strecura deja prin deschizătură, întinzându-se în față. Bryson o ajută, ridicând-o și împingând-o. Michael se luase la trântă cu polițistul, îngrozit că insul o să pună cumva mâna pe armă și-o să înceapă să tragă. Cineva o să vină în curând să vadă ce-i cu ei – de bună seamă, mașina de poliție în picaj fusese observată la secție.

Sarah se prinse de volan tocmai când polițistul își eliberă o mână și-l pocni pe Michael în față. Michael văzu stele verzi. Se agăță de partea de jos a vizierei și trase zdravăn de ea. Viziera țâșni în sus și se auzi un pârâit, dar nu se rupse.

Fața polițistului era boțită de furie.

— Cred că ești cel mai prost..., începu, dar se învârtea toată lumea cu ei, ca și cum fusese prinsă într-un ciclon.

Michael se uită la Sarah, sperând c-o să recâștige controlul asupra mașinii.

Ea trase cu disperare de volan, lăsându-se cu toată greutatea pe el și încercând să echilibreze vehiculul. Dar mașina se tot zgâlțâia și se lăsa într-o parte și-n alta până când, într-un final, țâșni spre cer. Se auzi un huruit strident, făcând geamurile să zbârnâie. Sarah își mușca limba și i se citea încordarea în ochi.

Se auzi un trosnet groaznic, fix când Michael alunecă în față, izbindu-se de jumătatea de jos a panoului de bord. Totul se cutremură, geamurile se sparseră și în jurul lor se auzea scârțâit de metal pe metal și zgomot de cărămizi care se năruie.

Și-apoi lumea se opri cu totul. Mașina rămăsese locului, înclinată mult spre dreapta. Michael se uită pe geamul crăpat, dar nu se vedea decât pământul, undeva jos de tot.

3.

Liniștea care se lăsase după tot vacarmul îți dădea fiori, era ca și cum s-ar fi dat în *montagnes russes* și timpul se oprise în loc înainte de a ajunge la capăt. Se auzeau niște gemete, o respirație gâjâită și câte un claxon din depărtare, de pe străzile de sub ei.

Michael se gândi imediat la polițist – își luă inima-n dinți, gata să lupte să-i țină piept. Dar bărbatul nu mișca. Zăcea încremenit pe podea, cu capul sucit într-un unghi bizar, rezemat de ușa din dreapta.

— Voi ați pățit ceva? îi întrebă Michael pe șoptite, întorcându-se cu grijă să se uite la restul lumii.

Îi era teamă că o singură mișcare greșită ar putea răsturna mașina cu totul.

Bryson bombăni ceva de pe bancheta din spate, dar Michael nu-l vedea.

Sarah se ținea cu amândouă mâinile de volan, ca să nu alunece spre Michael și spre polițist. Dădu din cap. Dincolo de umerii ei, se vedea mormanul de cărămizi și cioburi, prin

geamul spart de la portieră, și încă și mai departe o penumbră nelămurită. Porțiuni de plastic și metal din caroseria mașinii erau îndoite și răsucite, iar scheletul mutilat era susținut precar de muchiile pereților devastați.

Fața lui Bryson se ivi în deschizătura dintre ușile de sticlă – încă intacte –, după locul din față.

— Chestia asta ar putea să se prăbușească oricând. Haideți să ne urnim de-aici.

— A murit? îl întrebă Sarah, uitându-se țintă la polițistul care nu mai mișca.

Viziera crăpată ieșea în afară, dar, cum stătea lipit de ușă, nu i se vedea fața.

— Nu știu, spuse Michael.

Îl dureau toți mușchii din cauza poziției ciudate în care stătea. Nu știa cât mai poate sta așa.

— Haide, Sarah. Ieși. Simt că acum-acum o să-mi amorțească mâinile și picioarele.

— Și dacă se mișcă? îl întrebă Sarah.

— Vrei să fii în ea când s-o mișca? i-o întoarse Bryson. Ușa din spate e blocată de un morman de cărămizi sparte. Trebuie să ieșim pe geamul dinspre tine.

— Bine.

Sarah își trase cu grijă picioarele până când își găsi echilibrul, apoi întinse mâinile, prinzându-se de partea de jos a ferestrei. De-acolo se trase până în dreptul unei bucăți îndoite de metal care se ițea din zidul de cărămidă. Mai întâi testă cât de solidă era și imediat se și urcă pe ea, ieșind din mașină și dispărând în beznă. Michael auzi huruitul cărămizilor mișcate din loc.

— Du-te tu acum, îi spuse Michael lui Bryson. Eu trebuie să-mi găsesc o poziție mai bună.

Începu eforturile în acest sens în timp ce prietenul lui se cățăra pe locul din față, folosind volanul pe post de treaptă.

— Locul ideal să ataci un polițist, îi spuse Bryson peste umăr, ieșind prin geamul spart, agățându-se și pășind prin aceleași locuri ca Sarah. Chiar peste drum de secție, ca să aibă vedere din primul rând amicii lui. În cinci minute o să împânzească locul ăsta, cu armele la înaintare și cu degetul pe trăgaci.

— Scuze, gemu Michael – mușchii îl dureau în ultimul hal, parcă-i luase toată carnea foc. Data viitoare îl atac mai devreme pe polițist. Promit.

— Bine.

Bryson ajunse în clădire, apoi se întoarse ca să-i întindă mâna și să-l ajute să iasă.

Michael era gata, se răsucise îndeajuns cât să-și elibereze mâinile și să-și tragă picioarele sub el, sprijinindu-se pe trunchiul polițistului. Găsi volanul, se prinse de el și-și îndoi brațele ca la tracțiuni. Bryson îl înșfăcă de cămașă și-l trase la rândul lui. Dând din picioare, căutând puncte de sprijin, Michael se cățără pe scaunul mașinii rămase într-o rână, spre deschizătura din fereastra spartă.

Se auzi un scrâșnet strident de metal, precum și un pârâit de cărămizi, în timp ce mașina aluneca în jos. Bryson îl scăpă din mână și, cuprins de groază, cu inima-n gât, Michael căzu câțiva centimetri înainte s-apuce să-și strecoare piciorul pe mânerul de frână dintre locurile din față. Se auzi un țipăt, apoi mașina se opri cu un scârțâit, deși scrâșnetul de metal și zgomotul de cărămizi care se reașezau se auzeau în continuare.

— Ieși de-acolo! țipă Sarah.

— Încerc! țipă Michael la rândul lui.

Bryson îl prinse iarăși bine de cămașă și-l trase, icnind din cauza efortului. Teama care-l sugrumase pe Michael lăsă loc unui puseu de adrenalină, făcându-l să urce zgrepțănând și dând din picioare, până când ieși pe geam, trecând grăbit peste Bryson și izbindu-se de Sarah. Ea îl îmbrățișă cu foc și gâfâiau amândoi.

— Frate, tocmai mi-ai băgat un picior în gură, bombăni Bryson.

Mașina se mișcă din nou, stârnind o cascadă huruitoare de cărămizi fărâmate. Michael își zise că de data asta chiar avea să cadă, dar mașina se opri. Undeva în clădire, se pornise alarma.

— Haide, spuse Sarah, ridicându-se și ridicându-l și pe Michael.

Erau într-un soi de sală de conferință, cu o masă mare și scaune, la care nu stătea nimeni din fericire.

Bryson li se alătură, scuturându-și praful de pe pantaloni și cămașă.

— Da, cum ziceam, o să mișune pe-aici în doi timpi și trei mișcări.

Michael se uită bine la zidul năruit din spatele lor: cărămizi împrăștiate pe covor, placa de rigips ruptă în bucăți, cabluri și

țevi care se ițeau din perete și mașina zgâriată și îndoită suspendată cumva de toate cele. Se gândi la polițist.

— Trebuie să-l ajutăm, șopti, deși era ultimul lucru pe care își dorea să-l facă.

— Amicii lui o să ajungă în curând și-o să-l scoată de-acolo, îi răspunse Bryson. Dacă drăcia aia era să cadă, s-ar fi prăbușit deja. Trebuie să plecăm. Acum.

Michael răsuflă ușurat că luase altcineva decizia – o parte din el știa că era posibil ca tipul să fi murit și că era vina lui. Își alungă gândul și încuviință, încercând în continuare să-și găsească suflul. Sarah îl prinse de mână și o luară toți trei la fugă, spre ușă.

4.

Pe holuri vuiau alarmele și câțiva oameni alergau spre scări, deși majoritatea păreau să fi ieșit deja. Ori asta, ori nu fusese multă lume la birou. Să iasă din sala de conferință fusese o alegere ușoară, își zise Michael, dar acum încotro?

— Chiar n-avem cum să trecem neobservați, spuse Sarah.

Îi dăduse drumul la mână lui Michael și el simți un impuls stupid s-o ia din nou de mână.

— Sunt sigură că toți știu cum arătăm.

— Fără îndoială, încuviință Michael. Probabil că polițaii ne-au memorat semnalmentele.

— Poate c-am avea șanse să ne ascundem la subsol, propuse Sarah.

Se îndreptau spre cea mai apropiată ușă care dădea spre scări – o femeie aruncă o privire neliniștită spre ei chiar înainte să iasă.

— E clar că nu putem ieși pur și simplu pe ușa clădirii. Va trebui să ieșim pe undeva pe geam sau... s-o luăm prin vreun garaj. Ușa din spate, ieșirea de urgență, ceva de genul.

Ajunseră la ușa care dădea spre scări și Michael o deschise.

— Hai să coborâm cât de mult putem. Ne orientăm din mers.

Bryson nu spusese nimic și nici nu se apropie de ușă după ce trecuse și Sarah. Își ținea brațele încrucișate și avea fața încrețită de concentrare.

— Nu poți să scapi de-aici fentând codul, mormăi Michael.

— Știu. Mă gândesc.

— Nu-i un moment bun, spuse Michael, dar în sinea lui spera că prietenul lui va născoci vreun plan genial.

— Hai să mergem! le strigă Sarah, clar ajunsă la capătul răbdării.

— Bine, bine, o repezi Bryson, intrând în casa scării. Urmați-mă.

Și desigur că porni să *urce,* în loc să coboare.

Sarah trase aer în piept, probabil gata să-l contrazică. Dar Michael întinse mâna și-o prinse de braț. Ea se opri înainte să spună ceva, uitându-se neliniștită la el.

— Cred că are dreptate la faza asta, îi zise, mândru de cât de încet i-o spusese.

După expresia resemnată a lui Sarah, știa și ea că au dreptate.

— Vreau doar să ies de-aici.

— Și eu. Dar, dacă am coborî, am pica fix în mâna lor. Probabil că polițiștii deja urcă scările, cât stăm noi de vorbă.

— Atunci ar fi cazul să ne urnim.

Bryson dispăruse deja, dând colțul pe scara care ducea la etajul superior, și-o porniră după el, urcând câte două trepte odată.

5.

Clădirea de birouri era una înaltă, după cum dovedeau foarte clar numerele de pe ușile care indicau etajul. Douăzeci. Douăzeci și cinci. Treizeci. Și nu păreau să se apropie de capăt când Michael se opri să-și tragă sufletul, uitându-se prin deschizătura dreptunghiulară, în spirală, decupată de balustrade, urcând din ce în ce mai sus.

— Tre'… s-o… ținem… înainte, îi spuse Sarah, gâfâind și ea.

— Tre'… să… mai… respir, i-o întoarse el ironic.

Auzi deodată niște țipete și zgomot de pași care se apropiau, dar acustica din casa scării era de așa natură, că-i era imposibil să deslușească vreun cuvânt sau să știe cât de aproape era

persoana vinovată de zgomot. Teama îl făcu să respire și mai poticnit.

— Care-i planul, de fapt? întrebă Sarah.

Dintr-un motiv sau altul, Bryson arăta ca și cum tocmai se odihnise în loc să fi urcat cincisprezece rânduri de trepte. Arătă în sus.

— Să ne ascundem.

— Să ne ascundem, repetă Michael.

— Da, să ne ascundem, îi răspunse Bryson, plin de el. Crezi c-aș conduce doi oameni minunați ca voi după cai verzi pe pereți, ca s-ajungem cu toții la mititica? Nici gând.

— Cred că polițiștii se pricep foarte bine la v-ați ascunselea, îi spuse Sarah. Mai ales când au câini care-ți iau mirosul de la un kilometru distanță, senzori cu infraroșu și minunății de-astea.

— Ai încredere în Bryson, îi spuse Michael. E atotștiutor.

Nici măcar n-o spusese la mișto – ceva îi spunea că prietenul lor era în stare să-i scoată din beleaua asta.

— Mda, replică Bryson. Ai încredere. Și, fără supărare, Mike the Spike, dar te-ai înșelat amarnic.

— Ah, da? În ce privință?

— Când ai zis că nu putem scăpa de-aici fentând codul.

Încercând să-și ascundă un rânjet, Bryson se întoarse și urcă mai departe bocănind, sărind câte două-trei trepte odată. Michael și Sarah se uitară unul la altul, pe jumătate amuzați, pe jumătate curioși, apoi îl urmară.

Zgomotele de dedesubt – țipete, pași, uși care se deschideau și se trânteau la loc – se auzeau clar din ce în ce mai aproape. Michael sărea cu elan treptele, simțind că inima i-a luat-o la goană.

6.

Bryson nu se opri deloc, ținând-o înainte în același ritm, etaj după etaj. Patruzeci. Patruzeci și cinci. Cincizeci. Michael avea senzația că-i injectase cineva acid în mușchii gambelor și durerea se întețea cu fiecare clipă care trecea. Plămânii îi luaseră foc, luptându-se să primească oxigen. Încercă să-i spună lui Bryson să încetinească, dar nu reuși să scoată o vorbă. Sarah

părea la fel de nefericită, dar urca în continuare, rămânând mereu înaintea lui Michael.

Etajul șaizeci se dovedi a fi ultimul. Din fericire. Ultimul rând de scări era despărțit de o ușă batantă, dând la rândul ei spre o ușă pe care scria „Acoperiș”. Michael vedea totul jucând dinaintea lui, în același ritm cu inima care i-o luase la goană. Numărul 60 scris pe ușa de la ultimul etaj tremura ca și cum i-ar fi râs în față, spunându-i parcă „De ce n-ai luat liftul, nătărăule?”

Ceea ce era o întrebare bună, de fapt. I-o puse stropșit lui Bryson, între reprize în care trăgea aer în piept.

— Pentru că pândesc jucăriile alea cu camera. S-ar putea chiar să fie cineva de pază în fiecare cabină de lift. Pe deasupra – trase și el aer în piept –, habar n-aveam că-i așa înaltă clădirea asta nenorocită!

Sarah stătea îndoită de mijloc, cu mâinile pe genunchi, dar se îndreptă.

— Păi, acum vin.

Chiar în timp ce-o asculta, Michael auzi, peste zumzetul din urechi, zgomotul pașilor care răsunau cu ecou în casa scării.

— Probabil că iau fiecare etaj la rând și-o să dureze o bucată de vreme, dar o s-ajungă cât de curând și-aici.

— Și-atunci ce facem? întrebă Michael, așteptând ca Bryson să-și dezvăluie în sfârșit planul.

Prietenul lui prelua controlul, cum nu-l mai văzuse niciodată Michael, nici în momentele cele mai crunte din Somn.

— Uite ce-o să facem, le spuse. Haideți.

O porni înapoi pe scări, o treabă care i se păru atât de absurdă lui Michael, încât nici nu se obosi să-l întrebe ce și cum.

— Voiam doar să văd cât de înalt e locul ăsta, dar nu putem să ne ascundem la ultimul etaj, e prea evident. Hai să mai coborâm câteva și să găsim o ascunzătoare bună.

Pașii li se auzeau cu ecou pe măsură ce coborau. Lui Michael i se răciseră prea mult picioarele acum și parcă abia-l mai țineau în timp ce cobora după el.

— Deci ăsta e planul tău, de fapt? îl întrebă Sarah. O să ne-ascundem pur și simplu, sperând că n-o să ne găsească nimeni?

Bryson îi aruncă o privire ofensată peste umăr – sincer, ca și cum chiar îl jignise.

— Ai un pic de încredere în mine, domniță. Mai știi ce v-am zis despre fentarea codului?

— Da.

Și deodată lui Michael îi pică fisa.

— O să intrăm în rețeaua lor, o să ne uităm la imaginile transmise de camere, o să ascultăm ce-și transmit prin radio. Apoi o să putem să ne plimbăm de colo-colo și să-i evităm.

— Mda, veni răspunsul.

Sarah reacționă ca și cum ar fi știut planul de la bun început.

— Putem să fentăm codul ca să avem acces și la planul clădirii. Poate există vreo cale de ieșire la care nu ne-am gândit.

— Hei, îmi furați toată gloria, se plânse Bryson. E planul meu, să nu uitați. Voi voiați să alergăm de colo-colo, ca o găină căpiată.

Sarah pufni, un sunet pe care Michael spera să nu-l mai audă.

— Mda, și poate că așa am fi fost deja la o cafenea, urmărind toată agitația de peste drum.

Bryson se opri la etajul patruzeci și cinci.

— Aici ar trebui să fie OK.

Întinse mâna să apese pe clanță, dar degeaba.

Era încuiat.

7.

Michael auzi un țipăt, dar de-abia dacă se deslușea ceva. Ceva cum c-ar trebui să urce la ultimul etaj.

— E încuiat? pufni Bryson exasperat. Pe bune? E încuiat?

— Probabil c-au încuiat folosind panoul de comandă, spuse Sarah, surprinzător de calmă. Trebuie doar să intrăm în sistem.

Deja apăsase pe cască și NetScreen-ul îi apăru dinainte.

— Atunci ar fi cazul să restructurezi rețeaua la greu, spuse Michael.

Era din ce în ce mai încordat, cu fiecare clipă care trecea.

— Grăbește-te!

Sarah era foarte concentrată. Bătea într-o veselie la tastatura virtuală, plimbându-și frenetic degetele pe ecran. Lui Michael îi venea să-i mai spună o dată să se grăbească, poate să și strige de câteva ori. Se abținu cu greu să intre și el pe NetScreen, dar era foarte riscant să deschidă și un singur link. Kaine părea să-i pândească din orice punct, fie el virtual sau real.

O femeie țipă ceva de jos și vorbele ei reverberară în aer:

— Sunt trei! mai sus! Senzorii de temperatură au detectat...

Vorbele îi fură acoperite de pași mai apăsați, mai vioi, și de scârțâitul tălpilor pe ciment.

— Ai găsit ceva? o întrebă Bryson pe Sarah.

Ea încruntă din sprâncene, dar nu răspunse. Michael trăgea cu ochiul peste umărul ei, dar era greu să-ți dai seama ce se întâmplă. Nu vedea decât cuvinte, scheme și paravane de protecție, care se derulau prea repede ca să înțeleagă ceva. Dar avea încredere în Sarah.

Zgomotele care veneau de jos se auzeau mai tare. Probabil că erau doar la câteva etaje distanță acum. Michael avea impresia că-i aude cum *respiră.* Și păreau c-au accelerat ritmul, simțea cum îi reverberează în creier fiecare pas.

Sarah rupse în sfârșit tăcerea, vorbind repezit, încordat.

— Sunt aproape gata. Unul din voi trebuie să intre în sistem. Am nevoie de ajutor să le atac senzorii. Michael, dă-i drumul!

Nu se oprise deloc din tastat în timpul ăsta.

— Aproape c-au..., începu Michael.

— Fă-o! țipă Sarah.

Chiar în timp ce apăsa pe cască, știa că oamenii care urcau grăbiți spre ei o auziseră. Se opriră, pentru câteva clipe doar, probabil făcându-și semn să se miște tiptil. Dar apoi o porniră din nou cu pași greoi, să fi fost la vreo două etaje sub ei deja.

Michael se uită la ecran, sperând că găsiseră în sfârșit o cale să intre pe Net fără să le ia Kaine urma. Sarah trimisese deja câteva secvențe de cod și el le activă. Chiar în momentul în care era înghițit de sistemele de securitate – o revărsare de cuvinte și imagini –, auzi zgomotul inconfundabil, mecanic, al ușii care se descuia. Polițiștii, agenții de securitate, oricine o fi fost, ajunseseră chiar la nivelul inferior, aproape că erau pe punctul să apară după cât de de-aproape veneau zgomotele. N-avea să-i ajute cu nimic să fenteze sistemul dacă erau văzuți cu ochiul liber.

Bryson deschise ușa și trecu dincolo, cu Sarah venind imediat după el, ridicându-și doar o clipă ochii din ecran. Michael îi urmă, uitându-se țintă la ecran, știind că Bryson o să închidă ușa după ei. Era întuneric înăuntru, lumina din casa scării dispăruse cu totul în clipa când se închisese ușa. Încuietoarea se armă imediat, efectul muncii lui Sarah. Din ce văzuse Michael în

sistem până atunci, era clar că toate mecanismele din clădire erau controlate de la panoul central. Asta era în avantajul lor.

Tresări când cineva începu să bată zdravăn în ușă, mișcând de clanță.

— S-ar părea că ne-au văzut, spuse Bryson, pe un ton demoralizat.

— Am preluat controlul asupra sistemului, îi răspunse Sarah nonșalant, de parcă nu făcuse decât să tragă apa. Asta o să-i întârzie un pic.

— N-o să-i împiedice să spargă ușa, în puii mei, ripostă Bryson.

— Corect.

Scăldată în lumina NetScreen-ului, Sarah se întoarse și-o luă la fugă pe holul întunecat. Bryson o urmă și Michael veni după ei, de-abia ridicându-și nasul din ecran, încercând să prindă șpilul programelor de securitate din clădire.

Urmăritorii începuseră să împingă în ușă cu un obiect foarte greu.

8.

Sarah își croi drum prin labirintul de holuri, ca și cum lucra de ani buni acolo, urmând planul clădirii de pe ecran. Se opri în dreptul lifturilor, în timp ce luminile roșii de veghe licăreau din tavan ca niște ochi demonici. Părea că se cutremură toată clădirea de la bufniturile berbecului.

— Ce-or folosi oamenii ăștia? întrebă Bryson în timp ce Sarah își vedea de treabă. Au urcat cu ditamai copacul?

Michael nu-i răspunse, așteptând răbdător instrucțiuni din partea lui Sarah. Le primi într-un final.

— Bun, uite care-i planul, le spuse.

Michael habar n-avea cum de putea vorbi așa calm, ca și cum se pregătea să le prezinte strategiile de atac pentru un meci de fotbal undeva, pe maidan.

— Bryson, apasă pe butonul de coborâre. Michael, eu o să mă concentrez pe senzorii de temperatură, să-i fac să creadă c-am luat liftul și-am coborât câteva etaje. Nu putem să coborâm

până la parter, altfel ne-am da de gol când o să se deschidă ușile liftului și vor vedea că nu e nimeni.

— Eu ce-ar trebui să fac? o întrebă Michael.

— Tu trebuie să închizi sistemul de camere. Distruge-l complet. Eu pot să afectez semnalele de la senzorii de temperatură, dar n-avem cum să falsificăm imaginile de pe cameră. Șterge pur și simplu tot, închide toate camerele din clădire.

— Așa fac, îi răspunse Michael, luând deja sistemul la puricat, încercând să identifice mecanismele de control.

Simțea cum i se prelinge transpirația pe față și bufniturile în ușă, venind de la oarecare depărtare, parcă-i răsunau în țeastă.

Se auzi țiuitul liftului și se deschise cabina din mijloc. Trebuie să urcăm cu toții o clipă, spuse Sarah, intrând prima. Bryson, ține ușile deschise până termin eu. Cred c-aproape că i-am dat de cap.

Michael n-o mai văzuse niciodată butonând așa de repede. Avea fața scăldată de transpirație și tendoanele din ceafă i se profilau pe sub piele ca niște paie, parcă gata să pocnească de încordare.

— Gata! zbieră Sarah, realizând prea târziu că nu era o idee foarte inspirată să țipe acum. Apasă pe etajul treizeci și unu, îi spuse mai încet.

Bryson apăsă și butonul se aprinse. Michael lucrase și el pe ecran și reuși în sfârșit să treacă de paravanul de protecție care bloca accesul la sistemul de control al camerelor. Îl închise, astfel încât oricine s-ar fi uitat ar fi crezut că e vreo pană de curent, una declanșată poate de prăbușirea mașinii de poliție.

— Am dezactivat camerele, spuse, închizând NetScreen-ul și răsuflând ușurat.

Nu știau pe unde erau camerele sau dacă îi luase vreuna în colimator, dar era bine că scăpaseră măcar de o grijă. Se auzi o trosnitură zdravănă, anunțând o nouă lovitură de berbec.

— Acum hai să ne ascundem, șopti Sarah, urnindu-se deja.

Michael și Bryson ieșiră după ea în hol, făcând dreapta și dispărând în întunericul cu sclipiri roșietice. Ușile de la lift se închiseră în urma lor.

— Am creat un semnal termic fals în lift și o să-l șterg complet când ajunge la etajul treizeci. Cu faza asta și cu camerele terminate, n-o să aibă habar unde suntem.

Michael se pregătea s-o întrebe cât timp plănuia să stea la cutie, când se auzi o bufnitură cu ecou, făcând să se cutremure totul, urmată de țipete și pași grăbiți.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Sarah pe un ton neutru, un eufemism de zile mari.

9.

NetScreen-ul lui Sarah, care scăpăra verzui, le lumina calea în timp ce mergeau zorit printr-o lume bizară – o aglomerare de cubicule și birouri și plante în ghiveci, de unde angajații se căraseră de mult. Auzeau zgomotele celor care-i urmăreau, răsunau pe tot etajul, instrucțiuni pe care și le strigau și foșnet de pași. Oamenii se răsfirau, până când nu mai reușeai să-ți dai seama de unde vin zgomotele. Michael simțea fiecare bătaie a inimii care i-o luase la galop, îi zvâcnea în gât și în urechi, simțea cum îi gonește sângele prin vine. În sfârșit, Sarah se opri în dreptul unei săli mari de recreere, unde instalaseră o bucătărie completă și mai multe mese. Michael știa că nu-și puteau asuma riscul de a merge mai departe – erau prea mulți oameni pe urmele lor și erau prea răsfirați deja.

— Sub dulapurile alea, șopti Bryson, arătând spre niște uși late, aflate sub blatul lung din bucătărie, unde erau puse un prăjitor de pâine și un filtru de cafea.

— Perfect, spuse Sarah. Eu o să-i deturnez în continuare.

Deschise dulăpiorul din mijloc și se lăsă în genunchi.

Michael veni în dreapta ei, se lăsă pe vine și deschise una din ușile de lemn. Era loc din belșug, se vedeau doar câteva farfurii și tacâmuri de unică folosință risipite pe raftul de jos. Le împinse deoparte și se strecură înăuntru, întorcându-se astfel încât să poată sta ghemuit, cu fața la ușă. Își trase cât mai bine genunchii la piept, apoi întinse mâna și închise dulapul. Rămas deodată pe întuneric, se simți tentat să apese pe cască și să deschidă din nou NetScreen-ul, doar ca să-i țină de urât, dar rezistă tentației. Așteptă în beznă, concentrându-se pe a-și încetini bătăile inimii și ritmul respirației și ciulind urechea la orice sunet.

În curând se lăsă tăcerea. Michael nu știa când se întâmplase, dar la un moment dat alarma amuțise. Simplul fapt că nu observase dovedea cât de neliniștit era. În afară de zgomotul înfundat al propriei respirații, abia simțite, domnea o liniște completă. Și întunericul.

Trecură câteva minute bune. Nu reușea să-și găsească locul în acel spațiu înghesuit, minuscul, oricât de mult s-ar fi foit. Îl durea spatele și îi amorțiseră mușchii. Știa că Sarah era în dulăpiorul învecinat, probabil cu ecranul dat cu luminozitatea la minimum, încercând să găsească o cale de ieșire din clădire. Trebuia să existe o cale de ieșire. Și, dacă *exista,* Michael n-avea nicio îndoială că Sarah o va găsi.

Chiar și-așa, tot îl treceau toate apele. Era cu nervii întinși la maximum. Pe holuri, în toată clădirea, erau oameni care-l căutau. Și nu doar pentru c-ar fi fost dat dispărut – îl considerau terorist, vinovat de o răpire, complice, fugar. Odată ce poliția îi prindea, Kaine le-ar fi dat repejor de urmă. Și apoi aveau să vină după ei oamenii lui – care, bănuia Michael, erau foști Tangenți ca și el.

Se auzi un sunet de undeva din apropiere și nu venea din celelalte dulăpioare. Cineva tușise sau își dresese glasul. Michael înlemni, ciulind urechea.

Se auziră pași, nu era o singură persoană. Se mișcau în reprize, ca și cum parcurgeau metodic zona, trecând dintr-un punct într-altul. Nu-și dădea seama dacă erau pe hol sau în bucătărie. Dar apoi se auziră vocile și păreau să vină de la câțiva pași.

— Contactează echipa de la parter, șopti bărbatul pe un ton încordat. Să ne dea raportul.

— Stai un pic, veni răspunsul – o voce de femeie.

Lui Michael aproape că-i sări inima din piept – erau tare aproape. Își făcu curaj. Era de-ajuns un zgomot sau o mișcare greșită și s-ar fi și dat de gol. Se auzi un bâzâit, apoi un zgomot de bruiaj, aproape insesizabil. Apoi femeia vorbi din nou.

— Sistemele sunt date peste cap. Camerele nu mai funcționează și senzorii de temperatură au luat-o razna. Dom' sergent a trimis o echipă la etajul treizeci, nu știu de ce, dar ne-a zis să căutăm bine la etajul ăsta.

— Crezi că dom' sergent chiar vorbea serios? întrebă bărbatul.

— Poftim?

Michael închise ochii și se concentră, ca și cum așa putea să-i audă mai bine.

— Știi despre ce vorbesc.

Femeia făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Mda. Cred că vorbea serios.

Unul din ei țâțâi din limbă și-apoi câteva clipe domni tăcerea.

— Mă rog, spuse bărbatul. Că-i prindem vii sau morți, pe mine nu mă interesează. Cât timp ajung acasă la cină. Mi s-a luat de rahaturile astea.

Femeia chicoti.

— Vai, săracul de tine. Haide, să căutăm prin dulăpioarele astea. E ascunzătoarea perfectă.

10.

Panicat, Michael realiză că trebuia să-și găsească o nouă poziție, ca să-i poată ataca în momentul când deschideau ușa dulăpiorului. Încet, tiptil, se trase în genunchi, atingând cu spatele partea de sus a dulapului. Ajunsese prea departe ca să se întoarcă din drum acum. Odată ce se deschidea ușa aia, avea să sară ca un Ucid-Sim, țipând ca apucatul.

Pașii se apropiară. O picătură de sudoare îl împungea în ochiul drept și o șterse, așteptând inevitabilul. O persoană se postase la doar câțiva centimetri distanță – îi simțea prezența, era aproape ca o umbră. Auzi cum își târșâia picioarele persoana, chiar în dreptul ușii, apoi se făcu liniște. Poate că se lăsase pe vine, oricine ar fi fost, și întindea chiar acum mâna spre clanță. Michael se pregăti de confruntare, încleștând din pumni.

Nu se întâmplă nimic. Secundele treceau.

Unu, doi, trei, patru, cinci.

Niciun sunet.

Șase, șapte, opt, nouă, zece.

Nimic.

Apoi se auzi un târșâit de talpă pe podea, tot pe-aproape.

Tăcere.

Michael realiză că-și ținuse respirația până atunci, ca și cum i-o ferecase cineva în piept. Cu grijă, expiră pe nas și trase încet

aer în piept. Încă un târșâit, apoi iar tăcere. Niciuna din persoanele din bucătărie nu mai spusese nimic.

Oare ce făceau? Îl dureau mușchii; îi venea să deschidă ușa și să termine odată cu toate. Dar se abținu, ciulind urechea, încercând să prindă orice zgomot. Ar fi putut la fel de bine să fie undeva în nemărginirea spațiului. Era o tăcere asurzitoare. Mai trecură câteva clipe.

Și-apoi, așa deodată, lumea fu inundată de zgomot.

Târșâit de pași. Scârțâieli. Mormăieli. Bătăi în surdină. Un țârâit. Gemete înfundate, de parcă persoana și-ar fi pus mâna la gură. Michael se încordă tot – nu știa ce să facă, ce să creadă. Poate că prietenii lui erau la ananghie, dar i se părea ciudat că niciunul din ei nu strigase după ajutor.

Alte zgomote care sugerau o luptă: iureș de pași și o bufnitură, ca și cum cineva s-ar fi izbit de frigider. Focuri asurzitoare de armă. Cineva strigă ceva nedeslușit, apoi o luă la fugă spre hol – zgomotul de pași se îndepărtă și se stinse. Un bărbat gemu în agonie, de undeva de aproape.

Într-un final, nemaiputând să se abțină, Michael întinse mâna să deschidă ușa, dar chiar atunci se lăsă din nou tăcerea. Rămase cu mâna în aer, năpădit de îndoieli.

După câteva secunde, se auzi încă un icnet. Apoi pași greoi, dezlânați, străbătând podeaua din bucătărie, ca și cum persoana ar fi fost rănită.

Boc, târâș, boc, târâș.

Pașii se apropiau, persoana venea țintă spre dulapul în care stătea ghemuit Michael, ca un puști îngrozit care se ascunde de un bătăuș. Nu mai rezista. Dorindu-și cu disperare să fi avut o armă, împinse ușa și se furișă de-acolo – sperase să sară în picioare, gata de luptă, dar în loc de asta se împiedică și căzu grămadă peste muchia de jos de la dulăpior.

Zăcând cât era de lung pe podea, își ridică privirea și văzu o siluetă de bărbat privindu-l de sus, cu ochii în umbră. Bărbatul își ținea amândouă mâinile la piept. Michael dădu să se ridice, încercând să-și tragă mâinile și picioarele sub el, izbit de un val fulgerător de panică. Bărbatul gemu, apoi căzu greoi peste Michael, până s-apuce el să se tragă înapoi. Apoi mai respiră o dată poticnit și rămase complet nemișcat.

Michael încremeni, încercând să proceseze ce se întâmplase.

Luminile roșii de veghe din hol nu reușeau să risipească deloc bezna din bucătărie. Se târî pe cât putu de sub individ și apăsă pe cască. NetScreen-ul se aprinse, revărsându-și lumina asupra bărbatului care-i căzuse în poală. Era un polițist. Avea sânge pe față, pe uniformă, îi mânjise insigna strălucitoare prinsă de cămașă, i se întinsese pe mâini, peste tot. Și se zgâia în tavan, cu ochii stinși și goi. Murise.

Michael își ridică privirea și realiză că ușile de la dulapurile unde fuseseră prietenii lui erau deschise și Bryson și Sarah erau încă înăuntru, privindu-l lung de-acolo. Bryson părea la fel de șocat pe cât se simțea și el, dar Sarah avea o expresie stranie. De ușurare mai curând decât de groază.

— A funcționat, șopti.

XIII

Un dans de fericire

1.

Michael realiză într-un final că, la naiba, ținea un mort în brațe și, cutremurându-se, îl împinse pe individ la o parte și se trase grăbit de-acolo, până când atinse cu spatele peretele opus al bucătăriei. NetScreen-ul i se bălăngănea dinainte din mers, aruncând umbre bizare prin cameră. Respira sacadat și se uită la Sarah, neștiind nici măcar cum să reacționeze la spusele ei.

Ea și Bryson tocmai ieșeau din ascunzătoare, ridicându-se amândoi odată. Sarah deja butona pe NetScreen, până să se ridice cu totul. Michael se uită de jur-împrejur și observă o femeie – moartă și ea – rezemată de frigider, cu o urmă de glonț în frunte. Și femeia era polițistă. Oare ce făcuse Sarah?

Când se uită la ea, fata îi susținu privirea, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Se opri din tastat și plimbat degetele pe ecran și se pleoști, cu chipul năpădit de tristețe.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Michael încet.

Sarah dădu cu ochii de bărbatul care zăcea pe podea și se trase înapoi, ca și cum tocmai realizase ce se petrecuse. Apoi se uită în dreapta și-o văzu pe femeie. Închizând ochii, se lăsă să cadă la podea și-și ascunse fața cu brațele.

Michael și Bryson se priviră alarmați și în clipa următoare erau amândoi lângă ea, neștiind ce să facă, dar stându-i alături. Michael o mângâie pe braț, simțindu-se ca un netot. Nu voia s-o zorească, dar știa că riscau să se trezească, cât de curând, cu alți polițiști pe cap. Mai ales după… ce-o fi făcut Sarah. Doi morți. Doi *polițiști.* Nu se putea mai nasol de-atât.

Bryson rupse tăcerea.

— Sarah, ce naiba s-a întâmplat? Trebuie să ieșim de-aici.

— Știu, știu, spuse Sarah, ridicând capul.

Michael se așteptase să aibă lacrimi pe obraz, dar nu văzu niciuna. Doar o expresie devastată.

— Nu vă faceți griji, știu ce-avem de făcut.

Se ridică și se adună, scuturându-și praful de pe pantaloni.

— Urmați-mă, și în cinci minute am ieșit de-aici.

— Dar…

Michael nu-și mai găsea cuvintele.

Sarah o porni spre hol.

— Vă explic pe drum.

2.

După o jumătate de oră, străbăteau împreună un tunel de metrou, pe o platformă suspendată deasupra șinelor, îndreptându-se spre o ieșire aflată la ceva distanță de locul faptei. Și lui Michael i se rupea inima de mila lui Sarah.

Își aminti miile de dăți în care se gândise ce-i plăcea așa de mult în *Trup și Suflet*: nu exista nimic mai incitant, mai brutal, decât viața reală. Cât de imbecil fusese! Singurul motiv pentru care fusese așa o distracție era din cauză că *nu* era viața reală. Nici pe departe. Nici nu se compara cu asta.

— Poate c-ar trebui să facem o pauză, propuse Bryson. Să ne așezăm un pic.

Ajunseră într-o stație plină de lume, oameni care urcau sau coborau din tren, cu nasul în NetScreen, evitându-se prin manevre care lui Michael i se păruseră întotdeauna o adevărată vrăjitorie. Dar, pe de altă parte, să mergi și să te netuiești în același timp devenise un lucru la fel de firesc ca mersul și respiratul.

Găsiră o bancă și se așezară, Sarah la mijloc. Niciunul din ei nu spunea nimic. Michael se rezemă cu spatele de peretele rece de cărămidă și închise ochii. Trebuia să găsească, cumva, cuvintele potrivite ca s-o consoleze pe Sarah. Nu era vina ei. Nu era deloc vina ei.

Făcuse ce trebuise să facă. Își croise drum prin sistemul de comunicații, lansând un mesaj de alarmă maximă către toți polițiștii din clădire. Mesajul spunea că „infractorii” furaseră

uniforme de polițiști și erau în bucătăria de la etajul cincizeci și patru, unde tocmai instalau o bombă.

Sperase doar că va stârni confuzie și panică – se gândise că cineva o să cheme toți agenții înapoi la bază, lăsându-le lor trei răgazul să fugă pe o rută secretă pe care o identificase deja folosind planul clădirii. O rută care conducea la o intrare pentru echipele de întreținere ce dădea spre tunelurile de metrou.

Nu fusese cel mai inspirat plan cu putință, dar se aflau într-o situație disperată. Polițiștii erau la câțiva pași distanță și în doar câteva minute ar fi ajuns să caute în dulapuri. Faptul că apăruse imediat cineva cu arma în mână, fără a mai sta să se asigure că trage în cine trebuie… cum ar fi putut să anticipeze asta?

Datorită lui Sarah, scăpaseră. Scările, lifturile de serviciu, cămăruțe lăturalnice, țevile de încălzire, ieșirile de incendiu Sarah găsise calea cea mai bună și cea mai secretă de-a ajunge la metrou. Și reușiseră să scape. Dar Michael nu se simțea deloc în siguranță. Avea senzația că întreaga lume stătea la pândă, urmărindu-i pe cei trei fugari.

„Triada cu Sfada”, își zise. Ar fi trebuit să-l amuze gândul ăsta, dar în schimb îl năpădi tristețea.

— Nu putem să rămânem aici, zise. Trebuie să plecăm. Să ne ascundem. Să nu fim văzuți.

Agitația aproape că-l copleși, tăindu-i răsuflarea.

— Relaxează-te, îi spuse Sarah.

Vocea ei nu fusese niciodată așa de spartă.

— Ei cred că suntem încă în clădire. M-am asigurat de asta.

Bryson se ridică.

— Nu putem să ne mai relaxăm de-acum. Michael are dreptate. Haide. Hai să luăm un tren și să mergem până la capăt cu el.

Se urcară în primul tren care trăgea în stație.

3.

Se ghemuiră într-un colț, strângându-se unul într-altul pe scaune, ca să pună la cale pasul următor. Deocamdată nimeni nu părea să-i fi recunoscut, deși figurile lor apăruseră pe toate canalele de ȘtiriȘoc.

— Ce ne facem? șopti Sarah, așa de încet, încât Michael se întrebă dacă nu cumva vorbea singură. Cum am putea să-i găsim pe-ai mei, nu mai zic să-i salvăm?

Michael ridică din umeri. Îi tot venea în minte Gabriela, se întreba dacă ar putea să-i ajute cumva. Fata spusese c-o să fie la tatăl ei în Atlanta.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Bryson spuse:

— Trebuie să existe cineva care să ne poată ajuta.

Sarah oftă din rărunchi.

— Poate c-ar fi trebuit să ne predăm pur și simplu.

— Nici să nu te gândești la asta, o avertiză Michael, deși încă nu se simțea pregătit să le spună de Gabriela. Pe bune. Nu e vorba doar de vreun detectiv leneș care încearcă să te scoată pe tine vinovată de răpirea părinților tăi. Există oameni care ne-au pus gând rău. Kaine ne-a pus gând rău. Și cine știe câți Tangenți a transferat deja. Sau de ce naiba face chestia asta. Dacă ne predăm, până dimineața am pățit-o.

Sarah se întoarse încet spre el, ca și cum numai gestul ăsta o secătuia de vlagă.

— Ar fi o măsură cam dramatică, nu crezi?

— Chiar trebuie să mă întrebi chestia asta? După ce-am trecut prin atâtea? Nu mai pot să mă uit la cineva fără să mă întreb dacă nu cumva e vreun Tangent, care de-abia așteaptă să-și testeze mâinile nou căpătate, de om, ca să mă strângă de beregată.

Sarah oftă din nou.

— Dacă asta se întâmplă, murmură.

Michael știa unde trebuiau să meargă. Și știa că prietenilor lui n-o să le placă ideea.

— Trebuie să încercăm din nou la VNS.

Sarah clătină din cap.

— După primirea călduroasă și afectuoasă de care-am avut parte în văgăuna aia, cu Tipul cu Trabucul? Nu prea cred.

— Mda, n-a mers prea bine, adăugă Bryson.

— Vă zic, insistă Michael, trebuie să încercăm.

Niciunul din prietenii lui nu părea prea convins.

— Vorbesc serios! aproape că strigă Michael.

— Tocmai ai zis că n-ar trebui să ne predăm!

— Nu polițiștilor.

Michael trase aer în piept, apoi încercă să-l dea afară, cu tot cu frustrarea pe care-o simțea.

— Uite ce e, știu. Acum e altceva. N-am de gând să mai intru ca o floare în vreun birou oarecare al VNS-ului. Trebuie să ajungem la Atlanta și s-o găsim pe Agenta Weber. Să intrăm prin efracție dacă e nevoie. De fapt, cred c-ar trebui să intrăm prin efracție, pentru că nu vreau să risc să mă las prins de agenții de pază sau de polițiști. Ea e singura cu care ne putem asuma riscul să vorbim.

Și, dacă nu funcționa nici treaba asta, va trebui s-o contacteze pe Gabriela.

Pe chipul lui Bryson se citea o uimire sinceră.

— Deja am făcut chestia asta, Michael. Doar erai și tu, mai ții minte? Ne-a trimis la plimbare.

— Știu. Dar a fost ceva ciudat în toată treaba. Poate că misiunea noastră pe Cale era ceva ultrasecret sau poate că ce mi s-a întâmplat mie e ultrasecret. Sunt sigur de asta, de fapt. Pun pariu că doar ea și încă vreo câteva persoane știu despre Doctrina Mortală, mai ales faptul că a dat roade. A venit la mine, fraților. A venit la mine – în apartamentul lui Jackson – și a zis c-o să țină legătura cu mine. N-avem de unde ști, poate c-a fost amenințată și ea de Kaine și acum s-a speriat. Există o mulțime de posibilități. Dar e singura persoană de pe planetă care ne-ar putea da o șansă, îmi închipui. Au nevoie de noi pentru că avem o legătură directă cu situația și noi avem nevoie de ei. Cineva trebuie să oprească procesul început de Kaine.

Sarah căzu pe gânduri.

— Poate că ne-ar putea ajuta și să-i găsim pe-ai mei.

— Exact.

Michael o convinsese. Trebuia doar să nu-și trădeze ușurarea. O atrăsese de partea lui mult mai repede decât se așteptase. Acum mai trebuiau doar să-l convingă pe Bryson.

— Ce crezi? îl întrebă. E în Atlanta.

Bryson încuviință încet, lăsându-se convins cu inima îndoită.

— Bănuiesc c-am putea găsi o metodă discretă de-a cumpăra biletele de autobuz, atunci. Putem să dormim pe drum.

4.

Aveau de parcurs un drum foarte lung cu autobuzul și Michael nu reușea să-și găsească o poziție comodă. Cu avionul, cu trenul, cu mașina – orice alt vehicul ar fi fost de preferat, dar nu-și puteau asuma riscul. Autobuzul părea cel mai anonim mijloc de transport. Nimeni nu părea prea interesat de trei adolescenți îmbrăcați ca vai de ei, care călătoreau neînsoțiți, în drum spre vreo bunicuță care locuia departe.

Prietenii lui ațipiseră rapid, Bryson bălăbănea din cap de colo-colo, era chiar caraghios, și Michael profită de ocazie ca s-o contacteze pe Gabriela. Voia să vadă dacă le putea fi de vreun ajutor înainte să se obosească să le spună prietenilor lui despre ea. Trebuia s-o facă.

Nu putea risca să rămână prea mult conectat pe Net, dar, dacă reușea s-o convingă rapid să se întâlnească la sosirea în Atlanta, puteau să discute față în față. După ce aprinse NetScreen-ul, nu-i trebui mult să-i găsească datele de contact, folosind un ID nou-nouț. Ea îi răspunse aproape imediat.

MichaelPeterson240: Gabby, sunt Jax. Trebuie să stăm de vorbă.

GabbyWonderWoman: Bună.

MichaelPeterson240: Oh, bună. Ce rapidă ai fost.

GabbyWonderWoman: Am observat că toate conturile tale au dispărut.

MichaelPeterson240: Conturile mele ca Jackson?

GabbyWonderWoman: Dap.

MichaelPeterson240: Dap. Uite ce e, mi-ar fi trebuit MULT mai mult timp să-ți explic totul.

GabbyWonderWoman: Nu. Nimeni n-ar putea să fie chiar așa de prost.

MichaelPeterson240: Exact.

GabbyWonderWoman: Poți să mă consideri cea mai nedumerită persoană din istorie. De la Big Bang încoace.

MichaelPeterson240: Știu. Și eu sunt la fel de nedumerit, în mare parte.

GabbyWonderWoman: Chiar încerci să-mi spui că nu ești Jax?

MichaelPeterson240: Dă-mi o șansă să-ți explic totul în persoană.

GabbyWonderWoman: OK. Și eu trebuie să te văd. O iau razna.

MichaelPeterson240: OK. Îmi pare rău. Pentru toată treaba asta. Pa!

GabbyWonderWoman: Te iubesc.

Michael văzu ultimul rând și oftă. Neștiind ce altceva să facă, închise rapid conversația și închise casca. Se uită la spațiul cufundat în întuneric în care plutise mai devreme NetScreen-ul, cu inima bătând să-i spargă pieptul și gândurile rătăcindu-i aiurea. Autobuzul mergea hurducat, zumzăind prin întuneric.

Tatăl Gabrielei lucra la VNS. La serviciul de securitate al VNS-ului, ceea ce părea cam redundant, după cum spusese și ea. Lucrurile începeau să aibă mai multă noimă. Dintr-un motiv sau altul, Kaine își dorise acea cale de intrare, de-asta îl transferase pe Michael în trupul lui Jackson prin Doctrina Mortală. Și acum, oricât de vinovat s-ar fi simțit din cauza asta, Michael urma să profite el însuși de acea conexiune, măcar pentru a afla mai multe despre VNS. Și, în cel mai bun caz, pentru a găsi o cale de intrare în sediul lor central, pentru a o întâlni pe Agenta Weber. În persoană.

Michael se așeză mai bine și închise ochii, rezemându-se de geamul rece. Vibrațiile produse de autobuz, zgomotul pneurilor pe șosea, întunericul îmbietor – toate astea începeau să-l tragă la somn. Pe undeva, știa adevăratul motiv pentru care își dorea s-o revadă pe Gabriela. Pe Gabby. Era o persoană în carne și oase, un fir viu care-i lega noua viață de origini. Și... îl iubea. Toată treaba era dementă.

Simțindu-se absurd, se lăsă furat de vise.

5.

Au trebuit să facă escală într-un orășel în apropiere de granița cu statul Kentucky și se treziră c-aveau câteva ore de pierdut.

Obosiți și înfometați, fără prea multe opțiuni, se îndreptară spre o cafenea ordinară. Trecuse o zi întreagă și peste orășelul prăfuit se lăsase întunericul. Poate că era din cauza umidității, dar Michael se simțea jegos și scăldat în transpirație și parcă-l mânca pielea.

Și acum trebuia să le spună prietenilor lui despre Gabby.

Erau într-un separeu, Bryson în fața lui Michael și a lui Sarah. Michael tocmai mușcase dintr-un sandviș cu carne de curcan și dăduse pe gât niște apă călâie – chelnerița sastisită binevoise să-i pună un singur cub de gheață – când își luă în sfârșit inima-n dinți.

— Deci, începu, înghițind și ștergându-se la gură cu un șervețel. S-a dovedit că Jackson Porter avea o prietenă. De fapt, m-am întâlnit cu ea de câteva ori până să vă dau de urmă.

Așteptă, făcând-o pe nonșalantul, dar simțindu-se ca și cum tocmai își dezvăluise cel mai sordid și compromițător secret.

Bryson și Sarah se uitau în tăcere la el. Dar se opriseră din mestecat.

— Cred că s-ar putea ca la ea să se fi referit Kaine, continuă, când a spus că l-a ales anume pe Jackson. Tatăl ei lucrează la VNS. Le asigură securitatea. E chiar în Atlanta, de fapt. Poate c-am putea să ne folosim și noi de legătura asta, în avantajul nostru.

Mușcă din nou cu poftă din sandviș, bucuros că-și luase în sfârșit o piatră de pe inimă.

Bryson avea o expresie uluită.

— Ce tot spui? De-abia acum te-ai gândit să ne spui?

Sarah tăcea în continuare, genul de tăcere în care spumegi.

— Ăă, da, răspunse Michael. Nu mi s-a părut că e mare chestie până când a bătut Kaine apropoul. Așa că, ăă, i-am propus să ne întâlnim cu ea în Atlanta. Cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu ea. Să vedem dacă ne poate ajuta. Sau dacă știe ceva. Și dacă nu e vânată de presă sau de poliție. Nu știu.

Acum că pusese cărțile pe masă, i se părea deodată cea mai proastă idee cu putință.

Sarah scăpă furculița din mână.

— Michael! Cum poți să-ți asumi riscul de a mai amesteca pe cineva în treaba asta?

Se rezemă de spătarul banchetei și-și încrucișă brațele la piept.

Bryson clătina din cap. Părea confuz.

Michael încercă s-o dreagă.

— Fraților, nu vă faceți griji. Am fost precaut. Și simt că-i datorez o explicație legat de ce s-a întâmplat. Simt sincer c-ar trebui să vorbim cu ea. Toți trei.

— Ar fi trebuit să ne întrebi mai întâi, îi spuse Sarah tăios.

Michael se uită la Bryson, care încuviință, dând o dată din cap.

— Îmi pare rău, spuse Michael. Ai dreptate. Ar fi trebuit. Doar că nu părea o mare chestie și eu… voiam să îndrept lucrurile cu ea. S-o consolez. Și pur și simplu aveam un presentiment că ne-ar putea ajuta cumva. Nu știu. Îmi pare rău.

Se lăsă tăcerea, în timp ce ciuguleau cu toții din mâncare. Michael se simțea ca un dobitoc.

Mai luă o gură de apă, cât pe-aci să se înece când observă o pereche de tineri, aflați la câteva mese distanță, care se uitau țintă la el. Bărbatul avea părul negru, dat pe spate și fixat cu gel, într-un stil care părea – Michael nu reușea să-și dea seama – fie avangardist, fie depășit de vreo cincizeci de ani. Era un tip uscățiv, cu fața plină de cicatrice de la acnee. Însoțitoarea lui, o femeie cu părul roșcat, tuns scurt, și ochi de culoarea ierbii uscate, își lăsase capul pe umărul bărbatului. N-aveau nimic în față nici mâncare, nici măcar ceva de băut. Și se zgâiau amândoi la Michael.

— Uită-te încolo, îi spuse lui Sarah, coborând glasul și arătând discret din cap spre cei doi.

Simțea un fior pe șira spinării.

Sarah se încordă.

— Ar trebui să ne urnim.

Bryson stătea cu spatele la cei doi. Observă privirile prietenilor lui și se întoarse să se uite. Se întoarse apoi spre masă, ceva mai palid la față.

— OK, nu-i a bună, spuse. Hai s-o tăiem de-aici.

Michael înșfăcă sandvișul și un pumn de cartofi pai, în timp ce Sarah plătea, și continuă să mănânce din mers, simțind privirile necunoscuților ca pe niște raze laser între omoplați. Rezistă impulsului de-a se întoarce să se uite la ei.

Deși prietenii lui nu spuseseră nimic, Michael știa ce gândesc. Că era imposibil să fie o coincidență, faptul că acest cuplu bizar

îi luase în vizor imediat după ce Michael contactase pe cineva folosind Netul.

Spera că nu făcuse o greșeală groaznică.

6.

Michael terminase de mâncat chiar când găsi un loc în autobuzul nou. Își scutură firimiturile din poală și se șterse de unsoare pe blugi, ca un țânc de cinci ani, apoi se rezemă cu capul de geam, fără să-și ia ochii de la cafeneaua din capul străzii. Undeva, în sinea lui, știa ce-avea să se întâmple. După niciun minut, perechea ieși pe ușă, ținându-se de mână, legănându-și brațele, cu un aer plin de tandrețe. Se întoarseră și-o porniră spre stația de autobuz.

— La naiba, zise.

— Ne urmăresc? întrebă Sarah.

Bryson stătea la celălalt capăt al culoarului și se ridică, aplecându-se peste ei, să se uite pe geam.

— Dacă urcă în autobuz, eu cobor.

— Toți trei coborâm, încuviință Michael, recunoscător pentru faptul că niciunul nu pomenea de prietena lui.

De prietena *lui Jackson*. Îi urmări pe cei doi apropiindu-se.

Bryson se întoarse la locul lui, trântindu-se pe scaun cu un oftat.

— Știți, în toți anii în care vorbeam despre cum o să ne reunim în Starea de Veghe… nu asta-mi imaginam. C-o să fim vânați dintr-un capăt al țării în celălalt. În autobuz.

Michael asculta doar pe jumătate lamentările lui Bryson, concentrându-se pe cuplul misterios. Cei doi mergeau șerpuit, traversând de câteva ori strada în zigzag, dar tot spre autobuz veneau. Se urcase și șoferul între timp și ambala motorul. Majoritatea celorlalți pasageri se instalaseră și ei, și Michael își dori să pornească odată. Își dorea să fie cât mai departe cu putință de cei doi bizari, cât mai *curând* cu putință.

Dar ei tot se-apropiau. În curând, renunțară să mai dea impresia că hoinăreau prin oraș și-o porniră cu pas grăbit spre autobuz. Spre Michael. Ba chiar păreau să vină chitit spre geamul lui.

— Cine sunt indivizii ăștia? întrebă înfundat, simțind că i se făcuse pielea ca de găină.

— Crezi că sunt Tangenți? întrebă Sarah.

Michael dădu din umeri. Încerca să urnească autobuzul prin puterea gândului, dar nu se întâmpla nimic. Încet dar sigur, cei doi se apropiau.

— Hai odată, spuse Michael încordat, trăgând cu ochiul la șofer.

Bărbatul se foi în scaun, verificând indicatoarele și mutând lucruri de colo-colo, așezându-se mai bine. Făcea de toate, *numai* nu pornea odată.

Uitându-se în urmă la cei doi, văzu că erau doar la câțiva pași. Michael numai că nu icni – parcă acceleraseră timpul, printr-un soi de salt cuantic. Și acum se aflau chiar sub geamul lui, sucindu-și gâtul să se uite la el, deși nu știa cât de bine îl vedeau pe întuneric. Dar deodată îi găsiră privirea și rămaseră încremeniți.

Michael era cu nervii întinși la maximum.

— Ce-ar trebui să facem? Să coborâm?

Sarah îi strânse umărul, aplecându-se să se uite mai bine la vizitatori.

— Nu știu. Poate?

Michael se uită din nou la șofer, care își găsise în fine locul. Părea că era în sfârșit gata să pornească. Întinse mâna spre o manetă.

Michael își întoarse din nou atenția spre perechea de sub geamul lui. Femeia ridică încet o mână, cu degetele ușor îndoite, dar răsfirate, cu palma spre el, până când își întinsese brațul deasupra capului, cu arătătorul spre Michael. Și ea și bărbatul aveau expresii șocate. Se uitau la Michael de parcă se minunau. I se puse un nod în gât.

Până să se mai întâmple și altceva, autobuzul se puse în mișcare cu un huruit strașnic, zgâlțâind toți pasagerii, și ieși din parcare. Perechea rămase în stradă, ținându-se de mână, privind cu jind la autobuzul care se îndepărta.

7.

Călătoriră toată noaptea și ajunseră la Atlanta în zori, fără alte incidente. Epuizat, Michael dormi bine, deși întâlnirea bizară de la cafenea îl băgase în sperieți. El și prietenii lui coborâră din autobuz, luară rapid micul dejun și-o porniră prin oraș, străduindu-se din răsputeri să nu atragă atenția. Erau aproape de destinație; o întrezăreau printre clădiri, din mers.

Parcarea de la stadionul pe care jucau cei de la Falcons.[2]

Locul unde începuse totul.

Michael avea un singur indiciu care să-l ajute s-o găsească pe Agenta Weber, obligând-o la o întâlnire cu ei, și miza pe faptul că *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* fusese creat în ideea de a reproduce cât mai fidel cu putință lumea reală.

Era ciudat să-și amintească de ziua în care fusese luat pe sus și adus în parcarea de la stadion, unde apăruse o intrare secretă, dezvăluind imensul sediu central al VNS-ului, aflat în subteran. Era ciudat pentru că fusese în Somn și nimic din ce văzuse nu fusese real. Când Agenta Weber venise să-l vadă după ce fusese transferat într-un trup omenesc, îi spusese, practic, că tot ce discutaseră atunci fusese real, că misiunea lui era una reală. Totul, mai puțin lumea în care avusese loc discuția.

Trebuia să stea de vorbă cu ea. Era imperios s-o facă. Chiar înainte de-a coborî din autobuz, îi trimisese un mesaj lui Gabby, spunându-i să-i scrie imediat ce se putea întâlni cu el. Între timp, el și prietenii lui rătăceau prin oraș.

Tocmai treceau pe sub ferestrele unei cafenele micuțe, când cineva bătu în geam dinăuntru, speriindu-l așa tare pe Michael, încât îl făcu să sară mai încolo, poticnindu-se. Reuși să se oprească înainte să cadă pe caldarâm. Uitându-se în urmă, văzu o fetișcană care-l privea țintă de-acolo.

„M-a prins”, își zise amărât. Era inevitabil să-l recunoască cineva de la ȘtiriȘoc. Sau poate că era precum perechea de la cafenea? Era ceva în ochii ei…

— Ești prieten cu gagica aia? îl întrebă Bryson.

Michael clătină din cap, simțind un val de panică.

— Hai să mergem înainte.

---

[2] Atlanta Falcons, club de fotbal american. (*N. t.*).

Dar, până să termine de vorbit, fata se dezlipise de geam și ieșea glonț pe ușa cafenelei. Michael se pregăti, știind c-ar trebui s-o rupă la fugă, dar vrând să afle adevărul. Mai existau și alții ca el?

— Hopa, stai așa, îi spuse Bryson fetei care venea chitită spre Michael.

Bryson i se puse dinainte, cu mâinile întinse, ca un polițist care somează pe cineva să se îndepărteze de locul unde s-a petrecut o infracțiune.

— Înapoi.

Sarah i se alăturase lui Michael, prinzându-l de braț. Se aplecă spre el, șoptindu-i:

— Haide, hai s-o tăiem de-aici. Nici măcar nu-i vorbi.

Dar Michael era ca hipnotizat. Fata avea un aer bizar, avea un păr lung și blond, care înconjura un chip straniu, ca de elf, și ochii negri. Părea… absentă, ca și cuplul de la cafenea. Se uita peste umărul lui Bryson, zâmbindu-i lui Michael, și el rămase țintuit locului.

— Dar eu… voiam doar să-l salut, spuse, fără să-și ia ochii de la Michael. Mă cheamă Carol. Voiam doar să-l salut pe Primul.

Bryson se întoarse, cu o expresie de confuzie totală.

— Frate, o știi pe fata asta sau nu?

Michael clătină un pic din cap, simțind încă furnicături de teamă, dar având sentimentul c-avea prilejul să afle mai multe. Trebuia să existe o legătură între Carol asta și bărbatul și femeia pe care-i văzuse în ajun. Trebuia să știe care era legătura. Se putea să fie o chestie elementar de simplă, cum ar fi că-i recunoscuseră chipul de la ȘtiriȘoc, dar intenționa s-o afle.

— Las-o să vorbească, spuse încet. Poate aflăm ceva de la ea.

Bryson îi aruncă o privire întrebătoare și clătină din cap. Sarah îl strânse și mai tare de braț, până când îl durea. Dar Michael îi ignoră, adresându-se necunoscutei.

— Cine ești? o întrebă. De unde știi cine sunt?

Fata îi zâmbi din nou – nici nu-i pierise zâmbetul, de fapt.

— Ăă… El ne-a arătat figura ta. El…

Făcu o pauză, trăgând cu ochiul la Bryson și Sarah ca și cum voia să spună ceva care nu era menit pentru urechile lor.

— Te-am văzut trecând și am știut. Primul. Așa îți spune.

Michael înghiți nodul care i se pusese în gât. Știa la cine se referă fata, dar trebuia s-o audă spunându-i numele.

— Cine?

— Kaine, desigur! Nu-i așa că e foarte… incitant totul?

Chicoti – un chicotit de fetiță venită de la joacă. Dar fericirea ei îi întoarse stomacul pe dos lui Michael. Sarah îi dăduse drumul la braț; se clătina pe picioare ca și cum era gata să leșine.

— Să ții minte cum mă cheamă, spuse fata. Carol. Sunt sigură c-o să ne revedem în curând. Lumea se schimbă, să știi. Datorită lui Kaine. Datorită ție.

Scoase un chițăit entuziasmat, apoi se întoarse și-o luă la fugă pe stradă, evitând oamenii care-i stăteau în cale.

Michael rămase uitându-se după ea, interzis. Soarele răsărise în sfârșit, dar lumea părea că s-a întunecat.

XIV

Ușa orizontală

1.

Michael se întoarse spre Sarah, punându-i mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine, îi spuse. E chiar așa de evident? Că sunt Tangent?

Pe chipul lui Sarah se citi mila, ca și cum își vizita o rudă în vârstă la un cămin de bătrâni, văzând o persoană iubită pradă demenței.

— Nu, îi răspunse. Ai auzit ce-a spus. Kaine le-a arătat poze cu tine.

Michael o scutură, mai brutal decât ar fi vrut.

— Ce e în neregulă cu mine? De ce m-a ales pe mine?

Lui Sarah îi dădură lacrimile.

— Mă doare, Michael. Oprește-te, trage aer în piept. Îi dăm noi de cap.

— Da, interveni Bryson. Calmează-te, amice. Dă-i drumul.

Michael se conformă, lăsându-și mâinile pe lângă corp. Era înfuriat de cuvintele lui Bryson – în principal pentru că știa că prietenul lui avea dreptate. Și simți cum îl copleșea o tristețe profundă, apăsătoare, îi venea să se lase pe jos și să izbucnească în plâns. Așa de multe emoții în același timp. Mintea lui nu era pregătită să proceseze așa ceva. Era un ciudat. Un experiment – atât și nimic mai mult. Un program de calculator introdus cu forța într-un trup omenesc. Un ucigaș. Și pe deasupra trebuise să apară și fata asta care-ți dădea fiori, prezentându-l ca pe un soi de erou pentru ceilalți Tangenți. „Primul”. Îi venea să verse.

— Michael, îi spuse Sarah încetișor.

Închisese ochii, fără să-și dea seama. Era rezemat de o clădire, deși nu-și amintea când se mișcase. Își trecu mâinile peste față, apoi se uită în jur, așteptându-se s-o vadă pe Carol sau pe altcineva zgâindu-se la el, dar nu erau decât Bryson și Sarah acolo, amândoi vădit tulburați.

— Hai să mergem, spuse Bryson. Să intrăm cu forța în VNS și s-o legăm pe Weber de scaun dacă e nevoie. S-o obligăm să ne asculte. Să-i obligăm pe toți să ne asculte. Îi dăm noi de cap, frate.

Sarah dădu din cap, dar nu spuse nimic. Lacrima care-i apăruse în ochi i se prelinsese pe obraz, lăsând o dâră în urmă.

— Simt doar…

Michael își căuta cuvintele.

— Simt o presiune imensă în mine și am senzația c-o să explodeze. Nu pot să respir ca lumea.

Trase aer în piept, în reprize, ținându-l în plămâni și-apoi expirând. Era mai panicat ca oricând, doar din cauză c-auzise o fetișcană zănatecă hlizindu-se.

Sarah îl îmbrățișă și-l șopti la ureche.

— Nu contează ce ești sau de unde ai venit. M-ai înțeles? Și nimic din toate astea nu e din vina ta. Noi trei o să-l salvăm pe părinții mei și-o să-l oprim pe Kaine, odată pentru totdeauna. M-ai auzit? Nu-ți mai face griji pentru nimic altceva, oricât de mulți oameni s-ar zgâi la tine. Orice ar spune vreunul din ei.

Michael simți că respirația și bătăile năvalnice ale inimii lui începeau să revină la normal. Se simțea ca un imbecil acum.

— Scuze, mormăi. Am cam luat-o razna pentru o clipă.

— Cam? repetă Bryson, zâmbind fără tragere de inimă.

— Bine. Acum, încotro e stadionul? întrebă Sarah.

Michael știa foarte bine că întrebarea era de prisos – Sarah avea harta în cap, în cele mai mici detalii. Dar îi fu recunoscător pentru gest și pentru încrederea pe care i-o arăta.

— Încolo, spuse, arătând undeva în spatele ei.

După câteva minute, îi licări casca, semn că se activase alarma programată. Gabby era în oraș și era gata să se vadă cu ei.

— A ajuns, le spuse prietenilor ei. Gabby.

Nici Bryson, nici Sarah nu păreau prea încântați. Michael știa că-și fac griji în continuare că întâlnirea cu ea presupunea un risc major.

— Nu-i spune nimic de stadion deocamdată, spuse Bryson. Cheam-o la cafeneaua de-acolo, adăugă, arătând undeva peste drum.

Michael îi trimise mesajul.

2.

Așteptară în apropiere, ascunzându-se după o mulțime de oameni până când apăru Gabby. Voiau să se asigure că va veni singură, deși Michael nu avea nicio îndoială în acest sens. Văzuse privirea din ochii ei când îl descoperise în trupul lui Jackson. Era o victimă nevinovată în toată povestea asta, exact ca el.

De cum intră în cafenea, Michael, Bryson și Sarah trecură strada și intrară după ea. Locul era doar pe jumătate plin și Gabby găsise deja un separeu, de unde se uita neliniștită în jur. Când îl zări pe Michael, pe chipul ei se citi o ușurare așa de mare, încât el se simți groaznic c-o băgase în toată povestea asta.

— Bună, spuse Gabby când intrară, măsurându-i din priviri pe Sarah și Bryson.

— Bună, Gabby, îi răspunse Michael, stingherit de cât de aiurea era atmosfera.

În restaurant era cald și mirosea a cafea dată în foc.

— Ți-l prezint pe Bryson. Și pe Sarah. Fraților, ea e Gabby.

Numele de alint îi veni aproape instinctiv pe buze.

Se salutară cu toții oarecum rezervat în timp ce se așezau. Sarah o studia pe Gabby peste masă și Michael nu-și dădea seama dacă era din gelozie sau din neîncredere. Sau poate ambele.

— Deci? rupse Sarah tăcerea.

Toată lumea își întoarse atenția spre Michael.

El înghiți în sec, dorindu-și să fi apucat să comande ceva de băut.

— În regulă, ascultați. Gabby… Îmi pare rău pentru toată situația asta bizară, dar tot ce ți-am spus e adevărat.

Ei i se umeziră un pic ochii.

Bryson încuviință, murmurând.

— O poveste dementă. Dementă, de-a binelea.

Michael se uită chiorâș la el, încercând să-i spună din priviri că nu-l ajuta.

Apoi, luându-l prin surprindere, Sarah luă inițiativa. Se întinse peste masă și-o prinse pe Gabby de mână.

— Vrei să-ți spunem Gabriela sau Gabby?

— Gabby.

Fata își trase mâna din mâna lui Sarah, vădit stingherită.

— Bine, spuse Sarah. Gabby, atunci. Uite ce e, noi trei suntem prieteni de mult, ne știm din Somn. Dar apoi am descoperit că Michael făcea parte din programul *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Ai auzit cât de realist e creat locul ăla, da?

Gabby încuviință, dar îi evită privirea.

Sarah continuă.

— Acești Tangenți... unii din ei sunt exact ca-n viață. Și acum încep să fie înzestrați cu conștiință. Michael habar n-avea că se întâmplă chestiile astea.

Se uită stânjenită la el, dar Michael era profund ușurat că vorbea ea în locul lui.

— Era Tangent. Dar mai e un Tangent – Kaine –, care a dezvoltat un proces prin care descarcă inteligența unui Tangent într-un creier uman. În fond, creierul uman nu e nimic altceva decât un computer biologic. Oamenii spun de zeci de ani c-ar fi posibilă treaba asta. Are vreo noimă ce spun?

Sarah vorbea atât de calm și firesc, încât Michael o privea impresionat. Chiar credea că ea avea o șansă de-a o convinge pe Gabby. Ceea ce era un semn bun. Poate c-ar avea o șansă și cu VNS-ul.

Gabby se sprijini pe masă.

— Deci toți trei îmi spuneți în clipa asta că un Tangent pe nume Michael a fost... descărcat în creierul prietenului meu?

Se întoarse spre Michael.

— Că acest... individ... nu mai e Jax? Că Jax a dispărut fără urmă, ca și cum ar fi tras cineva apa? Asta îmi spuneți?

Lui Michael i se făcu rău la gândul că trebuia să-i explice din nou.

— Nu știm cum funcționează mai exact. Eu sper, de fapt, că a fost, nu știu, salvat pe undeva. Vreau să zic, dacă merge într-o direcție, de ce n-ar merge și invers? Poate că mai... poate că mai există. Cine știe, poate că-l puteam salva.

Gabby râse, dar nu era nicio urmă de amuzament în râsul ei.

— Pe bune?

Clătină din cap și-și încrucișă brațele, rezemându-se de spătar și oftând din rărunchi.

Pur și simplu nu știu cum aș putea să cred toată povestea asta.

— Gândește-te la Jackson, îi spuse Michael. La Jax. Dacă l-ai cunoscut așa de bine… Vreau să zic, ți se pare că m-aș purta ca el? Câtuși de puțin?

Gabby scutură din cap.

— Nu. Categoric nu.

Făcu o pauză, pe gânduri.

— Spuneți mai departe.

Stătură de vorbă încă o oră. Bryson comandă cafea și câte o felie de chec pentru toată lumea și îi povestiră pe rând, îi arătară chestii pe NetPad-ul vechi al lui Bryson – ba chiar scoaseră un pic și NetTab-ul antic și de demult ca să-i arate o parte din știrile bizare pe care le descoperiseră, despre posibile apariții ale unor Tangenți peste tot în lume. Michael îi povesti lui Gabby despre viața lui dinainte, despre familia lui, despre Helga, tot. Sarah trecu în revistă toată treaba cu Kaine și ce le făcuse. Bryson îi spuse că trebuiau să pătrundă în sediul VNS și s-o ia la întrebări pe Agenta Weber.

Vorbiră în neștire și Gabby ascultă tot.

Într-un final, ca și cum epuizaseră tot vocabularul limbii engleze, în jurul mesei se lăsă liniștea. Michael așteptă ca pe ace să vadă dacă reușiseră s-o convingă pe Gabby.

Fata oftă și-și lăsă mâinile pe masă, trăgând absentă de o unghie.

— Știu că sună siropos, dar nu-mi pasă de asta. Eu îl iubesc – se poticni și trase cu ochiul la Michael –, îl iubeam pe Jax. Îl iubeam. Îl iubesc. Toată treaba te zăpăcește! M-ați făcut cu capul pe veci.

Michael nu spuse nimic și prietenii lui avură inspirația să nu spună nici ei nimic.

— Uite ce e, nu știu ce să cred, continuă Gabby. Dar îl cunosc pe Jax și tipul ăsta – arătă spre Michael – nu e Jax. Fără supărare. Doar că… îmi dau seama că a dispărut. Știți? Și toate știrile pe care mi le-ați arătat… Ați reușit măcar să mă băgați în sperieți.

Deodată păru să se lase un val de calm peste ea, care-i dădu un aer nou. Stătea mai dreaptă în scaun, ochii i se luminară și pielea părea să-i strălucească. Michael își dădu seama că era în pragul unei decizii majore și așteptă cu răsuflarea tăiată verdictul.

— Nu trebuie să fiu văzută în preajma sediului central al VNS-ului, spuse Gabby. Mă cunosc prea mulți oameni pe-acolo din cauza tatii. Dar pot să vă ajut să pătrundeți acolo.

Se aplecară cu toții spre ea în timp ce fata continua.

3.

Stadionul celor de la Falcons era o construcție enormă, doar sticlă și metal strălucitor cât vedeai cu ochii. Părea vreo navă spațială dintr-un film SF, gata s-o pornească spre stele. Dat fiind că era în extra-sezon, parcarea era o întindere pustie de asfalt, înconjurată de construcții supraetajate menite să găzduiască și mai multe mașini. Părea că există destule locuri de parcare cât să vină toată populația planetei la un meci de-al echipei.

Michael și prietenii lui străbăteau în fugă parcarea, simțind cum începe să li se încingă asfaltul sub tălpi în soarele dimineții.

— În *Trup și Suflet,* era un loc undeva mai în față – un loc de parcare privat care se ridica precum o trapă. Probabil că la asta se referea Gabby.

Spera că puteau găsi locul cu pricina.

Sarah își aprinsese deja NetScreen-ul. Nu se vedea prea bine în bătaia soarelui, dar se vedea îndeajuns. Gabby le spusese că, odată ajunși în zona de acoperire a miilor de semnale transmise în jurul stadionului, vor reuși să găsească breșa de care aveau nevoie spre a plonja în interior. Se străduiseră să pună la cale tot planul în cafenea.

— Frate, spuse Sarah. E puhoi aici. Semnalul pe care-l avem noi acasă pare o stație radio ieftină, de pe vremuri. N-am văzut în viața mea plutind așa de multe informații în jur. Nici măcar în Somn, în străfunduri.

Bryson țâțâi din limbă.

— Păi, vezi? Trebuie c-am ajuns în locul potrivit. Stai să mă conectez cu tine.

Butonau amândoi la ecrane, făcându-l pe Michael să se simtă oarecum exclus. Știa ce făceau. O observase în mai multe ocazii. Își făceau griji pentru el, îl considerau fragil. Cu nervii întinși, mai ales după întâlnirile ciudate din ultimele zile. Nu putea să le-o ia în nume de rău că erau precauți cu el. Era aproape ca și cum ar fi fost un nou-născut.

Se opriră la ultimul – sau primul – rând de locuri de parcare, cel aflat chiar lângă stadionul gigantic. Michael se uită în jur, observând întreaga panoramă. Construcția se profila amenințătoare deasupra lor ca un munte de metal.

— Aici a zis c-o să fie, spuse. În colțul de nord-est.

Sarah se așeză pe bordură, fără a-și lua ochii de la lumina difuză a ecranului, și Bryson se așeză chiar lângă ea. Gabby le dăduse câteva piste bazate pe lucruri descoperite în decursul vizitelor frecvente la biroul tatălui ei. În timp ce prietenii lui explorau acele piste, Michael stătea în fața lor, simțindu-se din ce în mai nătâng cu fiecare clipă care trecea.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă. Din câte îmi amintesc, mă ducea capul la chestii de genul ăsta.

Și Bryson, și Sarah păreau că n-au auzit o vorbă din spusele lui. Râse forțat, dar nici asta n-avu niciun efect. Dându-se bătut, își aprinse propriul NetScreen și începu să caute, pe bâjbâite, orice le-ar fi putut scăpa lor.

Lucrau de vreo cinci minute, când Michael auzi un zgomot tare bizar. Un… *bocănit* agale dar constant. Își ridică privirea la țanc spre a vedea un cal dând roată stadionului la câteva zeci de metri distanță, cu un polițist în șa. Potcoavele se izbeau de trotuar, scoțând un sunet straniu, cu ecou, care făcea notă discordantă cu vuietul orașului.

Michael simți o împunsătură de panică, deși polițistul nu le acordă vreo atenție. Nu încă. Era tare ciudat. Civilizația umană avansase în așa măsură, încât realitatea virtuală era aproape imposibil de deosebit de viața reală și mașinile puteau zbura prin aer, ca niște nave extraterestre. Și totuși, în mod vădit, mai existau polițiști care umblau călare, ca și cum ar fi fost niște șerifi porniți pe urmele răufăcătorilor. Își aminti de povestea polițistului din mașina zburătoare, despre stră-stră-și-iar-străbunicul lui.

— Fraților, le șopti Michael. Poate c-ar fi cazul să grăbim pasul. E un polițai mai încolo. Călare.

Bryson se hlizi auzindu-l, dar nu-și ridică privirea. Nici Sarah. Lucrau ca apucații, ceea ce, spera Michael, era un semn bun.

— Zic și eu, murmură.

Își întoarse atenția spre propriul NetScreen, dar avea senzația că orice ar fi făcut ar fi fost zadarnic – prietenii lui aveau deja un avans serios.

Se întâmplară două lucruri, atât de repede unul după altul, încât Michael nu-și dădu seama care se întâmplase primul. Se auzi un zăngănit strident, fix în momentul în care începuse să se cutremure o parte din parcare, aproape de unde se aflau ei. Apoi o porțiune dreptunghiulară din apropiere se desprinse de suprafața din jur și începu să coboare, lăsând să se audă un zgomot de mașinării de dedesubt.

„Mulțumim, Gabby”, își spuse Michael, sperând cu patimă c-avea s-o mai revadă, spre a-i mulțumi personal.

Polițistul zbieră ceva din depărtare și, chiar când Michael se uită înspre el, omul o porni la galop spre ei. Zgomotul potcoavelor care se izbeau de asfalt suna ca niște rafale în mintea lui Michael.

4.

— Repede! țipă Sarah, în picioare deja. Asta-i șansa noastră!

Michael se pusese deja în mișcare, ajungând acolo înaintea prietenilor lui. Sări pe porțiunea de asfalt care începuse să coboare și se întoarse, văzându-l pe polițist că se apropie. Bryson și Sarah i se alăturară; apoi se sprijiniră în mâini și genunchi și-o porniră în patru labe spre marginea platformei. Traseră cu ochiul dedesubt, încercând să deslușească locul spre care se îndreptau. Era întuneric jos – beznă – dar, dacă nu cumva VNS-ul îl trăsese pe sfoară cu sediul reconstituit în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* mai exista o a doua parcare în subteran.

Michael se întinse pe burtă și-și lăsă picioarele peste margine; apoi își ținu respirația și-și dădu drumul de-acolo, aterizând la mai puțin de un metru distanță, pe un strat neted de beton. O auzi pe Sarah căzând pe undeva pe-aproape, apoi Bryson ateriză chiar peste el. Se luară la trântă un pic până când

reușiră să se ridice cu toții. Venea îndeajuns de multă lumină de sus cât să se vadă că nu era țipenie în garaj.

Trapa secretă se opri cu un scârțâit metalic care reverberă în jur, apoi se porni imediat din nou. Coborâse doar pe jumătate.

— Tu ai făcut asta? o întrebă Michael pe Sarah.

Până s-apuce ea să răspundă, se auzi o voce de bărbat de deasupra. Întorcându-se, Michael îl văzu pe polițist privindu-i chiorâș de sus.

— Ce naiba faceți, copii? Treceți încoace!

Scoase pistolul, dar calul se dădu înapoi, speriat de scârțâitul mașinăriilor. Polițistul trase de frâie, încercând să-l țină pe loc. În câteva secunde aveau să fie în siguranță, apărați de porțiunea mobilă din parcare.

— Opriți chestia asta! zbieră polițistul.

De data asta chiar îndreptă arma spre ei, pe cât putea în poziția aceea.

— Ce se întâmplă? Sunteți…

Cuvintele îi pieriră pe buze și i se citi revelația pe chip. Știa. Îi recunoscuse.

Ușa secretă se trânti, lăsându-i în întuneric.

„Mulțumim, Gabby”, își zise din nou Michael.

5.

NetScreen-ul lui Sarah se trezi la viață, răspândindu-și lumina verzui prin garajul întunecat în care se aflau. Michael nu știa ce să spună. În mintea lui era un vălmășag de gânduri. Dar măcar locul i se părea cunoscut.

— De ce s-a oprit trapa la jumătatea drumului? Ai programat tu chestia aia sau ceva? Îți închiseseși ecranul.

Știu răspunsul până să-l audă de la Sarah.

— Nu. Nici măcar nu știu dacă ponturile de la Gabby ne-au deschis ușa de fapt. Asta încercam să fac, dar se prea poate să se fi deschis de la sine.

— Poate că cineva ne-a dat drumul înăuntru, spuse Bryson. Și acum suntem prinși în cursă.

— Nu asta voiam? i-o întoarse Sarah. Am intrat, nu?

Michael oftă.

— Mda, dar pariez că niște agenți de securitate musculoși au pornit-o deja spre noi. Ar putea să ne bage sub lacăt până s-ajungem măcar la o sută de pași de Agenta Weber.

— Asta ca să nu mai zic de tipul pe cal, adăugă Bryson. Probabil c-acum cheamă toți polițiștii din oraș. Suntem cei mai ghinioniști oameni din lume sau cum? Măcar o dată s-avem un strop de noroc. Atâta cer.

Oftă exasperat.

— Un polițai călare, în puii mei. Glumiți. Pe bune acum.

Lui Michael mai că-i veni să râdă, dovada supremă că începea s-o ia razna. Habar n-avea ce să spună.

— Păi, spuse Sarah, nu ne folosește la nimic să stăm cu mâinile în sân. Hai să încercăm măcar să intrăm – putem să ne ascundem sau ceva de genul.

— Mai întâi doamnele, comentă Bryson, întinzând brațul și făcând o plecăciune.

— Nu-i cel mai bun moment să încerci să faci pe cavalerul. Te las pe tine primul, cu dragă inimă.

Michael își dădu ochii peste cap și-o porni spre ieșire, un rând de uși de care-și amintea din decursul vizitei lui virtuale acolo. Bryson și Sarah îl prinseră din urmă.

Deloc surprinzător, ușile nu erau încuiate. Cineva chiar le dăduse drumul.

Bryson scoase o exclamație exagerată de entuziasm.

— Hei, stropul de noroc de care ziceam!

Sarah pufni.

— Sper s-avem parte de ceva mai mult de-atât.

Michael împinse ușa și păși într-un hol cu o lumină chioară, răspândită de becurile de rezervă răsfirate, la distanțe egale, pe tavan. Locul arăta întocmai ca versiunea sa din *Trup și Suflet.*

— Mai știi s-ajungi la biroul ei? îl întrebă Sarah.

Michael clătină din cap.

— Nu, spuse absent, cufundat în gânduri.

Era în toiul zilei, în timpul săptămânii, oare de ce nu era agitație pe-acolo? Cei de la VNS ar fi trebuit să fie mai ocupați ca oricând, cu toate chestiile declanșate de Kaine.

— Chiar vrei să mergem înainte? îl întrebă Bryson. E clar că e o cursă. Și, chiar dacă n-ar fi, nu mai e nimeni pe-aici, așa că de ce-ar fi tanti asta, Weber? Poate că e ziua în care ies toți la picnic.

— Nu facem cale întoarsă acum, îi spuse Michael. Nu mă interesează dacă e o cursă. Trebuie să vorbesc cu ea și asta e singura metodă de-a face chestia asta.

Sarah îi făcu semn să tacă, ridicând mâna, cu fruntea încrețită de concentrare. Ciulise urechea la ceva.

— Ce-i? o întrebă Bryson șoptit.

Michael auzi zgomotul. Un păcănit înfundat, care părea să vină de la oarecare depărtare. Zgomotul se întețea, se apropia. Era mai curând un bocănit. Deodată își dădu seama ce era mai exact.

— Pași, spuse. Vine cineva. Și am mai auzit acești pași.

— Ce facem? întrebă Bryson. Să ne ascundem?

Încercă să deschidă câteva uși din jur, dar erau încuiate.

Michael își încrucișă brațele la piept și așteptă.

— N-avem motive să ne-ascundem.

Pașii ajunseră la un crescendo chiar când se ivi o siluetă după colț, drept în fața lor: o femeie înaltă, elegantă, în fustă. Cu părul lung, care-i cădea pe umeri. Era prea întuneric spre a-i vedea bine trăsăturile, dar Michael n-avea nicio îndoială.

Agenta Weber se apropie cu țăcănit de tocuri, oprindu-se chiar în fața lui Michael. I se vedeau ochii acum, înnegurați și ostili. Se uita țintă la el, cu atâta înverșunare, încât părea că-l vede doar pe el.

— Michael, îi spuse pe un ton autoritar. Nu așa mi-am imaginat că ne vom reîntâlni, dar bănuiesc că merge și-așa.

— Am… Cu toții avem ceva de discutat cu tine, îi țâșniră cuvintele de pe buze lui Michael. O mulțime de chestii. Dar de ce te-ai purtat ca și cum nu m-ai fi cunoscut ultima dată?

Femeia zâmbi, apoi se întoarse și începu să se îndepărteze. Îi vorbi peste umăr.

— Haideți. O să vă explic totul, dar trebuie să ne grăbim.

XV

Fiecare firicel

1.

Michael și prietenii lui o urmară pe Agenta Weber, străbătând un hol după altul. Într-un final, luară liftul și coborâră câteva etaje, apoi urcară o scară. Weber rămase tăcută tot drumul. Sediul VNS părea să se fi închis, încăperile erau întunecate și pustii. Era o atmosferă neliniștitoare, mai ales pe măsură ce coborau și mai mult în subteran. Michael se îndoia sincer că se hotărâse toată lumea să-și ia liber în aceeași zi.

Până la urmă, motivul pentru care clădirea era pustie se dovedi primul răspuns pe care li-l oferi Weber, una din puținele întrebări la care le răspunse.

— Toți agenții și analiștii mei sunt în VirtNet pentru o misiune de trei zile, le zise. S-au înălțat de-acasă – avem doar personalul minim aici, ca să țină totul în mișcare.

Intrară într-un birou mic, modest, mobilat doar cu o masă rotundă și patru scaune. Mai era o ușă în celălalt capăt, o ușă de metal cu un mecanism de securitate masiv, care-i trezi curiozitatea lui Michael.

— Nu-i nevoie să vă spun că miza în povestea cu Kaine a crescut. Parcurgem metodic lumea virtuală – fiecare firicel –, până-l vom găsi.

Michael se aștepta ca Weber să-i invite să ia loc în jurul mesei, dar, în loc de asta, ea se îndreptă spre ușa masivă și se întoarse spre ei.

— Știu că aveți întrebări, dar răspunsurile… sunt complicate. N-am avut de ales, a trebuit să mă fac că nu vă cunosc ultima dată când am vorbit. Există… facțiuni din cadrul agenției care nu sunt de acord cu modul cum am acționat. N-am încredere în

acele persoane și ele n-au încredere în mine. Da, m-ai contactat pe o linie securizată, dar era securizată doar în raport cu exteriorul. Mulți din cadrul VNS-ului ar fi putut vedea conversația dintre noi și nu puteam să permit asta. Nici nu bănuiți cât de secretă era misiunea voastră.

Michael era convins că înțelege perfect situația.

— Cu alte cuvinte, voi ați comis-o într-un mare stil și încercați să mușamalizați treaba asta. Să ne faceți să dispărem.

Agenta Weber era o femeie frumoasă, fără îndoială. Dar, când spuse Michael treaba asta, îi străfulgeră o emoție pe față care-i dădu un aer hidos, înspăimântător. Expresia dispăru într-o fracțiune de secundă și femeia îi răspunse la întrebare lui Michael.

— Cum ziceam, n-avem vreme de povești. Treaba asta are foarte multe dimensiuni, Michael. Dimensiunea politică e doar o părticică din asta. Până la urmă, ceea ce contează este securitatea VirtNet-ului, precum și siguranța oamenilor care-l vizitează. Asta e de datoria mea să apăr și voi face orice – orice – spre a-mi împlini datoria. M-ai înțeles?

Michael tresări și se dădu cu o jumătate de pas înapoi, apoi încercă s-o dea cotită, dând impresia că se mutase doar ca să stea mai bine. Femeia asta îl băga în sperieți și îi era greu să aibă încredere în ea. Dar nu știa cui altcuiva să-i ceară ajutorul.

Bryson interveni.

— Îi tot spui Michael. De ce? Îl cheamă Jackson Porter, nu? Doar știi totul, nu?

Pe chipul ei apăru o nouă străfulgerare de furie când își întoarse privirea spre Bryson.

— Ascultați-mă. N-avem timp de chestia asta. Da, Kaine ne-a tras pe sfoară. Într-un mare stil. În moduri pe care nici măcar nu le înțelegeți. Da, știu că Michael era Tangent și c-a fost transferat în trupul lui Jackson Porter. Știu că se întâmplă în toată lumea. Știu că trebuie să-i punem capăt. Acum, ați venit să mă ajutați sau să-mi irosiți timpul?

— Cum mai putem avea încredere în tine? o întrebă Sarah. După ce ne-ai condus pe Cale, fix în cursa pe care ne-o întinsese Kaine?

Weber nu mai dădu niciun semn de furie de data asta, avea doar un aer sincer frustrat. Ca și cum avea o mie de chestii de spus și niciun pic de timp la dispoziție.

— Dacă ați sta o clipă să vă gândiți la cum s-au petrecut lucrurile, cred că v-ați da seama că ne-a tras pe sfoară, exact ca pe voi. Am încercat să-l găsim pe Kaine și ne-am folosit de voi. Și ne-a ieșit figura. Nu în modul în care sperasem, dar ne-a ieșit. Am obținut răspunsuri – știm mai multe decât am fi putut afla altfel. Acum problema noastră e să găsim o cale de a-l opri înainte ca lucrurile să scape de sub control. Influența lui se răspândește, chiar dacă nu știm care e scopul lui final, nu încă. Și nu mă refer doar la Tangenții pe care-i transformă în oameni.

— Ce altceva a mai făcut? întrebă Michael.

Își reaminti că nu trebuia să se încreadă prea repede în spusele ei, dar părea sinceră. I se citea încordarea în fiecare gest. Era speriată și, în ochii lui Michael, ăsta era un semn bun.

— Ce-ar putea fi mai grav de-atât?

Agenta Weber clătină din cap.

— N-am spus că e ceva mai grav. Dar problemele din VirtNet sunt la fel de grave ca problemele din Starea de Veghe. Kaine preia controlul, în moduri pe care le veți descoperi în curând.

— Da? întrebă Sarah.

— Da, veni răspunsul. Uite, m-am dat peste cap să vin să te văd, Michael, după ce am înțeles ce s-a întâmplat. Trebuia să acționez cu grijă din motive pe care n-avem timp să le discutăm acum. Știam c-o să vii să mă cauți după conversația, ce-i drept bizară, pe care am avut-o pe canalul de comunicații. Momentul e oportun și am nevoie de voi – de toți trei – mai mult ca oricând.

Michael dădu să spună ceva, dar ea ridică mâna, oprindu-l.

— Nu, te rog, spuse.

Orice semn c-ar fi vrut să-i intimideze dispăruse cu totul. Aproape că tremura.

— N-avem timp, v-am spus, n-avem timp! Trebuie să vă introduc în VirtNet și am nevoie să mă folosesc de abilitățile voastre. Veți fi protejați mult mai bine ca înainte, promit.

— Stai așa, zise Bryson. Cum adică? Vrei să intrăm… de-aici?

Weber părea ușurată.

— Da.

Se întoarse și arătă spre ușa grea de metal din spate.

— Tot ce vă trebuie vă așteaptă acolo. Totul e instalat deja.

2.

Locul arăta ca o morgă. Două rânduri de cel puțin douăzeci de Cabine Senzoriale erau aliniate de-o parte și de alta a camerei, arătând întocmai ca sicriele de la care-și luaseră porecla. În camera luminată difuz se auzea un zumzet înfundat de mașinării, care-i dădeau un aer ireal. Era aproape ca și cum s-ar fi cufundat deja în Somn.

— V-am pregătit trei Sicrie, le spuse Agenta Weber, îndreptându-se hotărâtă spre capătul camerei.

Michael și ceilalți o urmară.

— Mă tem că n-am prea multe informații să vă dau – Kaine le-a scăpat celor mai buni agenți de-ai mei de la bun început și, cu cât săpăm mai adânc, cu-atât mai alunecos devine. Mi-aș dori să vă fi putut aduce imediat aici, dar era pur și simplu prea riscant. Anumite persoane s-ar… supăra foarte tare dacă ar afla că v-am adus și-acum.

Michael nu-și trădă îndoielile. O bună parte din ființa lui îi spunea că era cea mai absurdă idee cu putință să-și pună încrederea în femeia asta și să intre într-un Sicriu aflat sub controlul ei. Dar ăsta era VNS-ul. Dacă nu putea avea încredere în ei, atunci în cine mai *putea* avea încredere? Și, dacă pleca acum, era sigur c-avea să-și petreacă restul vieții în pușcărie. Măcar așa avea o șansă să se apere.

— Nici măcar nu ne-ai spus ce vrei să facem, interveni Bryson. Și nu-mi spune că singurele noastre instrucțiuni sunt să plonjăm în Somn și să-l oprim pe Kaine.

Agenta Weber se uită încruntată la prietenul lui Michael. Cumva, era cea mai sinceră expresie pe care-o adoptase până acum, o combinație de milă și remușcare. Părea să se simtă sincer vinovată că trebuia să-i roage din nou să riște totul.

— Nu, nu mă aștept să-l opriți pe Kaine, spuse. De fapt, din contră. Dacă-l găsiți, ar fi prea periculos să încercați vreo figură de unii singuri. Nu-mi permit să vă urmăresc cum am făcut-o pe Cale.

— Din cauza inamicilor tăi din interior, din VNS, completă Sarah.

Weber încuviință, dar apoi păru să-și regrete reacția.

— Nu sunt inamici. Doar persoane care cred – cred cu tărie – că este inacceptabil să lucrăm cu un Tangent. Fără supărare, Michael, dar ești o creație de-a lui Kaine de-acum. Înțelegi și tu de ce unora le-ar fi greu să aibă încredere în tine.

Michael ridică din umeri. Era o logică în ce spunea ea, mai multă decât și-ar fi dorit să recunoască.

— Sper doar că puteți să aflați unde este, continuă Weber, fără a merge efectiv acolo. Dacă putem să descoperim unde e localizat codul lui central – dacă există un astfel de loc –, apoi am un plan legat de cum să-l distrugem. Să-l distrugem la propriu. Avem un program care ar putea declanșa o reacție în lanț și să-l șteargă cu totul, ca și cum n-ar fi fost. Dar n-o să funcționeze decât dacă găsim punctul principal de acces.

Și-apoi se opri, părând să fi terminat ce avea de zis. Lui Michael mai că-i veni să râdă. Și el care credea că nu-i dăduse aproape nicio instrucțiune data *trecută.* Misiunea Nr. 2 părea să fie o adevărată vânătoare de cai verzi pe pereți. Dar avea propriile lui motive să ia parte la misiune și să afle mai multe despre Kaine: părinții lui Sarah, părinții *lui,* să descopere ce se întâmplase cu esența ființei lui Jackson Porter, dacă mai exista. Putea să facă măcar treaba asta pentru Gabby.

— Doar atât? o întrebă Sarah. N-ai nicio pistă, nimic?

Weber zâmbi stingherită.

— Pistele sunt exact ce căutăm.

Michael se uită la Sarah, apoi la Bryson. Era greu să le interpreteze expresiile, dar își imagina ce era în mintea lor – cam ce era și în mintea lui. Un pic de teamă, o grămadă de îndoieli. Și, desigur, știa că erau năpădiți, și ei, de aceeași senzație: impulsul de-a juca. De-a se arunca fără să se gândească prea mult și de a cuceri Somnul, fără să le scape nimic.

Dar nu spuse nimic. Nu putea să decidă el, de data asta; deja îi băgase pe Bryson și Sarah în prea multe belele. Decizia trebuia să le aparțină.

— Avem o problemă majoră, însă, spuse Sarah.

Tonul ei îi spuse lui Michael ceva ce Weber poate că nu sesizase încă: erau sută la sută gata să se bage.

— Doar una? întrebă Weber. N-avem noi norocul ăsta.

Sarah ignoră comentariul.

— De fiecare dată când am intrat în Somn, Kaine a reușit să ne dea de urmă. Oricâte straturi de protecție am creat de fiecare dată în jurul nostru. Ne vrea pentru o chestie. Mă rog, îl vrea pe Michael. Am încercat să evităm să ne mai cufundăm în Somn.

— Crede-mă, vă înțeleg, îi spuse Weber. Prea bine, chiar. Kaine e mult mai puternic decât ne-am fi închipuit vreodată. Dar cred c-o să vă simțiți mai bine odată ce-ați intrat. De când ne-am dat seama că e Tangent, am dezvoltat un nou program de camuflare – am lucrat ore întregi la el. Coboară în adâncime, mai multe straturi – e practic invizibil. Nimeni n-o să poată să-și dea seama că sunteți acolo, vă jur. Mai ales în combinație cu identitățile false pe care sunt sigură că vi le-ați creat.

În loc de răspuns, Sarah își întoarse atenția spre Michael.

— Ce părere ai?

— Să zicem că sunt curios, îi spuse el.

Ceea ce era purul adevăr.

— Singurul dezavantaj, adăugă Weber, e că n-o să puteți vedea codul cum l-ați vedea în mod normal odată ce-ați pătruns acolo. Doar așa poate funcționa. Ca să vă ascundă de cod, codul ajunge să fie ascuns de voi.

— Dezavantaj? repetă Bryson. Ai așteptat până la sfârșit ca să ne împărtășești surpriza asta? Asta e mai curând o chestie care anulează tot! Cui îi mai suntem de folos dacă nu putem manipula codul?

Asta îi spulberase și lui Michael speranțele.

Pe chipul agentei nu se citea nimic – avea un aer calm și solemn și o expresie concentrată.

— Nu fi copil! Tot ce-am vrut să spun e că n-o să puteți accesa codul cum faceți în mod obișnuit. Puteți în continuare să vă folosiți NetScreen-urile – o metodă demodată, știu. Dar trei persoane talentate ca voi – cred c-o să vă descurcați.

— Dacă nu cumva ajungem la ananghie, ripostă Michael. Orice-am putea face pe un NetScreen o să ne ia timp – prea mult timp, probabil.

Agenta Weber încuviință cu un gest infinitezimal.

— Ori așa, ori riscați să vă poată găsi Kaine. Alegerea vă aparține. Există argumente pro și contra și într-un caz și în celălalt, recunosc.

Bryson spuse exact ce gândea și Michael.

— Aleg argumentul pro că așa n-o să ne trezim cu Kaine pe cap, presupun.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Agenta Weber, deși Michael nu era sigur cum ajunseseră în acel punct.

Dar nimeni n-o contrazise.

— Vă voi trezi peste douăzeci și patru de ore, să văd dacă ați aflat ceva. Acum haideți să vă bag în Sicrie.

3.

Michael era un jucător până în măduva oaselor. Un jucător dedicat, trup și suflet. Își auzise tatăl spunând odată cât de mult iubea echipa Falcons și n-avusese habar ce însemna treaba asta. Dar părea să descrie ce simțea el când se cufunda în Somn. Până ca viața să-i fie destrămată de VNS și Kaine, Michael nu trăise și nu respirase decât prin joc. Era sângele care-i gonea prin vene, indiferent că era un program sau nu. Era parte din ființa lui, c-avea un trup omenesc sau nu.

Jocul fusese totul pentru el și dragostea lui pentru joc îl inundă de îndată ce se întinse în Sicriul de la VNS. Era absurd, având în vedere ce pericole și probleme îi așteptau, dar simți un puseu familiar, copleșitor, de adrenalină în timp ce dispozitivul începea să se desfășoare – cablurile senzoriale și lichi-gelurile se activau, jeturile de aer se răspândeau, bolborosind și revărsându-se. Însăși viața lui devenise un joc, miza era și mai mare acum și el era gata să savureze fiorul jocului în Somn.

Agenta Weber îi lăsă la un Portal la intersecția dintre două străzi presărate cu magazine și prăvălii pe care nu le recunoștea. Când deschise ochii, primul lui gând fu că era tare bine să fie din nou acolo. Weber le spusese că nu vor putea accesa codul cum făceau în mod obișnuit – și o verificare rapidă dovedi că așa era –, dar lumea din jurul lor tot dădea impresia generală de imagine virtuală: conturul tulbure al vreunei clădiri ici-colo, textura unora din norii de pe cer, ca și cum era bruiat semnalul, porțiuni minuscule de asfalt unde se vedeau pixelii dacă te uitai atent. Până și celui mai iscusit programator îi mai scăpa câte ceva și adesea lăsau câte o eroare dinadins. Dacă era prea realist, oamenii puteau s-o ia bine pe câmpii.

Mai puțin în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* desigur. Toate regulile se schimbau când venea vorba de *Trup și Suflet.*

— Unde credeți că suntem? întrebă Sarah, învârtindu-se încet pe loc ca să observe totul.

Aura ei – ca și a lui Bryson – fusese modificată, lăsând doar atât din imaginea lor dinainte cât să se poată recunoaște între ei.

Michael, care presupuse că era o versiune modificată a lui Jackson Porter, studie un pic mai atent strada. Câțiva oameni se plimbau încoace și-ncolo, dar părea un orășel liniștit, cu clădiri mici, cu prăvălii obișnuite, banale. O frizerie, o cafenea, un club, o școală de programare. Era până și un magazin de mobilă, ceea ce însemna că cineva chiar se străduise să-i dea aerul unui oraș real.

— N-am mai fost aici până acum, spuse Bryson.

— Nici eu, spuse Michael.

Sarah arătă la întâmplare spre o stradă, aproape pustie.

— Nu e aproape țipenie. Și e ziua în amiaza mare.

Parcă spre a-i întări spusele, se porni un vânticel, risipind câteva gunoaie, care săltau pe drum cu zgomot, aproape cu ecou. Locul părea complet părăsit.

— E ca un oraș-fantomă, spuse Michael.

— Ciudat, încuviință Sarah. Ce-ar trebui să facem mai întâi?

— Mă scoate din minți că nu pot vedea codul.

Bryson tot deschidea și închidea ochii, clipind de parcă-i intrase o geană sau un fir de praf în ochi.

— O să părem niște imbecili dacă ne deschidem NetScreen-urile în Somn. Weber chiar nu-și dă seama cât de important e să părem cool? comentă, clătinând din cap.

Sarah îl bătu pe spate.

— Ego-ul tău o să-și revină. Haideți să explorăm.

4.

O porniră spre partea mai înghesuită a orașului, unde se profilau mai multe clădiri înalte la orizont. Dar, ciudat lucru, cu cât se îndepărtau, cu-atât mai puțini oameni se vedeau. Și mai ciudat, puținii care le *ieșeau* în cale nu reacționau deloc la

prezența lor, ca și cum nici nu i-ar fi văzut. O femeie trecu pe lângă ei cu chipul lipsit de expresie și, dacă Bryson nu i s-ar fi ferit din cale, ar fi intrat drept în el.

— Stați așa, spuse Michael. Suntem efectiv ascunși de toată lumea? Nu ne pot vedea?

— Mai ilegal de-atât nu se poate, ripostă Bryson.

Sarah se uita lung după femeia care se îndepărta.

— Bănuiesc că VNS-ul poate să facă ce vrea. Ia uitați-vă, spuse, arătând spre femeie.

Michael se uită la femeia care se oprise și-acum se învârtea pe loc, ca și cum se rătăcise și încerca să se orienteze. Își târșâia picioarele, învârtindu-se de mai multe ori în loc, ca un zombi, apoi începu să traverseze, fără a se obosi să se uite dacă vin mașini.

„Mașini”, își zise Michael. Mașinile erau la fel de răspândite în Somn cum erau și în Veghe – vedeai o mulțime mai ales într-un loc ca ăsta, care încerca să reconstituie cât mai fidel un oraș real. Dar încă nu văzuse nicio mașină trecând pe-aici.

— Care-i faza cu tanti aia? întrebă Bryson.

— Care-i faza cu locul ăsta? îi replică Sarah.

Michael îi întoarse spatele femeii pornite în peregrinări.

— Hai să ne urnim. Îmi dă fiori.

Cu cât se apropiau de centru, cu-atât mai ciudată era atmosfera. Oamenii aproape că dispăreau sub ochii lor. Apăreau crăpături în clădiri și în trotuar, spre a dispărea apoi. Acum se vedeau, acum dispăreau, apoi reapăreau. Michael se uită la fereastra lată a unei prăvălii fără firmă când trecu pe lângă ea și nu văzu nicio reflexie. Nu doar că nu se vedea pe sine, nu se vedea nimic reflectat acolo. Se simți cumva șui când se uită la vitrină – suprafața era exact ca un geam în toate privințele, un geam colorat, lucios, aproape opac din cauza luminii care venea de-afară. Dar nu reflecta nimic. Grăbi pasul.

Mai observară și alte erori. Un felinar făcea ape, ca și cum ar fi fost țesut din valuri. Un capac de canal se ridică de pe stradă ca și cum ar fi fost o farfurie zburătoare, apoi explodă într-o sumedenie de pixeli, ca niște fluturi virtuali care-și luară zborul, dispărând după colț. Pavajul se unduia pe alocuri, înainte de a reveni la normal. Apăreau din ce în ce mai multe pete pe fațadele clădirilor, ca și cum programul în sine începea să dea rateuri. Sau ca și cum cineva îl schimba, îl submina.

— Ce credeți că se întâmplă aici? întrebă Bryson foarte calm.

Michael nu fu surprins de calmul prietenului lui. Deși totul era un picuț straniu, nu era ceva care să te sperie. Nu încă. Trecuseră printr-o mulțime de chestii mai bizare de-atât.

— Poate că e ceva tipic la locul ăsta, sugeră. Weber ne-o fi pus efectiv într-un joc în loc de vreun punct de întâlnire. Poate chiar e un oraș-fantomă.

Sarah se opri.

— Să îndrăznesc să-mi scot NetScreen-ul? îi aruncă o privire iritată lui Bryson.

— Și nu pentru că m-ar durea undeva dacă oamenii mă consideră cool sau nu. Credeți că ne-ar putea lua urma Kaine dacă începem să ne conectăm la cod?

— Sunt sigur că Weber s-a gândit la asta când a spus că putem să aplicăm metoda demodată, îi răspunse Michael. Dacă Aurele noastre chiar sunt protejate cum ne-a promis, atunci NetScreen-urile noastre sunt în siguranță. Nu credeți?

În loc de răspuns, Sarah apăsă pe casă, trezind NetScreen-ul la viață. După ce testă terenul câteva clipe, zise:

— Frate, nu se vede cine știe ce. Totul sare și clipocește. Nu sunt obișnuită să programez de pe NetScreen în Somn, dar pare să fie ceva aiurea aici.

Michael apăsă și el pe cască spre a arunca un ochi și era exact cum spusese ea. Rareori văzuse interfața de programare a Somnului din acest unghi – de pe ecranul minuscul al NetScreen-ului –, dar părea să fie ceva dubios. Codul țâșnea aiurea în unele locuri și sălta în colțul opus al ecranului în altele, din ce în ce mai agitat.

— Ciudat – ăsta fu singurul lui comentariu.

Încercă să tasteze câte o secvență de cod ici-colo, dar nimic nu părea să funcționeze. Literele și cifrele erau înghițite pur și simplu în haosul de pe ecran, fără vreun efect vizibil.

— Foarte ciudat.

— Mai e nevoie să-l deschid și eu? îi întrebă Bryson. Pare că voi doi n-ați făcut niciun progres oricum.

Sarah dădu să-i răspundă, dar de-abia apucă să scoată un cuvânt, că o și întrerupse un țipăt prelungit, care venea de după colțul clădirii celei mai apropiate. Michael își ridică privirea, simțind un fior rece pe șira spinării, la țanc spre a vedea o femeie țâșnind de după clădire, cu mâna la gât, ca și cum

cineva încerca s-o sugrume. Înainta greoi, făcând câțiva pași odată, luptându-se cu o forță nevăzută. Ajunse împleticit până în mijlocul străzii, apoi se prăbuși.

Când căzu, o văzură din spate și Michael icni deodată. Dreptunghiuri minuscule de lumină scânteietoare, albastră, îi acopereau zona dintre omoplați, urcându-i pe ceafă și de-a lungul țestei, învolburându-i-se în păr. Își amintea perfect unde mai văzuse o astfel de scenă: la Clubul Black and Blue. Ucid-Simii. Îi mistuiseră sufletul digital al Ronikăi, devorându-i codul și lăsându-i leziuni cerebrale în Veghe. Asta părea să se întâmple și cu femeia din stradă. Ca niște tăciuni aprinși, dreptunghiurile de lumină albastră i se răspândeau pe tot corpul.

— O mănâncă, șopti Bryson și Michael realiză că era cea mai înspăimântătoare chestie pe care o spusese vreodată.

5.

Sarah dădu să se apropie, ca și cum voia s-o ajute, dar Michael o prinse de braț și-o trase înapoi. Sarah se izbi de el și se împiedicară amândoi.

— Ce faci? îl întrebă Sarah, încercând să i se smulgă din mână. Trebuie să…

Dar apoi se opri, dându-se bătută și întorcându-se încet să se uite la femeia mistuită de atacul cibernetic. Scânteia pe dinăuntru, luminițe strălucitoare, albastre, care pulsau ca o inimă.

— N-avem ce să facem, îi spuse Michael. Cine știe – am putea fi contaminați dacă o atingem. Și, dacă sunt Ucid-Simi prin preajmă, atunci trebuie s-o tăiem de-aici, rapid.

Ca și cum mai era cazul s-o spună.

Pământul de sub tălpile lui săltă, aruncându-i pe toți trei la aproape o jumătate de metru deasupra solului. Michael își regăsi echilibrul, prinzându-se de Sarah, dar Bryson căzu în genunchi.

— Ce a…, dădu să spună, dar apoi strada săltă din nou sub ei.

De data asta căzură și Michael cu Sarah.

Pământul se cutremura, vibrații minuscule la început, dar din ce în ce mai puternice, până când Michael avu senzația că e pe

o corabie scuturată de o mare zbuciumată. Clădirile din jur se cutremurară, apoi începură să se legene înainte și înapoi, într-un mod care n-avea nicio noimă, după legile fizicii. Păreau aproape elastice, îndoindu-se și răsucindu-se, dar crăpând pe alocuri. Molozul țâșnea șuvoaie din cauza presiunii. Îi amintea lui Michael de halucinațiile pe care le avusese în timpul procesului de Degradare a programului său de operare, dar era evident că prietenii lui erau afectați și ei.

Își sprijini mâinile de suprafața străzii, care se clătina în continuare, ca să-și găsească echilibrul, apoi se ridică încet în picioare, legănându-se ca și cum s-ar fi dat în AirSurfer. Întinse mâna spre Sarah și-o ajută și pe ea să se ridice – aproape că părea că dansează împreună.

— N-am chef de chestia asta! țipă ea ironic peste zgomotul asurzitor.

Dar pălise la față de teamă. Michael se întrebă dacă uitase, pe moment, că erau în Somn.

— Fraților, ia uitați-vă! le strigă Bryson, arătând mai în jos pe stradă, în direcția în care merseseră până atunci.

Michael trebui să facă un pas mai la dreapta ca să vadă dincolo de Bryson și fu cât pe-aci să cadă din nou când se mișcă. Dar își recăpătă echilibrul și studie scena, neștiind sigur ce voise să le arate Bryson. Erau multe de văzut.

Din femeia care căzuse victimă atacului digital nu mai rămăsese decât o siluetă oarecum umană, alcătuită din planuri de lumină albastră, intermitentă, și unele din ele începuseră să-și ia zborul, purtate de un vânt care n-ajungea până la Michael. Habar n-avea ce-o fi pățit – în continuare nu era nici urmă de Ucid-Simi.

Dincolo de femeie, și mai la vale, dâre de culori bizare cădeau din cer ca niște fulgere. Părea că tot cerul era făcut din hârtie și niște gheare îl sfâșiau. Pete de lumină verde și albastră și galbenă scânteiau așa tare, încât Michael le vedea jucându-i dinainte și după ce întoarse capul. Aruncă o privire timidă în urmă și văzu că spărturile de pe cer se lărgeau, gata să atingă pământul, întinzându-se spre locul unde se afla.

Înțelese ce se întâmpla. Măcar până la un punct. Cineva, cine știe pe unde, ștergea efectiv locul ca și cum n-ar fi fost și Michael nu era sigur ce-avea să se întâmple cu ei dacă mai stăteau pe-acolo să asiste la nimicirea lui.

— Înapoi la Portal! zbieră. Acum!

Îi străfulgerau în minte imagini cu ei trei în Sicriele VNS-ului, intrând în moarte cerebrală.

— Haideți.

Nici n-a fost nevoie să le spună. O luaseră la fugă deja, întorcându-se poticnit în direcția din care veniseră. În jur reverbera un sunet aparte, acoperind orice alt zgomot – un schelălăit ascuțit, care-ți zgâria timpanele. Michael se uită peste umăr și văzu ditamai groapa în mijlocul drumului, venind țintit spre ei, în timp ce pavajul era înghițit de o linie zimțată de contururi neclare, bruiate. Lumea ca atare se destrăma și avea impresia c-o să-i țâșnească sânge din urechi de la tot vacarmul.

Pământul le juca sub tălpi, breșele apărute în cod cădeau în jurul lor ca niște fulgere și zgomotul se intețea, atingând cote imposibile. Michael văzu coloana argintie a Portalului în față și până și ea părea mai rarefiată ca de obicei.

Ceva cald și ud îi pică pe braț. Când se uită, văzu o frântură din aceea de lumină albastră, înfoindu-se pe pielea lui. O alungă, văzând-o cum cade la pământ și dispare într-un hău, între secvențele de cod care se destrămau.

— Mai repede! zbieră, de-abia auzindu-se peste vacarmul de schelălăituri stridente.

Sarah era chiar lângă el, fugind cât putea de tare, cu pumnii încleștați, legănându-și brațele. Bryson era cu câțiva pași înaintea lor, bătătorind sub picioare asfaltul fărâmițat. Haosul în continuă expansiune era gata să-i prindă din urmă.

Michael se concentră pe Portal. Mai erau doar doisprezece-cincisprezece metri. Conturul începuse să pălească, era o coloană, ca prin vis. Și apoi se căscă o prăpastie sub ea, o groapă imensă care lăsa să se vadă o revărsare de pixeli și un vârtej de cod alandala. Se uită, în stare de șoc, cum se prăbușea Portalul în abis. Uite-așa. Dispărut fără urmă.

Michael se opri. Trăgea cu nesaț aer în piept, în timp ce se învârtea pe loc și se uita la lumea care se dezintegra în jurul lui. Sarah era lângă el și o strânse în brațe. Bryson li se alătură și se îmbrățișară laolaltă. Pretutindeni în jur doar vuiet și distrugere.

Sarah se aplecase spre urechea lui și Michael era sigur că-i șoptise ceva, deși n-o auzise. Chiar când îi simțea răsuflarea caldă pe piele, pământul de sub tălpile lor se nărui și se prăbușiră în abis, printre secvențele de cod virusat.

Lumină.
Sunet.
Vânt.
Cădere liberă.
Michael fu smuls de lângă prietenii lui și purtat de vânt.

XVI

Scara infinită

1.

Michael nu știa cum sau unde se sfârși căderea.

Nu se prăbuși ca un avion în picaj. Aura lui nu rămase cu sechele după ce ateriză pe un teren compact pe undeva, la kilometri buni sub orașul vechi și prăfuit. Zgomotul dispăruse. Nu se mai auzea niciun sunet. Doar o tăcere amorțită. Așa o tăcere, încât îi țiuiau urechile. Și totuși era întins pe spate într-un loc întunecat, stabil.

Se întoarse ușurel pe o parte, apoi se ridică în capul oaselor și își analiză starea. Se aștepta să-l doară ceva, măcar câteva junghiuri, dar n-avea nimic, cel mult o ușoară amețeală. Întunericul din jur era de nepătruns, aproape că-l apăsa. Întinzând brațele în lături, se ridică în picioare și se învârti târșâit pe-acolo, sperând să descopere un perete, un scaun, ceva. Dar nu era nimic pe-acolo, doar pământul solid sub tălpi și tăcerea aceea asurzitoare.

— Sarah? strigă.

Propria lui voce îi suna straniu în cap, ca și cum răcise și i se înfundaseră urechile.

— Bryson? Sunteți pe-aici?

— Mi-chael.

Sări câțiva pași înapoi, se învârti pe loc, încercând cu disperare să vadă ceva. Vocea aia. Avea ceva neliniștitor... o inflexiune mecanică, genul de voce care te urmărește, despre care ți-ai imagina că vine dintr-o altă dimensiune.

— Mi-chael.

Trase rapid aer în piept și se învârti din nou pe loc.

— Sarah? Bryson? întrebă șoptit. Fraților! țipă apoi. Voi sunteți?

— Mi-chael.

Vocea era atât de stranie și nepământeană, încât nu-și dădea seama dacă era o voce de femeie sau de bărbat.

— Sarah! țipă. Bryson!

Nicio reacție.

Își aminti de NetScreen și apăsă grăbit pe cască să-l aprindă. Lumina verzuie aproape că-l orbi, dar nu-i apăru nimic dinainte din beznă. Îl închise, realizând că era mai bine ca ochii lui să se adapteze la întuneric – ecranul n-ar fi făcut decât să-i slăbească vederea nocturnă.

Înaintând târșâit, cu brațele întinse în față, o porni în direcția din care i se părea că vine vocea. Doar că nu era nimic acolo. Merse și tot merse, sigur c-avea să se izbească de un perete acum-acum, dar nimic.

— Mi-chael.

Se opri. De data asta vocea părea să vină de deasupra lui. Michael încremeni, își încetini ritmul respirației și așteptă, cu capul lăsat pe spate ca să se uite în sus, căutând prin întuneric. Într-un final, după câteva secunde, i se păru că vede o lumină firavă plutind la vreo treizeci de metri deasupra lui pe cerul negru, fără stele.

Își făcu mâinile pâlnie la gură și zbieră cât de tare putea:

— Sarah! Bryson!

Nimic.

Dar lumina era tot acolo. De-abia se vedea, dar era acolo.

Se așeză pe pământ și-și lăsă capul în jos. Trebuia să reflecteze. Faptul că era separat de cod îl scotea din minți. În viața lui nu fusese silit să folosească un NetScreen ca să rescrie codul din Somn și nu știa dacă s-ar pricepe la asta. Codul din VirtNet era foarte diferit de cel din Starea de Veghe. Era mai vizual, mai intuitiv. Dar trebuia să încerce. Trebuia să ajungă la lumina aia. Cumva.

Aprinse ecranul și se puse pe treabă.

2.

Îi luă o oră. Cea mai lungă și cea mai chinuitoare oră din viața lui, poate. Asudase, concentrându-se, săpând prin șiruri interminabile de cod, înconjurat de întunericul acela groaznic și de o tăcere apăsătoare. Și cu ce se alesese după tot efortul?

Cu o scară.

Până la urmă o furase dintr-un joc pe care-l jucase demult, un joc numit *Măgari pe Platforme.* Unul din jocurile alea atât de ridicol de stupide, încât toată lumea se extazia de ele. Jucătorul trebuia să parcurgă un labirint complicat, o înșiruire de poduri și rampe și arcade și paliere, un traseu complex și haotic, aproape absurd, în care trebuia să eviți o serie interminabilă de capcane și creaturi bizare. Totul cu scopul de a găsi niște măgari rătăciți și a-i aduce înapoi acasă, la un tip pe nume Scooter.

Până la urmă Michael se plictisise și programase niște scări gigantice, care sfidau legea gravitației, ca să fenteze sistemul. Acum, sub identitatea lui Jackson Porter, nu-i fu așa de greu să repete figura.

Una din scări se profila acum deasupra lui, întinzându-se prin întuneric spre lumina aflată sus de tot.

Începu să urce.

3.

Lumina din zare se intensifica pe măsură ce urca și contururile începeau să apară mai clar. Era o lumină rece, care bătea în albastru, și scânteia printr-o deschizătură care părea să fie perfect rotundă. Trebui să se oprească de mai multe ori ca să facă retușuri la programul pentru scară, să se asigure că-l ducea în direcția corectă. Jos de tot, scara scârțâia pe podea când era mișcată după voia lui. „Din minunile Somnului”, se miră în sinea lui.

Michael urca întruna, ținând-o tot spre lumină. Era sigur că o persoană mai înțeleaptă ar fi putut găsi o paralelă filosofică pe cinste, dar lui nu-i stătea gândul decât la faptul că-i asudaseră palmele și la cât de tare le ducea dorul prietenilor lui.

După ce urcase pe scara imposibilă vreo treizeci de minute bune, ajunse la marginea fasciculului luminos. Se opri la câțiva pași sub el și se uită la cerul artificial – norii cenușii inserați pe fondul albastru. Făcu o pauză, mai trase o dată aer adânc în piept și parcurse distanța rămasă, ca un muncitor care iese din sistemul de canalizare printr-o gură de canal în mijlocul unei străzi aglomerate, sperând că n-o să treacă vreun vehicul care să-l decapiteze.

Cu două trepte sub lumină, se opri, atât de șocat de sunet, încât inițial nici nu știa ce se întâmplă. Se obișnuise cu tăcerea, chiar și într-un răstimp așa scurt. Ce auzea acum era un sunet inconfundabil, familiar: vuietul năvalnic, maiestuos, al oceanului.

Oceanul?

Intrigat, țâșni pe ultima bucată și trase precaut cu ochiul prin deschizătura circulară. Ochii lui se obișnuiseră treptat cu lumina de sus, dar tot nu era pregătit când ieși cu totul de-acolo. Orbit de lumină și asurzit de zgomot, îi trebuiră câteva secunde să-și vină în fire. Și, când își reveni, îi pică fața.

Ieși pe creasta unei formațiuni colțuroase de stâncă neagră, care se ițea din apele agitate ale unui ocean imens, violet. Valuri se izbeau de piatră, stârnind fuioare de spumă ca de șampanie. Zgomotul pe care-l făceau era un vuiet răsunător, ce reverbera în jur. O bură de stropi viorii îl izbi drept în față. Apa era așa rece, încât icni șocat. Își șterse stropii din ochi, simțind că-l usturau un pic de la sare. Era o senzație incitantă, care-l făcu să se simtă alert, cum nu se mai simțise de mult.

Cu ochii mijiți, studie oceanul nesfârșit care se întindea în toate direcțiile, apa agitată, presărată cu movilițe de spumă, ca glazura pe un tort violet. Nu se vedea nicio corabie, nicio pasăre sau altă creatură marină, nici urmă de uscat. Încă două limbi de stâncă erau singurele note discordante în peisajul monoton. Stăteau la distanțe egale, la câteva zeci de metri fiecare, alcătuind un triunghi cu locul în care era cocoțat el. Nu observă de la început, dar, uitându-se lung la celelalte stânci, realiză că pe fiecare din ele se afla cineva. Și avea o idee clară cine erau celelalte persoane.

Bryson și Sarah.

Michael coborî și îngenunche pe marginea gropii. Începu să dea din mâini, strigându-și prietenii pe nume, cât de tare putea, dar vuietul vântului și mugetul mării îi înghițeau strigătele. Până

la urmă amândoi prietenii lui îl observară cum dă din mâini și-i răspunseră și ei prin gesturi. Michael nu reușea să-și imagineze unde fuseseră trimiși – sau de ce –, dar în momentul ăsta nu prea-i păsa. Era doar ușurat să-i fi regăsit pe Bryson și Sarah.

Se uită în jos, la groapa din care ieșise, și o văzu dispărând sub ochii lui, spre a fi înlocuită de un strat de stâncă identic cu restul insuliței. Zona arăta ca și cum n-ar fi fost niciodată altceva acolo.

„Ce e locul ăsta?”, se întrebă Michael.

Măsură din priviri apele agitate de sub el, dorindu-și să fi avut curajul să parcurgă înot distanța, și realiză că era ceva ciudat la ocean, în afară de faptul că era violet. Parcă era bruiat semnalul în jur, scântei și scăpărări de energie și linii tulburi, care pluteau prin apă ca niște creaturi marine. Și, când se gândi mai bine la culoare în sine, îi aminti de momentele când se cufundase în zone cu material de programare neprelucrat din VirtNet – locuri încă nedezvoltate care așteptau să fie modelate de cod.

S-o pornească înot nu părea o idee prea bună. Se gândea la posibilitatea de a crea un pod, când Sarah i-o luă înainte: o rază verde de lumină țâșni deodată prin aer dinspre cuibul ei de stâncă. Era o formă simplă, plană, de niciun metru lățime, și traversa distanța dintre ei ca și cum ar fi trasat-o cineva cu o cariocă uriașă. Michael zâmbi, simțind în continuare elanul pe care i-l dăduse jetul de apă rece cu care fusese împroșcat. Știa exact de unde luase Sarah programul pentru minunăția asta. Era dintr-un joc numit, foarte simplu, *Poduri.* Era pe-atât de incitant pe cât îi sugera numele și îl jucaseră doar de câteva ori, înainte de a trece la chestii din ce în ce mai captivante.

Încă înainte de a ajunge la Michael, un alt pod porni să lege stânca lui Sarah de cea pe care stătea Bryson, tolănit pe spate ca și cum ar fi făcut plajă, cu fața întoarsă spre cerul cenușiu, deși soarele era ascuns după nori. Văzându-l, Michael își zise că Bryson petrecea prea mult timp în casă.

Michael se ridică, pregătindu-se să țină piept vântului, chiar când un nou val se izbi de insuliță, împroșcându-l bine. Râzând, își șterse din nou fața. Pentru o clipă uită de tot ce se întâmplase și zâmbi, simțindu-se ca și cum ar fi fost împăratul lumii întregi.

De îndată ce podul de lumină al lui Sarah ajunse în dreptul lui, Michael sări pe pod și-o porni în fugă spre ea. Suprafața era elastică, exact cum și-o amintea din joc.

I se făcu pielea găină, în timp ce hainele ude îi fluturau în vânt, și senzația îi dădu și mai mult elan. Grăbi pasul.

Era la mai puțin de un metru distanță – aproape că ajunsese –, când podul dispăru, lăsându-l suspendat în gol. Scânci, cu inima în gât, și căzu ca bolovanul în apa zbuciumată, violet.

4.

Apa rece ca gheața îl înghiți – simți că nervii îi luaseră foc și inima i-o luase la galop din cauza șocului. Dădu din picioare și se trase în sus, țâșnind din apă într-o revărsare de lumină violet. Călcând apa, se uită spre stânca lui Sarah, aflată la doar câțiva pași acum, și-și văzu prietena uitându-se țintă la el, cu Bryson lângă ea.

— Scuze! îi strigă Sarah. Am uitat că drăciile alea aveau un cronometru imprevizibil în joc!

Râse, încercând să-și ascundă reacția, apoi o bufni din nou râsul. Bryson nici nu se obosi să-și ascundă amuzamentul. Michael ar fi râs și el, dacă n-ar fi simțit că era gata să înghețe bocnă de la brâu în jos.

— N-am știut că ești chiar așa de încet! îi strigă Bryson.

Michael își șterse fața și scuipă niște apă din aia bizară, violet, apoi o porni înot spre prietenii lui. Deodată zări ceva cu coada ochiului. Ceva târâtor – și nu era o singură creatură. Cuprins de panică, țâșni ca din pușcă, înotând ca apucatul până când ajunse la o dală de piatră neagră, joasă, care se ițea din ocean, și urcă pe ea. Se îndepărtă grăbit de marginea apei până când dădu cu spatele într-un perete colțuros de stâncă.

Se feri când un val uriaș îl izbi de piatră. Când valul se retrase, urcă repede și mai sus, găsind o mulțime de lăcașe în stâncă unde putea păși sau pune mâna. Pe la jumătatea drumului, descoperi un aflorimente și se opri. Se lăsă pe burtă, ca să se poată apleca în afară și să se uite la apă, extrem de curios să afle ce pândea în acest ocean bizar.

Încă un val de apă ca gheața se sparse sub el, revărsându-și coama peste el când își lăsă capul în jos. Când valul se retrase, Michael își șterse fața și scuipă, dându-și părul peste cap. Și-apoi se uită lung la ocean.

În apă nu mișunau pești sau țipari. Erau secvențe decupate de cod – șiruri concrete de cifre și litere –, zvârcolindu-se și săltând de colo-colo ca niște râme electrocutate.

Le strigă prietenilor lui, cât îl țineau coardele vocale.

— Coborâți încoace!

5.

Când Bryson și Sarah coborâră în sfârșit până la el, Michael se ridicase în picioare. Se lăsă pe vine, cu mâinile pe genunchi, studiind apa de sub el. Mai era loc fix cât să se înghesuie și ei doi lângă el, așezându-se pe jos, cu picioarele atârnate peste marginea stâncii. Un val se sparse de țărm, stropindu-i pe toți. Sarah țipă și apoi începu să râdă.

— Hopa! țipă Bryson, arătând în diverse puncte. Ce-a fost chestia aia? Ce sunt chestiile…

Michael știa că Bryson văzuse ce văzuse și el. Ca și Sarah, pentru că avea o expresie la fel de încremenită ca stânca udată de valuri pe care stăteau.

— Sunt secvențe de cod, spuse Michael, deși știa că se prinseseră și ei.

Nu puteau nega ce vedeau. Era pur și simplu o priveliște prea familiară, mult prea familiară – ceva ce văzuseră de mii de ori, acele combinații de cifre și litere. Acest ocean violet era plin de secvențe de cod – înotau, se zvârcoleau, șerpuiau pe-acolo. Și se comportau ca și cum tânjeau cu disperare să alcătuiască un program.

— A fost virusat sau distrus cumva, probabil că de-asta se vede. Dar e cod.

— Bine, spuse Sarah, întinzându-și mâinile în lături ca și cum încerca să-și găsească echilibrul. Hai să ne punem mintea la contribuție. La ce ne uităm mai exact aici?

— Și cum am ajuns aici? adăugă Bryson. Ce s-a întâmplat cu orașul în care eram? Unde suntem? Și, că tot veni vorba, de unde pot să-mi iau și eu un burger?

Michael se simțea ca în transă – de-abia dacă își auzea prietenii. Se uită țintă la apa tulbure, violet, de sub ei, la valurile care se spărgeau unul de altul, la spuma care plutea în aer. Oriunde se uita, secvențele de cod săltau una peste alta. Erau așa multe, încât i se părea că apa în sine era alcătuită din ele.

Bryson îi trase un ghiont amical.

— Hei, trezirea, maestro.

Michael clătină un pic din cap – trebuia să-și ajusteze privirea după ce făcuse efortul să se concentreze atâta timp pe niște obiecte așa mici.

— Scuze. Doar că e tare ciudat.

— Mda, fu singura replică a lui Bryson.

Dar apoi, după câteva secunde, adăugă:

— S-ar părea că n-o să-mi iau prea curând burgerul ăla.

— Așa s-ar părea.

— Apa e doar o iluzie, spuse Sarah, aparent din senin.

Michael știa că rumegase bine totul de când ajunseseră în acea lume bizară și că-și formase deja o teorie. Îi venea s-o ia în brațe, fără să-i pese de hainele ude, pentru că mintea lui era chisăliță în momentul de față.

— Binevoiești să ne spui mai multe? o întrebă Bryson.

Sarah se uită spre ei în timp ce la picioarele lor se mai spărgea un val, stropindu-i din belșug cu apă violet. Michael își șterse repede apa din ochi, dornic să audă ce avea ea de spus. Sarah își trecu amândouă mâinile peste față, apoi își stoarse pe cât putea de bine apa din păr.

— Ei bine, spuse, cred că e Kaine – a început să distrugă părți din Somn. Cred că ocupă pur și simplu un loc și șterge codul, îl face franjuri. Și cred că totul e absorbit aici.

Flutură din mâini spre întinderea de apă din jur.

— Toată chestia asta... e practic locul unde e deversat codul, împreună cu liantul ăla violet care ține totul laolaltă. Dacă n-am fi fost protejați de programele Agentei Weber, cred c-am fi băgat-o rău de tot pe mânecă.

— Stai așa, cum adică? o întrebă Bryson. Crezi c-am fi putut fi sfârtecați și aruncați aici ca și cum n-am fi fost decât niște frânturi de cod?

Sarah încuviință.

— Ceva de genul. Nu știu dacă, până la urmă, Kaine a… cum să zic… a proiectat oceanul ăsta sau e doar un fel de rezultat natural al acțiunilor lui. Dar, din cauza programelor care ne protejau, cred că am format cumva – fără să vrem – aceste insulițe de piatră. Altfel, am fi fost hrană la pești acum. Și, cine știe, în moarte cerebrală în Sicrie. Sau ceva la fel de nasol.

— Femeia pe care am văzut-o, spuse Michael. Acolo în oraș. A fost înghițită de chestiile alea albastre, strălucitoare, exact cum s-a întâmplat cu Ronika. Poate că așa am fi pățit și noi, adăugă, simțind un frison.

— Pe Gunner Skale, de unde ți-au venit toate ideile astea? o întrebă Bryson.

Părea sincer, ca și cum o credea. Michael realiză atunci c-o credea și el. Și se întrebă dacă, la un nivel subconștient, își crease evadarea – își aminti de felul cum rescrisese instinctiv codul chiar înainte să declanșeze Kaine Doctrina, transferându-l în mintea lui Jackson Porter.

Sarah văzu că îl pusese pe gânduri și ridică din umeri, zâmbind spășită.

— Uneori mă uimesc și pe mine.

Un minut, două, nu spuse niciunul din ei nimic, absorbind toate informațiile. Michael știa cum ajunsese Sarah la această concluzie – când petreci ore în șir săpând prin materia de bază a Somnului, ajungi să înțelegi instinctiv cum operează. Avea o logică. Ca și ceea ce spuse în continuare:

— Știu ce avem de făcut.

Și le zise.

XVII

Șurub

1.

Fiorul rece care-l năpădi când plonjară din nou în apele agitate ale oceanului violet îi tăie răsuflarea lui Michael. Icni, simțind că se sufocă, croindu-și drum printre movilițele de spumă. Bryson și Sarah erau chiar lângă el, chinuindu-se să se mențină la suprafață.

— Ar fi cazul să ne iasă figura! îi strigă Bryson, încercând să acopere vuietul valurilor.

— Știi c-o să ne iasă! îi strigă Michael ca răspuns.

Lui Sarah îi tremurau buzele de frig. Erau aproape la fel de vineții ca apa care clipocea în jurul ei.

— Amintiți-vă că nu respirăm aerul de-aici, de fapt. Totul e o iluzie. Odată ce-am… trecut de partea mai dificilă, probabil c-o să ne simțim mai în largul nostru decât ne-am simțit de când ne-am cufundat în Somn, după întâlnirea cu Weber.

— Partea mai dificilă? repetă Bryson. Zi mai bine partea oribilă. Mi se pare un termen mai potrivit. Vor fi cele mai groaznice secunde din viața noastră.

Michael zâmbi și i se încreți pielea înghețată, provocându-i un junghi de durere, avea senzația c-o să i se spargă fața. Dar era întru totul de acord cu prietenul lui. Chestia pe care se pregăteau s-o facă era în contradicție cu toate instinctele umane.

Spera doar că nu-i va ucide.

— Hai s-o facem, le spuse prietenilor lui. Sunt relativ sigur că va funcționa.

Le rânji din nou la ultima parte.

— Relativ sigur? îl întrebă Bryson, deloc amuzat.

— Nouăzeci și nouă la sută.

Ăsta era adevărul adevărat. Spera doar că acel unu la sută n-avea să fie sfârșitul pentru ei.

Sarah îi căută mâna pe sub apă și i-o strânse.

— Bine, îi spuse. Eu sunt cea care v-am ținut discursul de încurajare, dar chiar mi-e frică. Nu știu dacă pot să fac chestia asta.

— Poți, insistă Michael. Gata cu discuțiile.

Trase cu nesaț aer în piept, apoi se scufundă, trăgând-o după el. Când deschise ochii, simți că-l usturau de la sare, dar se sili să-și țină ochii deschiși, spunându-și că doar își imagina că substanța din jurul lui era apa oceanului. Senzația de usturime dispăru brusc și i se limpezi vederea.

Sarah și Bryson pluteau lângă el, cu ochii închiși, cu obrajii umflați, cu părul plutindu-le în jur ca un nimb. Razele soarelui cădeau pieziș prin apa violet, luminând milioanele de șiruri de cod – cifre și litere și simboluri sudate laolaltă. Erau peste tot. Ca plevușca, țâșneau încoace și încolo, dându-și roată.

Michael și prietenii lui continuară scufundarea, încet dar sigur, și părea că legile fizicii nu se mai aplicau deloc acum că hotărâseră ce să facă. Coborau din ce în ce mai adânc, dând din mâini și din picioare.

Michael întinse mâinile, bătându-i pe umăr. Ca reacție, amândoi deschiseră ochii. Și apoi se uitau fix unul la altul. Michael știa că teama de pe chipul lui, din ochii lui, reflecta întocmai ce citea în ochii prietenilor lui. Groază. Se pregăteau să facă singurul lucru de care se temea orice ființă umană, oricât de curajoasă ar fi fost.

Să se înece.

2.

Michael arătă spre gura lui, încercând să le indice că trebuiau s-o facă. Acum ori niciodată. Plămânii îi luaseră foc, parcă implorându-l să ia o gură de aer. Dacă nu-și supuneau în curând trupul voinței, riscau chiar să moară asfixiați.

Sarah încuviință, ca și Bryson.

Fusese ideea lui Michael, așa că se simți obligat să înceapă el. Fiecare moleculă din corpul lui îi striga să țâșnească la suprafață, să inspire aerul acela bogat care plutea în lumea de deasupra oceanului. Dar rezistă eroic. Aruncându-le o ultimă privire disperată prietenilor lui, deschise buzele și lăsă apa să-i umple gura, apoi o trase pe gât și în plămâni.

Urmară câteva secunde de panică pură, timp în care simțea o durere chinuitoare în piept și o nevoie disperată de aer. Trupul lui era scuturat de spasme și inima lui părea deodată vlăguită, golită, încetinind, uitând să mai bată. Se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta, trăgând instinctiv apa în piept, ca și cum, dacă se străduia îndeajuns, putea să-și ia oxigenul din apă, ca peștii. Văzu că prietenii lui începuseră procesul, cu bule de aer țâșnindu-le de pe buze și ochii măriți de spaimă. Chiar când credea c-o să se sufoce, Michael simți un val subit, copleșitor, de calm răspândindu-se prin toți mușchii, în timp ce plămânii îi erau inundați de aer. Inima i se înzdrăvenise, bătea din nou, chiar dacă un pic mai zorit.

Tranziția avu loc instantaneu, nu cum s-ar fi petrecut în cazul unui om de-abia ieșit la suprafață după ce fusese cât pe-aci să se înece, și știa ce se întâmplase: trupul și mintea lui – rămase intacte în Sicriul de la VNS – trecuseră din starea de iluzie din Somn la funcțiile normale. De la o fantezie aproape fatală la „toate sistemele operează normal”. Ca urmare, nu mai era scufundat în ceva care imita apa. Frigul, senzația de umezeală, oceanul gata să-l strivească, sunetele estompate – toate dispăruseră, înlocuite de aer liber.

Michael se simțea în continuare purtat de valuri, ca și cum plutea, și era înconjurat și-acum de secvențele de cod, dar putea să respire din nou. Și fiecare gură de aer era fericirea supremă.

Sarah era doar la câțiva pași distanță și își dădu seama, din gesturile ei relaxate, că făcuse și ea tranziția. Bryson apăru la câteva secunde după ea, deși era ceva mai departe. Pluteau împreună într-o lume ireală, alcătuită din lumini viorii și frânturi de cod, care aveau mare nevoie să fie reasamblate.

— Chiar au fost cele mai groaznice secunde din viața mea, spuse Sarah.

Vocea ei suna un pic… *aiurea.* Aproape ca de robot, ca și cum ar fi bruiat-o cineva.

— Amintiți-mi să nu mai merg niciodată la înot.

Bryson dădea din mâini, arătând ca o pasăre uriașă, țicnită, dar cumva manevra îl ajută să-i prindă din urmă pe ceilalți doi.

— Trebuie să spun c-a fost cam de nouă pe scara experiențelor nașpa. Prefer să mă las mâncat de Șopârlele din Laos decât să mai trec prin chestia asta.

— Dar a funcționat, este? îi întrebă Michael.

N-o spusese dinadins la modul „V-am zis eu”. Doar că simțea o ușurare nemaipomenită pentru că nu se înecaseră. Din toate ocaziile în care avusese parte de o moarte virtuală de-a lungul anilor, dintr-un motiv obscur, asta părea cea mai reală.

— Ăă, presupun, murmură Bryson, arătând spre lumea bizară din jur. Dacă asta se cheamă că a funcționat. Cam speram să ne trezim într-o bibliotecă sau ceva. Măcar s-avem un scaun.

Sarah vorbi pe tonul acela care sugera că reflecta adânc la ceva.

— E ciudat, știți? Din cauza tuturor programelor în care ne-a camuflat Agenta Weber ca să se asigure că nu ne poate da de urmă Kaine, era ca și cum am fi fost izolați. Cel puțin de chestiile cu care eram obișnuiți. Și-acum iată-ne aici. Cod cât cuprinde. E aproape cum știm, când închidem ochii în Somn și accesăm programul în care se întâmplă să fim.

— Unde „aproape” e cuvântul-cheie, îi răspunse Michael. Sper că putem face ceva cu toate chestiile astea. Altfel, Weber o să ne readucă la suprafață și n-o să avem ce să-i spunem, doar c-am avut prilejul să înotăm puțin și să simțim cum e când te îneci. N-avem nicio pistă cu privire la Kaine.

— Cât timp a trecut, de fapt? întrebă Bryson.

Sarah deschise NetScreen-ul, care răspândea o lumină stranie în lumea aceea în care pluteau frânturi de cod. Parcurse rapid câteva lucruri, apoi îl închise.

— Avem o grămadă de timp până trebuie să ne scoată la suprafață, le spuse. Cam vreo treisprezece ore. Deci, ce vreți să facem?

Michael n-avea îndoieli în acest sens.

— Avem o singură opțiune. Trebuie să reasamblăm o parte din codul de pe-aici. Dacă sunt toate chestiile distruse de Kaine, cum e orașul în care am fost, atunci sigur mai sunt urme de-ale lui. Sau ale celor care lucrează pentru el. Sau ale persoanei care a făcut treaba în locul lui. Oricum, cred c-o putem lua înapoi

spre sursă. Poate chiar să descoperim unde se ascunde, dacă avem noroc.

Bryson pufni.

— O spui de parcă e totuna cu a face niște sandvișuri sau așa ceva. O să fie mai greu decât Demonii Distrugerii, prieteni.

— Mda, încuviință Michael.

Așa era.

— N-o să fie chiar așa nasol, spuse Sarah. Trebuie doar să ne folosim creierul, fraților. E momentul să nu vă mai smiorcăiți și să trecem la treabă.

Bryson se uită la Michael.

— Știm sigur că n-a fost și ea Tangentă? Unul din programele alea nesuferite care îți deveneau asistent în jocul Siturile din Runeville? Eu am bănuieli serioase c-a fost un program din ăla.

În loc de răspuns, Michael dădu din mâini până reuși să facă stânga împrejur, întorcându-le spatele prietenilor lui. Luminile viorii îi scânteiau dinainte și siluete misterioase pândeau în zare, întunecate și tulburi. Secvențele de cod goneau pe lângă el ca un șir nesfârșit de omizi în pas de marș, numai bune să fie disecate și reconstituite. Era vorba de programare cum nu mai făcuse niciodată și era incitat de-a binelea.

Concentrându-se, cu ochii mijiți, întinse mâna și începu săpăturile, la propriu.

3.

Îi luă un timp să se adapteze la această nouă metodă de manipulare a codului. Îi aminti lui Michael de vremea copilăriei – de vremea copilăriei lui artificiale, inventate, pură proiecție –, când, în timp ce-și ducea viața în lumea virtuală din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* se jucase cu jucării. Jucării propriu-zise, tangibile. Cuburi SealBlock și mașinuțe ViviCars și SimLasere și nenumăratele figurine din jocurile pe care le jucau „copiii mai mari” în Somn. Cei mici n-aveau voie să se cufunde în VirtNet înainte de vârsta de opt ani. Toată lumea era preocupată de dezvoltarea normală a creierului și de cultivarea abilităților sociale, așa că introduseseră o lege, deși vârsta se schimba o dată la câțiva ani.

Pe-atunci se juca punând mâna pe lucruri, dezvoltându-și imaginația care avea să-l poarte în atâtea călătorii virtuale.

Asta făcea și-acum. Se juca. Se juca la modul fizic. Atingea piesele care alcătuiau programul, le pipăia, le strângea între degete, încercând să ajungă la esența lor și să le deslușească originile, să înțeleagă imaginea de ansamblu din care făcuseră parte cândva.

El făcuse parte din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* La propriu. Nu exista o persoană mai calificată ca Michael să facă asta.

Le examină, una câte una. Făcu deducții. Construi. Rearanjă.

Se jucă.

4.

Michael pierdu noțiunea timpului. Se distra așa bine cu programarea, că uitase de orice. Ar fi fost în stare să lucreze fără oprire, în timp ce trupul îi era secătuit de vlagă în Sicriu până ce nici măcar acel dispozitiv nu mai putea să-l țină în viață.

O atingere pe umăr îl smulse din transă.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Sarah.

Dădu din mâini ca să se poată întoarce spre prietena lui. Sarah părea obosită, dar încântată. Bryson se lăsase purtat de valuri mai departe, prea entuziasmat de ceea ce făcea ca să mai vadă ceva în jur. O umbră nelămurită pândea dincolo de luminile violet din dreptul lui, ca și cum o balenă uriașă își croia drum spre ei.

— O mulțime de chestii, răspunse Michael, întorcându-și atenția spre Sarah.

— Și eu. Cred că e momentul să unim ce avem.

Făcu o pauză și se uită în jur.

— Mă rog, presupun că nu putem s-o facem aici. Să ne punem toți mintea la contribuție, atunci.

— Sună bine.

O porniră ca și cum înotau spre Bryson, amuzați de mișcările lui de pasăre zănatecă.

5.

Când terminară, Michael simțea că-l doare tot corpul și-i chiorăiau mațele. Fusese un efort mental *și* fizic să-și pună toate fragmentele de programe laolaltă și era lihnit de foame. Așa se întâmpla în Somn. Da, Sicriul avea să-i furnizeze nutrienții de care avea nevoie, ținându-l în viață și relativ sănătos. Dar asta nu însemna că trupul lui virtual nu ajungea în punctul în care ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru un hotdog.

O lume întreagă de cod structurat logic se întindea cât vedeai cu ochii. Era o priveliște minunată și ei trei munciseră ca apucații de vreo oră încoace, copiind detaliile aflate pe propriile lor NetScreen-uri, ca să nu le uite. Și ca să poată împărtăși cât mai multe informații cu VNS-ul odată ce se întorceau în Starea de Veghe.

Michael își închise NetScreen-ul. Oricât de tare îl prinsese procesul, i se luase. I se luase de-a binelea. Nu mai era nicio moleculă din corpul lui care să nu tânjească după ceva de mâncare și-apoi un somn bun.

— Nu-mi vine să cred ce face tipul ăsta, spuse, aproape obișnuit de-acum cu sonoritatea metalică din vocea lui. Să zicem că înțeleg de ce vrea Kaine să devină om. Dar să vrei să ștergi cu totul jumate de VirtNet n-are nicio logică, după mintea mea.

— Știi ce nu pricep eu? îl întrebă Sarah. De ce vrea să devină om. Vreau să zic, chiar dacă și-ar transfera mintea în corpul cuiva de vârsta noastră, peste o sută de ani tot o să moară. În Somn e nemuritor, așa-i? Ar putea să trăiască veșnic.

— Păi, spuse Bryson, tot l-ar păli Degradarea.

Sarah ridică din umeri.

— Dacă poate să transfere mintea unui Tangent într-un trup omenesc, pariez că poate găsi o metodă să evite asta.

Bryson începu să râdă.

— Ar fi de tot hazul dacă face toată treaba asta, se trezește în corpul cuiva și-a doua zi îl calcă autobuzul. Aș merge și la înmormântarea lui.

Michael clătină încet din cap – avusese o revelație auzindu-l pe Bryson.

— Nici gând, murmură, începând să proceseze lucrurile. Nici gând să fie ceva așa de simplu – cum ar fi că vrea doar să testeze un trup omenesc. Se întâmplă altceva aici. Ceva la o scară mult mai mare. Mai țineți minte ce-a spus, cum că Doctrina Mortală e o strategie de-a obține nemurirea? Vreau să zic, poate că plănuiește să-și transfere inteligența într-un alt trup omenesc, mai tânăr, odată la douăzeci de ani și să păstreze unul de rezervă, în caz că îl calcă într-adevăr autobuzul.

— Păi, măcar avem o pistă, spuse Sarah. Știm pe unde a fost, ce-a făcut și unde se ascunde când… face ce-o face el după o zi de muncă.

— Credeți că tipul doarme măcar? întrebă Bryson. Tu dormeai, Michael, dar cei care te-au programat voiau să crezi că ești om.

Michael ridică din umeri, uitându-se absent în zare, unde toate acele umbre bizare se întindeau, descreșteau și se contopeau dincolo de bura de lumini violet. În ciuda oboselii, era incitat de mulțimea de informații pe care le adunaseră din codul fărâmițat. „Cei de la VNS ar trebui să facă plecăciuni și să se închine dinaintea Triadei cu Sfada”, își zise.

— Cât timp mai avem? întrebă Bryson.

Sarah se uită la NetScreen-ul ei, care era încă aprins.

— Vreo patruzeci și cinci de minute. Să sperăm că mai suntem conectați cu ea. Nu văd prea multe Portaluri prin împrejurimi.

— Suntem conectați, îi spuse Michael, cu atâta convingere, încât nici măcar nu reacționară. Uneori știa pur și simplu.

Sarah dădu să spună ceva, dar închise imediat gura când luminile din jurul lor începură să se stingă. Lui Michael nu-i trebui mult să înțeleagă și simți un fior de neliniște în vintre.

Luminile care cădeau peste această lume stranie de cod pâlpâiau, apoi se stingeau cu totul. Una câte una, explodau ca niște becuri arse. Se făcea din ce în ce mai întuneric, sau poate că acele umbre ciudate creșteau. Oricum, nu conta. Se întâmplase ceva.

— Nu cred că mai putem s-o așteptăm pe Weber, spuse Michael. Trebuie să intrăm într-un alt program.

Știa deja care avea să fie reacția lui Sarah și știa c-avea dreptate.

Nu-i înșelă așteptările.

— N-avem cum. N-avem nicio conexiune de-aici – locul ăsta e un cimitir de deșeuri. Ne-ar lua la fel de mult să găsim o cale de evadare cât ne-a luat să mergem pe firul apei să-i dăm de urmă lui Kaine.

— Chiar dacă am reuși să intrăm într-un alt program, interveni Bryson, unde ne-am putea duce? Cel mai probabil n-am scăpa de riscul de a fi devorați de programele criminale ale lui Kaine și ne-am trezi din nou în groapa asta de gunoi. Și poate că a doua oară n-am mai scăpa chiar teferi și nevătămați.

Michael bombăni.

— E o încântare să vă aibă omul prin preajmă.

Luminile scăpărau în jurul lor, din ce în ce mai repede, ca și cum ar fi fost afectate de un virus care se răspândea exponențial. Și umbrele se întindeau. Întunericul se lăsă ca o ceață, înghițind lumea care fusese plină de lumină violet cândva.

— Cât mai avem? întrebă Michael neliniștit.

— De când sunt cronometrul oficial? comentă Sarah, dar se uită la ecran. Ar trebui să ne scoată de-aici în douăzeci de minute. Așa că țineți-vă firea.

Michael își reținu un zâmbet care i-ar fi dat prea multă apă la moară lui Sarah. Oare de când nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas?

— O să treacă foarte greu astea douăzeci de minute, mormăi Bryson în barbă.

Ca și cum vreun păstrător cosmic al codului îl auzise, vântul se înteți. Fragmentele violet începură să se contopească în vălătuci de nori albastru-închis. Rafalele de vânt, din ce în ce mai puternice, îi înfoiau părul și hainele lui Michael. Luminițele jucau mai departe, pâlpâind și apoi stingându-se. Dispăruseră mai bine de două treimi din ele de-acum, se întunecase aproape de tot.

Și apoi, într-o clipită, totul prinse viteză.

Vântul sufla cu intensitatea unui uragan, gata să-i ia pe sus pe Michael și pe prietenii lui. Nori și fuioare de ceață întunecată se învârtejeau în jurul lor și se auzea o simfonie discordantă de zgomote, gata să-l asurzească de-a binelea pe Michael.

Și apoi, cu coada ochiului, o văzu. Întoarse instinctiv capul să vadă mai bine. O gaură întunecată, adâncă și perfectă, cea mai

neagră chestie pe care-o văzuse vreodată, căscându-se din ce în ce mai mare, până când avea mai bine de un metru în diametru.

Și, undeva în interiorul ei, i se păru că vede niște ochi galbeni.

6.

Se auzi o bufnitură din spatele lui, un zgomot strașnic care făcu să se cutremure substanța în care plutea, împingându-l cu câțiva pași mai în față printre secvențele de cod. Întorcându-se, dădu cu ochii de încă o gaură care se deschidea, la vreo treizeci de metri distanță. Aceasta răspândea o lumină ireală, portocalie, care străpungea întunericul. În ea se întrezăreau niște figuri – siluete umane de toate formele și dimensiunile. Se mișcau, venind țintă spre Michael și prietenii lui.

Se întoarse în loc ca să vadă gaura neagră – ochii. O aglomerare de umbre. Existau niște siluete și acolo, le intuia prezența mai curând decât să le vadă. Veneau. Veneau rapid. Forme întunecate țâșniră deodată din gaura larg căscată.

Șocat, Michael nici n-apucă să simtă teamă. Întinse mâna și se agăță de prietenii lui, trăgându-i mai aproape.

— Ce mama naibii? țipă.

— Ce facem? îi strigă Sarah. Mai avem zece minute până ne va scoate Weber de-aici!

Bryson se smulse din mâna lui Michael și ridică pumnii încleștați.

— Trebuie să luptăm. Putem să le ținem piept atâta timp!

Michael nu știa ce să facă, în afară de a adopta și el o poziție defensivă. Ridică brațele, simțindu-se complet inutil. Siluete își făcură apariția din ambele părți: oameni veniți din lumina portocalie și creaturile întunericului desprinse din gaura neagră. Oare ce s-ar întâmpla, își zise, dacă ar fi uciși? Locul ăsta părea foarte riscant. Și dacă era mâna lui Kaine la mijloc? Și dacă puteau să fie secați de orice strop de viață?

Își dorea să fugă, dar n-avea încotro. Vântul vuia, era plin de zarvă și dușmanii dădeau năvală spre ei, și dintr-o parte și din cealaltă.

Viața lui era absurdă.

7.

N-avură decât un minut să-i deslușească pe cei care veneau gonind spre ei. Din întuneric se iviră creaturi cu pielea închisă la culoare, țâșnind, târându-se, aruncându-se spre ei – erau de toate formele și mărimile, nu erau două care să arate la fel și nu semănau cu nicio creatură pe care-o văzuse Michael până atunci. Păreau niște Ucid-Simi schimonosiți în forme bizare, nefirești, cu ochii galbeni.

Din lumina orbitoare, portocalie, se iviră niște figuri mai recognoscibile – chiar dacă bizare. Toate păreau desprinse din jocuri celebre din VirtNet: războinici cu topoare de luptă, astronauți echipați complet, cu arme laser, uriași cu ciomege, o femeie călare pe o pisică-a-morții, purtând în mână un toiag care răspândea flăcări, un cavaler mecanic pe calul lui robotizat, un purtător-de-soare cu leuții lui albi, preotul luptător din Grendelin și mulți alții. Veneau în formație de luptă, înșirați în urma cuiva care, în mod vădit, juca rolul de comandant.

Persoana în cauză era o femeie. Înaltă și puternică, înveșmântată în mai multe feluri de armuri lucitoare, futuriste, avea patru mâini și patru arme. Într-o mână ținea un cilindru gros, cu lame rotitoare la un capăt. În alta, o rază de lumină pură, albastră, care zvâcnea ca și cum era gata să țâșnească spre ei. În a treia, o cutie neagră, de rău augur, cu o gaură la un capăt. Iar în a patra mână ținea o țeavă lungă care arăta întocmai ca un tun din războaiele de pe vremuri.

Cărămizi îi apăreau din mers sub tălpi, formând o potecă pe care să pășească. Restul luptătorilor erau purtați fiecare de mediul lui – raze plane de lumină, straturi de pietriș, dale de piatră sau petice de iarbă. Strigătele lor de luptă răsunau în aer și în ochi li se citea furia.

Michael observă totul în doar câteva secunde. Timpul părea să fi încetinit doar spre a-i dezvălui una din cele mai stranii priveliști pe care le văzuse vreodată. Se gândi că încetinise pe bune, ca și cum programul însuși, această groapă de gunoi unde sfârșeau nenumăratele ținuturi virtuale distruse, voia să asiste la spectacol. Prietenii lui Michael erau în continuare lângă el, vedeau și ei ce vedea el, mișcându-se cu încetinitorul, ca niște muște prinse în melasă.

Și apoi, cu o rafală de vânt și un scârțâit, totul reveni la viteza normală.

Războinicii veneau gonind spre ei. Dintr-o parte: ochii galbeni ca niște vâlvătăi, scânteind din siluete mai negre ca noaptea, care mârâiau și dădeau să muște, venind târâș sau pornind în salt spre ei. Din cealaltă: eroi adunați laolaltă din decenii de jocuri, gonind pe potecile lor magice. Femeia fioroasă care-i conducea era la mai puțin de un metru de Michael și prietenii lui acum și zbieră din toți rărunchii, cu o voce ca tunetul și o ploaie de stânci.

— La o parte, puișorilor! Nu v-a venit sorocul încă!

Cine erau oamenii ăștia? De unde *veniseră*?

Instinctul preluă controlul în Michael, până să-și dea seama ce face. Își înșfăcă prietenii și-i trase spre el. Și apoi se întinse și amestecă secvențele de cod, manipulându-le cu puterea minții, înțelegând la un nivel mai profund ce făcuse cândva în Râpa Sacră. Totul în jurul lui – și asta-i includea și pe Bryson, Sarah și el – era o invenție, o manifestare vizuală a unor șiruri de litere, cifre și simboluri. Atacă programul înarmat doar cu puterea gândului.

El și prietenii lui se treziră catapultați deodată spre cer, trei rachete cu formă umană care își luară zborul, chiar în clipa în care sub ei armata luminii și cea a întunericului se ciocneau ca două trenuri de marfă deraiate.

8.

Michael îi opri din zbor la câteva zeci de metri deasupra bătăliei, suspendați în acea lume ireală, vâscoasă, îi goneau un milion de gânduri prin minte, ca uraganul, în timp ce un val de adrenalină i se răspândea năvalnic în tot corpul.

Sarah se uita la el aproape ca și cum ar fi prins frică. De *el.*

— Am făcut doar ce mi-a spus ea să fac, îi zise Michael.

— Ia uitați! le strigă Bryson, arătând în jos.

Câțiva rătăciți se desprinseseră din luptă – unul o dâră prelungă de întuneric, cu ochii galbeni, celălalt o formă masivă, nelămurită, eu pe puțin vreo douăsprezece mâini și picioare. Amândoi veneau țintă spre Michael, gonind prin aer.

— Du-ne de-aici, Superman, îi spuse Bryson.

— Weber ar trebui să ne scoată la suprafață acum-acum, completă Sarah.

Michael avea senzația că mintea lui abia mai funcționa, ca și cum puseul de efort necesar spre a-i smulge prin cod dintre armate îl vlăguise de forțe. Încercă, fără tragere de inimă, să repete figura, dar, de îndată ce începu, știu că era zadarnic.

— Îmi pare rău, mormăi. A fost o piesă într-un singur act, fraților.

— Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat acolo? întrebă Sarah dintr-o suflare, ca și cum n-ar fi avut două fiare negre, hidoase, care veneau glonț spre ei, urcând ca dogoarea. Cine sunt oamenii care au venit să ne ajute? Și cum ne-a găsit Kaine?

— Ce-ar fi să discutăm mai târziu despre asta? îi strigă Bryson. S-ar părea c-o să avem parte de o luptă totuși.

Își încleștă pumnii – ca și cum i-ar fi putut folosi la ceva.

Și-apoi creaturile îi prinseră din urmă.

Silueta prelungă, șerpească țâșni spre Michael, izbindu-l cu capul în piept, ca un berbec de luptă. De-abia apucă să vadă ochii galbeni străfulgerându-i pe dinainte și se și trezi dat peste cap prin mâzga violet, care începea să se închidă la culoare. Fluturând din brațe ca apucatul, se îndreptă la țanc spre a vedea din nou ochii aceia, drept în fața lui. Se căscă o gură mare, în care scânteiau niște dinți negri, dând să-l muște.

Michael se feri, întinzând mâinile să prindă monstrul de beregată. Strânse între degete pielea netedă, sub care jucau mușchii, ținând pe loc creatura care-și tot desfăcea și închidea fălcile, încercând întruna să-l muște de cap. Michael se trase spre stânga, apoi spre dreapta, sucind gâtul fiarei încoace și-ncolo ca s-o țină la distanță.

Creatura i se încolăci în jurul trunchiului, apoi în jurul picioarelor. În curând i se încolăcise de jur-împrejur, din creștet până-n tălpi, învăluindu-l în întuneric, și se strângea din ce în ce, tăindu-i răsuflarea. Michael icni, căutând o cale de a cere ajutor, dar nu se vedea nimic. Cu ultimele forțe, se luă la luptă cu scârnăvia, încercând să-i smulgă capul de pe umeri.

În iureșul luptei o luară de-a dura, învârtindu-se ca un tirbușon. Pe Michael îl luă cu amețeală și-i alunecă printre degete beregata creaturii. Într-o clipă, fiara își desfăcu fălcile și atacă fulgerător. Închise gura și deodată se făcu întuneric. Îi

prinsese cu totul capul în gură. Strânse maxilarul și dinții îi străpunseră pielea lui Michael. Nici măcar nu-și auzea țipetele – totul era o pâclă de groază și durere.

Se zbătu, pe jumătate prins în gura fiarei, în timp ce-și continuau dansul pe viață și pe moarte. Michael încercă să scape de senzația de vertij și se chinui să prindă în mâini colții enormi care-i străpungeau gâtul. Mușchii i se încordară și îl luă cu greață. Trupul lung, musculos, al creaturii se strângea din ce în ce mai tare în jurul lui, sufocându-l. Vertijul era gata să se transforme în leșin; vedea stele dinaintea ochilor. Îi zvâcneau tâmplele și-și aminti de Ucid-Simi. De cum își secătuiau prada de viața digitală.

De cum o uciseseră pe Ronika și fusese cât pe-aci să-l omoare și pe el.

Drăcia asta încolăcită în jurul lui era un soi de văr de-al Ucid-Similor, era sigur de asta. Nu-l luase cu amețeală doar de la tumbe și din cauza durerii. Era un atac pe toate fronturile, ce avea ca țintă esența vieții lui.

Se sforță și mai tare, țipând de efort în timp ce trăgea de fălcile fiarei uriașe, șerpești. Dinții începură să se urnească, să se desprindă încet din pielea lui; îi picura sânge din rănile de pe gât. Trase mai tare. Fălcile se îndepărtau din ce în ce, deschizătura se lărgea, strânsoarea slăbise, amețeala și luminițele se mai risipiseră, începea să-și simtă din nou corpul, senzațiile goneau prin el ca și cum s-ar fi rupt zăgazul – durere și adrenalină și exaltare și o văpaie. Michael țipă din nou, și de data asta își auzi țipătul – un sunet strident, sugrumat. Și, pe măsură ce deschidea mai larg gura creaturii, lumea violet începea să-i reapară în jur.

Cu fiecare centimetru câștigat, Michael prindea mai multă încredere în sine. Auzea oasele trosnind, tendoanele pocnind, țipătul creaturii pe cale de a fi înfrânte. Strânsoarea slăbi, apoi dispăru cu totul. Michael se pregăti pentru un ultim efort, gata să-i sfârtece în două capul creaturii.

Dar se auzi un pocnet. Un vuiet de sunet și un vârtej de culori care se contopeau. Lumea se înclină, se suci și se învârti cu el. Întunericul înghiți totul. Și apoi Michael clipi, icni ca și cum n-avea aer și văzu dinainte capacul Sicriului pregătit de Agenta Weber.

Îi readusese din Somn. Simți furnicături pe tot corpul de la cablurile senzoriale care i se desprindeau din piele, retrăgându-se în lăcașurile lor.

Revenise.

XVIII

Codul Lăncii

1.

Michael era ud leoarcă – în parte de la lichi-geluri, dar și pentru că era scăldat în sudoare. Icni, trăgând aer în piept, simțind că n-avea să se mai sature în veci. Reuși cumva să se adune îndeajuns spre a găsi mecanismul de deschidere și-l trase, apoi așteptă, nerăbdător, până se roti capacul pe balamale – întotdeauna dura o veșnicie. Din cameră venea o lumină caldă și-o văzu pe Agenta Weber în persoană postată acolo, privindu-l de sus, deși fața i se vedea ca prin ceață. Încă nu i se limpezise privirea.

Îi trecu prin minte, în treacăt, că făcuse bine măcar că-și luase pantalonii scurți pentru această expediție. De obicei se cufunda gol-pușcă, spre a putea beneficia din plin de efectele senzoriale produse de Sicriu. Dar de data asta nu păruse o idee prea bună să se întindă acolo în costumul lui Adam. Și avusese dreptate.

— Te simți bine? îl întrebă Agenta Weber.

Michael clipi de câteva ori, până când i se limpezi imaginea. Expresia de îngrijorare de pe chipul ei părea sinceră. Și-și îndeplinise promisiunea de a-i aduce înapoi.

Se ridică în capul oaselor, ignorând valul năprasnic de amețeală care-l izbi.

— Sarah! țipă. Bryson!

— N-au pățit nimic, îi spuse Weber, îngenunchind lângă Sicriu. Pe ei am reușit să-i scot un pic mai devreme – nu știu sigur de ce a fost așa greu să te scot pe tine la suprafață. Era un… soi de bruiaj, ca și cum sistemul nu reușea să te localizeze exact. Îmi pare rău. Sincer. Probabil că situația a fost cam nasoală.

Michael dădu din mână, ca și cum încerca să-i alunge îngrijorarea. Știa foarte bine ce se întâmplase și de ce fusese așa un efort să-l scoată. Creatura aceea – Ucid-Simul acela modificat – începuse să-i soarbă esența digitală. Îl izbi în plin că fusese cât pe-aci să se aleagă cu leziuni cerebrale permanente și aproape că i se tăie răsuflarea din cauza șocului. Alunecând, pe bâjbâite, ieși repede din Sicriu, se ridică, începu să se clatine și se așeză, trăgând cu nesaț aer în piept. Dacă n-ar fi reușit să-i desfacă fălcile creaturii, să-și tragă capul de-acolo? Oare cât de aproape fusese s-o pățească?

Agenta Weber era lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Așa nasol a fost? îl întrebă șoptit.

Michael încuviință. Încercă să nu se gândească la Ronika și la ce pățise.

— N-am nimic. Doar că… am fost atacat de o… una din creaturile lui Kaine. Cum a reușit să ne găsească? Parcă programele voastre de camuflaj erau ultracomplexe.

Weber se ridică, mișcându-se rapid pe tocuri, și-l ajută și pe Michael să se ridice.

— Nu v-a găsit anume pe voi, îi spuse. Am discutat cu Bryson și Sarah despre asta. Kaine a observat programarea la scară mare pe care o făceați voi trei și și-a trimis trupele. Dar Sarah a zis c-a reușit să șteargă structura codului până s-apuce el să vadă c-ați luat-o înapoi pe firul apei ca să descoperiți informații despre el. Dar oricum. Nu mă așteptam ca lucrurile s-o ia razna în halul ăsta în doar douăzeci și patru de ore. Din nou, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse Michael.

Nu prea putea să dea vina pe Agenta Weber. Fuseseră nesăbuiți, din nou. Și, partea cea mai importantă, *reușise* să-i readucă într-un loc sigur.

Weber arătă spre ușă.

— Păi, v-ați întors cu toții și sunteți teferi. Și, din ce mi-a spus Sarah, pare c-ați găsit niște informații incredibile. Așa-i?

Michael simți o împunsătură de mândrie și speră că nu i se citea pe față.

— Mda. Așa e. Și trebuie să acționăm rapid. Înainte să se prindă și să-și mute cuibul.

Weber se îndreptă spre ușă, cu păcănit de tocuri.

— Deja strâng puținii oameni în care pot avea încredere. Le-am cerut să ne întâlnim la Centrul de Strategie. Între timp, trebuie să faci un duș și să mănânci. Și avem nevoie de toate forțele pentru treaba asta – așa că odihnește-te.

Lui Michael îi suna bine planul ăsta. Foarte bine.

2.

Parcă de-abia închisese ochii și îl și scutura cineva ușurel să-l trezească. Sări în capul oaselor, uitându-se în stânga și-n dreapta. Părea că trupul lui rămăsese în priză, așteptându-se ca monstrul lui Kaine să se întoarcă.

— Hopa, stai așa, voinicule! îi zise Bryson, cu Sarah lângă el.

Era ciudat să le vadă din nou chipurile reale.

— Nu-i nevoie să te ambalezi.

Michael închise ochii, ușurat, și se lăsă să cadă pe pat. Era mai curând un pat de campanie, îndesat într-o cameră întunecoasă și răcoroasă, în rând cu mai multe. Prietenii lui deja dormeau buștean după ce făcuse el duș și mâncase ceva și nu se îndurase să-i trezească. Își dorise, își dorise să-i trezească și să-i ia în brațe – mă rog, pe Sarah cel puțin –, dar în loc de asta căzuse în pat și îl luase somnul aproape imediat.

Sarah stătea în picioare, cu brațele încrucișate la piept, la capătul patului, privindu-l cu un zâmbet pe care se vedea că încerca să-l ascundă. Se bucura să-l vadă – i se citea în ochi.

— Cum te simți? îl întrebă.

Michael gemu și se ridică din nou în capul oaselor, lăsându-și picioarele peste marginea patului și frecându-se la ochi. Și-apoi îi răspunse sincer.

— Ca naiba. Amețit. Mă dor toate cele. Mă dor mușchii ca și cum aș fi o bunicuță.

Dar măcar nu-l durea capul, doar îi mai zvâcneau nelămurit, surd, tâmplele din cauza efectelor simulate ale luptei cu Ucid-Simul. Dacă *asta* fusese creatura.

— De unde știi? îl întrebă Bryson.

— Ăă?

— De unde știi cum se simt bunicuțele?

— Mă jucam mai demult Bunicuțele la Ceai, și să nu-mi zici că tu n-ai jucat.

El și Bryson începură să se hlizească de parcă erau niște puștani la oră, în fundul clasei.

Sarah ridică mâinile, exasperată.

— Ați terminat? Știu mai multe decât credeți despre jocul ăla. Acum haideți, trebuie să vorbim despre niște treburi un picuț mai importante.

— Da, așa e, spuse Bryson, redevenind brusc serios. Sarah se așeză pe pat lângă Michael, se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

— Bryson n-o să aibă parte de așa ceva, îi șopti, evident deloc afectată de faptul că prietenul lor o auzise.

— Cine-a zis că mi-aș dori așa ceva? i-o întoarse Bryson, deși roșise.

Sarah zâmbi doar, fără să-și ia ochii de la Michael, și el se simți deodată mult, mult mai bine.

— Bun, spuse. Care-i planul? Unde-i Weber?

— Ne-a trezit și-a zis c-o să se întoarcă imediat să ne ia, îi răspunse Sarah. S-ar părea c-a strâns o echipă de oameni care vor să ne cunoască. O să mergem într-un loc pe care l-a numit Centrul de Strategie, ca să le spunem ce-am aflat.

Michael încuviință.

— Mda, mi-a pomenit și mie de asta.

— Ce-o să spunem? întrebă Bryson. Eu de-abia am reușit să-mi țin prezentarea despre amfibieni toamna trecută fără să încep să chițăi.

— Să chițăi? repetă Sarah.

Îl bătu pe umăr, apoi se întoarse spre Michael.

— Ce-ar fi să vorbești tu?

— Eu?

Vocea lui Michael se pițigăiase deodată.

— De ce eu? Toamna trecută, când Bryson… chițăia vorbind despre amfibieni, eu nici măcar nu eram om. S-ar putea să nu știu să-mi folosesc ca lumea coardele vocale.

Bryson pufni.

— Bine, o să vorbesc eu, spuse Sarah.

Michael și Bryson se priviră: era clar că fata știuse de la început că va trebui să vorbească ea. Până s-apuce Michael să-i mulțumească, se auzi o bătaie în ușă, apoi ușa se deschise.

Agenta Weber intră în cameră, cu aerul ei încrezător dintotdeauna.

— E momentul, îi anunță.

Aerul spăsit, gen „scuze c-a fost cât pe-aci să fii ucis”, dispăruse complet. Revenise la atitudinea autoritară.

— Nu suntem gata, îi spuse Bryson. Trebuie să planificăm ce-o să spunem.

Dar Sarah se ridicase deja de pe pat și-o pornise spre ușă. Se opri când ajunse în dreptul Agentei Weber și se întoarse spre prietenii ei.

— Haideți, le spuse. O să improvizăm.

3.

Centrul de Strategie.

Lui Michael i se tăie răsuflarea timp de câteva secunde după ce Agenta Weber îi conduse înăuntru. Se opri o clipă să observe scena. Într-un capăt al încăperii uriașe erau mai multe rânduri de scaune – aproape ca la teatru sau ca la stadion –, cam jumătate ocupate de bărbați și femei de toate rasele. În fața fiecăruia scânteia un NetScreen, la care majoritatea butonau de zor, fără să-i bage în seamă pe nou-veniți. Michael se întrebă de ce sala era doar pe jumătate plină.

În capătul opus al camerei plutea un ecran tridimensional, unul dintre cele mai mari pe care le văzuse Michael vreodată. Astfel de ecrane erau folosite de obicei pentru jocuri sau filme, dar acesta era enorm, avea pe puțin treizeci de metri în lățime și cam tot atât în înălțime. Era imposibil să-ți dai seama cât avea în adâncime: părea să se întindă la infinit. Pe el se vedeau hărți și diagrame și transmisiuni live din locuri reale și virtuale. Un glob terestru imens, detaliat, era aninat fix în mijloc, rotindu-se încet, cu tot felul de puncte și simboluri răspândite pe acea suprafață luminoasă.

Michael se simțea ca un spion de prima mână, gata să înfrunte lumea întreagă. Și apoi realiză că Agenta Weber și prietenii lui se uitau țintă la el.

— Scuze, mormăi. Mă gândeam.

Weber le făcu semn spre un podium care se afla fix sub globul acela suspendat, cu mai multe scaune înșirate chiar în dreptul lui.

— Vă rog, le spuse. Oamenii mei sunt prinși cu mai multe situații care le necesită atenția. Nu vreau să le răpesc mai mult timp decât e nevoie.

Michael se uită uluit la ea. Auzind-o spunând una ca asta, se întrebă dacă Weber înțelegea care era miza. Era gata să spună ceva, dar Bryson i-o luă înainte.

— Mai multe situații? o întrebă. Glumești? Ai…

Sarah îl întrerupse.

— Hai să începem. Vă rog?

Michael fu surprins de cât de emoționată părea.

Se uită spre public și realiză că majoritatea agenților VNS se opriseră din ce făceau și-și întorseseră atenția spre nou-veniți. Le făcu stingherit cu mâna, simțindu-se ca un nătărău. Nimeni nu-i răspunse la gest.

— Desigur, spuse Agenta Weber, făcându-le din nou semn spre podium. Aveți cuvântul. Eu o să fiu la panoul de control – conectați-vă cu sistemul meu dacă vreți să proiectez ceva pe Ecranul de Strategie.

— Strategie în sus și-n jos, mormăi Bryson în barbă. Pare un termen cam ciudat pentru niște oameni care ar trebui doar să monitorizeze VirtNetul. Mă ia tremuriciul în locul ăsta.

— Tremuriciul? întrebă Michael.

— Da, tremuriciul.

Sarah își croise deja drum spre centrul acelei săli încăpătoare. Agenta Weber ținea pasul fără probleme. Michael îl prinse pe Bryson de cămașă și grăbi pasul după ele. Toată situația părea un pic bizară, dar la ce puteai să te aștepți? Toată lumea era un pic bizară când un program de calculator încerca să preia controlul asupra omenirii.

Weber urcă pe podium și trase microfonul spre ea, în timp ce Michael și prietenii lui se postau în spatele ei. Până s-apuce să scoată o vorbă, în sală se lăsă liniștea – toate șușotelile pieriră pe dată.

— Bună ziua, începu Weber și vocea ei răsuna cu ecou. Mulțumesc pentru că v-ați adunat azi aici, mai ales după ce v-am anunțat așa din scurt. Unii dintre voi sunteți aici virtual, dar mă bucur că atât de mulți dintre voi pe cât se poate sunteți

prezenți efectiv. I-am invitat doar pe aceia cu care am construit o relație solidă, bazată pe încredere, de-a lungul anilor.

Curios, Michael studie lumea din sală și, într-adevăr, observă ce-i scăpase mai devreme: cam trei din zece agenți erau prezenți sub formă de proiecții holografice. Nici nu ți-ai fi dat seama, dacă fețele lor n-ar fi răspândit o lumină ciudată și n-ar fi apărut câte o eroare ici-colo, întrerupând transmisia.

— După cum știm cu toții, continuă Weber, VirtNetul se confruntă cu cel mai mare pericol de când a fost fondată agenția, acum aproape cincizeci de ani. Spre a invoca un citat foarte vechi, „O încercare strașnică ne stă dinainte”.[3] Și voiam să fiți cu toții azi aici pentru că...

Michael n-o mai ascultă, uitându-se prin sala în timp ce ea-i dădea înainte. Îl tot rodea o chestie și era din ce în ce mai neliniștit. În timp ce studia chipurile tuturor acelor agenți – bărbați și femei, îmbrăcați într-o mare varietate de costume, din diferite culturi, îl păli deodată. În plin. Era ceva suspect aici și știa de ce.

— Sarah, îi șopti, aplecându-se spre ea.

Ea îi făcu semn să tacă, privindu-l nervoasă.

Michael clătină din cap. Își aminti cum se comportase Agenta Weber când o contactaseră folosind conexiunea din acel birou prăpădit pe care-l descoperiseră. Cum negase totul și apoi le explicase mai târziu, când pătrunseseră în sediul central al VNS-ului și o luaseră la întrebări, că nu avusese de ales, că își făcea griji în legătură cu anumite persoane din cadrul agenției care-ar fi putut avea intenții dubioase.

Așadar, de ce stăteau acum aici, în fața tuturor, prezentați ca și cum ar fi fost câștigătorii la o ceremonie de premiere? Și ce se mai auzea cu mandatele de arestare pe numele lor? Și cum mergea căutarea lui Jackson Porter, dispărut fără urmă?

Michael simți impulsul subit de a-și prinde prietenii de mână și de a-i trage cu forța de-acolo. Să fugă cât mai puteau. Dar îi văzuseră prea mulți oameni. N-aveau nicio șansă. Nu aici.

Când își întoarse atenția spre ea, Sarah tocmai urca pe podium. Fata își drese glasul și își aprinse NetScreen-ul,

---

[3] Citat dintr-un discurs de referință susținut de Winston Churchill pe 13 mai 1940, primul lui discurs în fața Parlamentului britanic în calitate de prim-ministru, în contextul celui de-al Doilea Război Mondial. (*N. t.*).

deschizându-și notițele. Weber veni lângă Michael și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, se aplecă să-i șoptească ceva.

— I-am adus doar pe cei în care am încredere absolută. Dar nici măcar ei nu știu totul. Va trebui să ai încredere în mine.

Făcu o pauză, studiind lumea din sală, cu o expresie îngândurată, ca și cum cântărea pentru ultima dată toate aspectele. Apoi continuă, cu o voce joasă.

— Am un plan.

— Păi, spuse Michael, nu crezi c-ar fi trebuit să i-l împărtășești și lui Sarah înainte s-o arunci așa în gura lupului?

Weber clătină infinitezimal din cap.

— Oamenii ăștia n-ar gusta nicio înghețată înainte de a se gândi de zece ori. Până vor avansa ei cu orice le spune Sarah să facă la modul practic, problema probabil că va fi rezolvată de fapt. Pe scurt, ei sunt planul de rezervă.

— Ce vrei să spui?

— O să afli în curând.

4.

Michael se uită la ea, neștiind ce să spună. Habar n-avea dacă putea să se încreadă în ea până la urmă, dar nu putea decât să încuviințeze. Weber păru mulțumită de asta și o porni înapoi spre capătul sălii, unde o aștepta un pupitru de comandă. Michael își întoarse atenția spre Sarah, care începuse în sfârșit să vorbească.

— Mă bucur că – făcu o pauză când microfonul scoase un țiuit, îl împinse un pic mai încolo și-apoi încercă din nou. Mă bucur că avem ocazia să vă vorbim despre ce-am văzut. Pentru că eu și prietenii mei – se întoarse și arătă spre Michael și Bryson – am văzut multe. O grămadă de lucruri care ar trebui să ne îngrijoreze pe toți. Ce urmează să vă spunem ar trebui să fie prioritatea principală a acestei agenții și trebuie să acționăm rapid.

Michael aproape că scoase un geamăt. Îi era tare dragă Sarah, sincer, dar cu cât ajungea mai repede la chestiile concrete, cu atât mai bine.

— Cred că de-acum ați auzit cu toții la greu de Tangentul pe nume Kaine, continuă Sarah. Eu și prietenii mei am descoperit personal că are conștiință de sine și că ținta lui nu e tocmai binele omenirii. Partea complicată e că, spre deosebire de Tangenții tradiționali, el pare să fie pretutindeni în același timp, nu parte dintr-un program anume. Nu sunt sigură cât de mult ați aflat despre Doctrina Mortală, dar presupun că știți ce se întâmplă. Un lucru pe care nu-l știți, poate, e că Michael, aici de față, – arătă din nou spre el – a fost primul caz în care Doctrina a fost implementată cu succes. A fost Tangent cândva, dar conștiința lui, inteligența lui, amintirile lui – tot ce-l face persoana care este – au fost transferate într-un trup omenesc. Eu și colegii mei suntem gata să vă împărtășim informații cruciale legate de cum îl putem opri pe Kaine.

De data asta Michael chiar gemu înfundat. „Colegii mei”? Bryson doar se uita lung la public, nelăsând să i se citească nimic pe chip.

Sarah îi dădu înainte, prinzând elan din mers.

— Am vizitat un oraș din Som... – din VirtNet în care nu mai era aproape niciun jucător. Și cei pe care i-am văzut păreau tulburați sau apatici. Am văzut cum o femeie a fost atacată de ceva ce-am mai întâlnit cu o altă ocazie – un program menit s-o distrugă virtual. Și în momentul următor...

Sarah turuia întruna, prinzând curaj pe măsură ce vorbea, ca și cum ar fi făcut de o mie de ori treaba asta. Michael își zise că avea șanse să ajungă șefă peste VNS într-o bună zi. N-avea nicio îndoială că era în stare de asta. Pas cu pas, le povesti agenților – cei mai mulți dintre ei păreau s-o asculte fascinați – de-a fir a păr ce văzuseră și prin ce trecuseră ea, Michael și Bryson. De la distrugerea orașului la marea violet la bazinul uriaș plin cu secvențe de cod prin care înotaseră spre a-și face o imagine despre Kaine și despre acțiunile lui. Michael o asculta cu atenție, dar, din când în când, gândurile i-o luau aiurea.

Nu reușea să-și ia gândul de la Agenta Weber. Femeia era o enigmă.

— ... am reușit să reconstituim codul și să descoperim câte locuri distrusese Kaine deja. Nu știm de ce face acest lucru. Mai face ceva – preia site-uri de comerț, fură coduri de identificare personale și manipulează piețele financiare. E evident de ce face chestia asta: Tangentul acumulează o avere considerabilă.

„Acumulează”, își zise Michael. Chiar vorbea ca o profesionistă. Cineva încercă s-o întrerupă pe Sarah ca să-i pună o întrebare și ea îi spuse – nu-l rugă, îi *spuse* – să aștepte până termina de vorbit.

Continuă, lăsând la sfârșit esențialul.

— După ce-am reasamblat codul – am înregistrat rezultatul și i-am trimis o copie Agentei Weber –, știm unde se află Kaine. Și nu mă refer la locurile pe unde se plimbă sau unde își ia masa virtuală sau pe unde poposește, plănuind următoarea mișcare. Am găsit ceva mult mai important.

Făcu o pauză, asigurându-se că toată lumea o asculta.

— Știm unde e localizat programul central pentru Kaine.

Asta stârni rumoare în rândul agenților și, involuntar, Michael simți din nou o împunsătură de mândrie. Cât de școliți erau oamenii ăștia? Câtă experiență aveau? Câte ore și zile petrecuseră căutându-l pe Kaine, încă din vremea când mai credeau că e un jucător în carne și oase, om, nu Tangent? Și totuși, până la urmă, cei care-l găsiseră fuseseră trei mucoși. Michael, Sarah și Bryson, Trilogia care aduce Urgia. De-abia reuși să-și rețină zâmbetul.

— Știm unde este, continuă Sarah. I-am găsit codul-sursă, inteligența. Te-ai aștepta să facă parte din – sau măcar să fie localizat pe lângă – gama vastă de programe care alcătuiesc structura propriu-zisă a VirtNetului, ca să poată ajunge cu ușurință oriunde are nevoie să fie, oricând vrea, dar nu e așa.

Încă o pauză și Michael se întreba dacă nu cumva mergea cam departe. Și-apoi Sarah spuse în sfârșit propoziția cu care ar fi putut să înceapă, pentru că le-ar fi spus tot.

— Tangentul Kaine se află într-un joc. E în interiorul jocului *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.*

5.

Lumea din sală începu din nou să șușotească și să pună întrebări. Michael auzi un păcănit de tocuri din spate și, întorcându-se, dădu cu ochii de Agenta Weber care se apropia de podium, cu o telecomandă micuță în mână. Apăsă pe un buton de îndată ce ajunse în dreptul lui Sarah și, deodată, globul

rotitor de deasupra lor dispăru, spre a fi înlocuit de panorama tridimensională a unui oraș văzut de sus. Aflat chiar sub ecran, atât de aproape de el, Michael simți un gol în stomac. Își feri imediat privirea pentru că știa deja ce era acolo.

Centrul Atlantei. Imaginea se focaliză pe o clădire micuță pe lângă care ai fi trecut fără să întorci capul. Kaine își găsise sălașul virtual chiar sub nasul întruchipării virtuale a VNS-ului. Probabil c-o făcuse doar spre a demonstra ceva, spre a-și dovedi puterea.

Un lucru mărunt, stupid, dar unul care-l făcea pe Michael să-l urască un picuț și mai mult. Tangentul părea să se inspire, în tot ceea ce făcea, din filme vechi.

— Prezența lui Kaine se face simțită peste tot în Somn, spuse Sarah, fără a se obosi să se mai corecteze de data asta, prea prinsă de ce spunea. Dar e exact ca orice alt Tangent, oricât de puternic a ajuns. Tot un program este și e alcătuit tot din cod, oricât de complex ar fi, și programul acela este localizat undeva, ca oricare altul. L-a ascuns bine. Dar eu și prietenii mei ne-am familiarizat îndeaproape cu el. Și, comparând oceanul de cod din care tocmai am scăpat și raportându-l la toate experiențele noastre de până acum, am reușit să construim o cale de acces spre ascunzătoarea lui. N-a fost ușor, dar am reușit.

— Cine a creat programul, inițial? îi strigă cineva din public.

Sarah se uită la Michael. El ridică din umeri, pentru că nu putea decât să-și dea cu presupusul.

— Nu știm, de fapt, spuse Sarah. Dar se pare că datează de la începuturile epocii Internetului. A fost programat să învețe și să evolueze și, din ce ne dăm seama, a tins de la bun început să dezvolte o conștiință de sine.

Își drese glasul, șovăind, vădit îngrijorată că discuția deviase.

— Acum, spre a reveni la locul unde e stocat programul…

Imaginea supradimensionată de deasupra lor se centră pe clădirea în cauză – o construcție micuță, cu două etaje, înghesuită între doi zgârie-nori. Dat fiind că se afla în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* Atlanta era o reproducere la milimetru a orașului real și casa în care locuia Kaine fusese declarată monument istoric. Doar din acest motiv nu fusese demolată de mult. Era ascunzătoarea perfectă pentru un Tangent care-o luase pe căi greșite.

— Pentru că e identificat tot timpul în Somn, continuă Sarah, cred că nici nu se pune problema să fi aplicat Doctrina Mortală asupra propriei persoane. E mult prea devreme. Probabil că vrea s-o mai testeze la greu până să aibă curajul s-o facă. Așa că suntem destul de siguri că se află aici.

Agenta Weber veni spre microfon și Sarah se dădu la o parte firesc, ca și cum ar fi exersat figura. Treaba asta îl irită pe Michael. Era sigur că agenta voia să se împăuneze cu toate meritele acum c-ajunseseră la punctul culminant al prezentării.

— Mulțumesc, Sarah, spuse femeia, schițând un zâmbet artificial care sugera că se gândea deja la altceva și întorcându-se spre auditoriu. Nu cred că e cazul să vă spun cât de mult le datorăm lui Sarah și prietenilor ei. E de-ajuns să spun că nu o dată au acceptat misiuni extrem de periculoase din partea noastră și că le suntem profund îndatorați.

Făcu o pauză și ceilalți agenți înțeleseră aluzia, izbucnind în sfârșit în ropote de aplauze. Michael ar fi putut să jure că auzi și câteva huiduieli.

Odată ce se făcu liniște, Weber continuă.

— Informațiile pe care le-au adunat tinerii noștri prieteni sunt uluitoare. Cred că putem – ar trebui să fim cu toții impresionați. În douăzeci și patru de ore au reușit să facă ceva ce n-a reușit să facă niciunul dintre noi: au identificat codul central pe care se bazează inteligența lui Kaine. O să vi-l trimit tuturor ca să puteți începe o analiză completă și să punem la punct un plan de atac. Scopul nostru, și nu e o vorbă goală ce zic…

Făcu o pauză la ultimul cuvânt, ținându-i câteva secunde în suspans.

— Scopul nostru este să acționăm în maximum șapte zile.

Asta stârni un val de șușoteli înverșunate, ca și cum ideea era absurdă. Michael se încruntă. Era prea mult timp sau nu era îndeajuns? După mintea lui, ar fi trebuit să acționeze ieri. Kaine își putea muta cuibul oricând. Dar trebuiau să fie pregătiți.

Weber ridică mâinile, încercând să-i potolească.

— N-avem vreme de pierdut. O să parcurg ultimele detalii și-apoi vă las să vă întoarceți imediat la treabă. După cum vedeți din harta Atlantei…

Bryson se aplecă spre Michael.

— Oamenii ăștia o să strice totul. Gah-rahn-tat, îi șopti.

Și-apoi se trase înapoi, fără să mai aștepte un răspuns.

Lui Michael îi displăcea profund în ce măsură era de acord cu el.

6.

O oră mai târziu, Michael stătea într-o cămăruță, la o masă, mâncând hotdogi. Nu era chiar cel mai spectaculos lucru pe care-l putea face cineva după ce luase parte la o întrunire la Centrul de Strategie al VNS-ului.

Bryson era chiar lângă el, ciugulind – culmea – o salată. Sarah era așezată în fața lor, mâncând hotdogi tăvăliți prin brânză și chili. Weber le spusese că trebuia să se ocupe de câteva detalii înainte de a pune la cale un plan de acțiune – la urma urmelor, ei trei erau urmăriți de poliție, chiar dacă aparent îi convinseseră pe cei din VNS că nu erau vinovați de terorism cibernetic și răpire.

Când Weber îi lăsă în sala de recreere, îi prezentă unui tip de la cantină, apoi îi spuse acestuia să le aducă orice doreau. Și așa ajunseseră să mănânce hotdogi și salată.

— Tre' să recunosc, spuse Bryson, mușcând dintr-o frunză de salată și vorbind cu gura plină, n-am mai ascultat deloc odată ce s-a pornit tanti. Erau chestii pe care le știam deja oricum.

Michael trânti un crenvurst pe jumătate mâncat la loc în farfurie. Se săturase, deși se prinsese de asta cu câteva mușcături mai târziu decât stomacul lui. Se rezemă de spătarul scaunului și scoase un geamăt.

— Câh. Am mâncat prea mult.

— Oh, pe bune? îl întrebă Bryson ironic. N-aș fi ghicit în veci.

Se uită chiorâș la ce-avea Michael în farfurie.

— Data viitoare o să comandăm o salată de-asta finuță de-a ta, i-o întoarse Sarah. Și-apoi după o jumătate de oră, când o să fim lihniți de foame, o să mai comandăm niște hotdogi.

În loc de răspuns, Bryson luă o gură zdravănă din buruienile lui, clefăind și gemând de plăcere.

— Te-ai descurcat bine pe podium, îi spuse Michael lui Sarah. Pe bune. Am o predicție oficială: la treizeci de ani o să fii deja șefa VNS-ului. Apoi președinta țării până la patruzeci. Ați auzit-o prima dată de la mine.

Bryson scoase un „pfff”.

— Dacă mai trăim pân-atunci.

Comentariul sună mult mai sumbru decât își propusese el, probabil, și se lăsă tăcerea. Timp de câteva secunde, Michael uitase de toate problemele lor.

— Mulțam că mi-ai reamintit, bombăni.

— Ăă? făcu Bryson.

— Nimic.

Ca și cum ar fi fost un gest de sfidare, mai luă o gură din hotdogul care se răcise de-acum. Dacă stomacul lui ar fi avut glas, acum i s-ar fi plâns de zor.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea, semn că se lăsaseră toți furați de gânduri. Michael tresări când cineva bătu tare în ușă. Desigur, ușa se deschise imediat și Agenta Weber intră în cameră.

— Am terminat cu toții? întrebă, pe un ton prea vesel pentru a părea sincer.

Michael scoase un geamăt exagerat și se îndoi de mijloc, ținându-se cu mâinile de burtă. Începea să se simtă prea relaxat în preajma ei. Sarah începu să se hlizească.

— O s-o iau drept „da”, declară Weber.

Se apropie de masă, privindu-i de sus peste umărul lui Bryson, care nu-și ridică privirea, deși era limpede c-ar fi vrut.

— Mă bucur c-ați apucat să mâncați și să vă odihniți, continuă gazda lor. Pentru că trebuie să ne urnim.

Asta îl făcu pe Michael să se învioreze.

— Poftim? Încotro?

— Trebuie să vă bag la loc în Cabinele Senzoriale.

Michael nu era sigur c-o auzise bine. Se uită nedumerit la prietenii lui. Sarah exprimă într-un final ce gândeau toți trei.

— Cum adică? Credeam că tu și agenții veți parcurge datele înainte să acționăm.

— Și de ce vrei să intrăm noi în Sicrie, de fapt? adăugă Bryson. Credeam că treaba noastră s-a încheiat. Nu de-asta le-am dat tot din casă agenților?

Michael se uită lung la Agenta Weber, așteptând niște răspunsuri. Erau din nou pe marginea unei stânci înalte, gata să primească un brânci.

— Agenții mei vor face o mulțime de chestii, spuse Weber. Vă vor urmări, vă vor susține, vă vor trimite întăriri de îndată ce

aveți nevoie de ajutor. Partea cea mai importantă, vor încerca să-i găsească pe părinții lui Sarah. Eu voi rămâne aici să lucrez cu ei – în primul rând, trebuie să dăm de urma tuturor persoanelor care au fost transformate de această Doctrină Mortală. Să începem să deslușim lucrurile. Între timp, pe voi trei vă trimit înapoi în VirtNet să rezolvați treaba. V-ați dovedit valoarea iarăși și iarăși – nici n-aș îndrăzni să-i dau altcuiva pe mână misiunea asta. Îl cunoașteți pe Kaine mai bine ca oricine și trebuie să fie o operațiune discretă.

Michael se uită la prietenii lui, care păreau la fel de șocați ca el.

— Și o să iau reacția asta drept un „da” cu privire la misiune, atunci, spuse Weber, împreunându-și mâinile cu un gest de triumf. Acum haideți. Am ceva să v-arăt.

7.

Lucrul pe care voia să li-l arate nici măcar nu exista.

Nu în lumea reală, cel puțin.

Erau în biroul lui Weber, înghesuiți în jurul unei proiecții enorme. Era o colecție de imagini și cuvinte care se roteau încet în aer. Michael văzu o imagine cu un câine – un golden retriever –, cu un băiețel îngenuncheat lângă el, zâmbind cu gura până la urechi. O sumedenie de gânduri îi trecură prin minte lui Michael când văzu poza, dar în primul rând îi dădu sentimentul că, până la urmă, Agenta Weber era o persoană în carne și oase.

Fără vreun preambul, ea bătu și plimbă degetul pe sfera proiectată, mutând chestii de colo-colo până când totul dispăru spre a fi înlocuit de o singură imagine: o cutie lungă, dreptunghiulară, de metal, acoperită de cabluri și anozi. Obiectul se rotea sub ochii lui Michael și ai prietenilor lui.

— Ce-i asta? întrebă Bryson.

Weber întinse mâna în interiorul proiecției, părând că atinge capetele cutiei cu degetele. Prinse capetele și le trase, mărind foarte mult obiectul. Michael n-avea idee cât de mare sau de mic ar fi fost, de fapt, dacă n-ar fi fost doar o imagine.

— Asta veți folosi spre a-l doborî pe Kaine, le spuse Weber, pe un ton în care se citea satisfacția.

Un pic prea multă chiar, își zise Michael, deși nu-l deranja. Se vedea că-i era la fel de nesuferit Tangentul pe cât îi era și lui Michael.

— E un proiect la care lucrez de mult timp. De foarte mult timp. Și e o realizare majoră, chiar dacă pare că mă laud.

Femeia se uită țintă la cutie și i se citea mândria pe față. Apoi clipi mărunt și-și drese glasul, ca și cum tocmai realizase că mai erau și alte persoane în cameră.

— Scuze, spuse. Doar că... am trudit mult la asta, cu multe sacrificii. Trebuie să mă iertați dacă m-am entuziasmat un pic că va fi folosită în sfârșit.

Sarah puse întrebarea evidentă de data asta.

— Ce e, de fapt?

Agenta se rezemă de spătarul scaunului, lăsând imaginea să se rotească în continuare.

— Eu îi spun Lancea. Pare un nume potrivit.

Bryson și Sarah nu mai spuseră nimic, doar se uitau lung la ea. Michael știa că era rândul lui să pună o întrebare, dar i se părea stupid. Așa că așteptă cu încăpățânare să le spună ea la ce folosea. Agenta Weber își admiră câteva minute creația înainte de a continua.

— E un program, desigur, cea mai complexă colecție de cod pe care am reușit s-o creez. I-am dat această manifestare vizuală ca să fie cât mai ușor cu putință de plasat și activat.

Michael rupse tăcerea, atât de intrigat, încât parcă-l rodea întrebarea.

— De plasat și activat? repetă.

Ea încuviință încet.

— Da. O să ne întâlnim în VirtNet, unde vă voi înmâna efectiv programul, sub această formă. Nu va fi chiar atât de ușor pe cât am plănuit eu, dar tot ce va trebui să faceți este să ajungeți în locul unde se află programul pentru Kaine, să introduceți Lancea, s-o activați folosind o parolă din opt cifre spre a iniția numărătoarea inversă, apoi s-o ștergeți de-acolo. Odată ce explodează, Lancea îl va anihila pe Tangent. Nu numai codul lui central, dar va declanșa o reacție în lanț care îl va șterge definitiv, oriunde ar fi Aura lui.

Făcu o pauză, lăsându-i să proceseze informațiile. Erau o grămadă de chestii de procesat, își zise Michael. Apoi femeia continuă.

— Lucrez de ani întregi la programul ăsta. Știam că vom avea nevoie de el într-o zi. O să-l ucidă. Știu că e o declarație îndrăzneață, dar nu mă dezic de ea. Tot ce trebuie să facem este să vă introducem în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* în Atlanta reconstituită acolo și în această clădire. Lancea va face restul.

Michael aștepta s-audă șpilul, sigur era unul.

— Și cum te aștepți să ajungem în Adâncuri, nu mai zic în clădire, fără a fi văzuți? Programele de camuflaj ne ascund complet codul, în mare parte... Dacă facem ce-am făcut în oceanul ăla violet, va fi ca și cum am purta o pancartă cu „Hei, Kaine! Prinde-ne!”

Nu-i plăcea expresia nesigură care apăruse pe chipul ei în timp ce-l asculta.

— Bănuiesc că ai un plan?

Expresia ei reflecta ce le spuse în continuare.

— Da. Și n-o să vă placă partea asta.

Michael așteptă lovitura de teatru.

Agenta Weber oftă din rărunchi; entuziasmul ei legat de Lance se risipise.

— Nu există nicio metodă simplă de-a vă introduce acolo. Locul ăla nu se numește degeaba „În Adâncuri” și secțiunea unde e *Trup și Suflet* e de departe cea mai dificilă. Prin definiție, scopul e să nu vă permită să intrați dacă n-aveți drept de acces și știți toți trei cât de greu e să pătrunzi acolo – chiar și tu, Michael. Nu mai ești ce erai înainte. S-ar declanșa toate alarmele dacă v-am introduce acolo fără să luăm... măsuri extreme.

Bryson și Sarah se foiră pe scaune, dar Michael rămase neclintit. Era gata s-audă cât de nasoală va fi treaba.

— Trebuie să vă Strecurăm acolo, spuse Weber într-un final.

Michael se uită la Bryson, apoi la Sarah. Ei se uitară unul la altul și-apoi la el.

Să-i Strecoare.

Michael auzise termenul doar de câteva ori în viață, în principal în comentarii ale unor țânci, care vorbeau fără să gândească înainte despre chestii de care n-aveau habar. Oamenii nu vorbeau despre Strecurat pentru că era o practică ilegală. Era aproape la fel de grav ca modificarea programului de la nivelul Miezului, fie că era Miezul tău sau al altcuiva. Michael nu întâlnise niciodată pe cineva care se Strecurase în

joc sau Strecurase pe alții. Mai că-i veni să-i ceară lui Weber să repete cuvântul, să se asigure că auzise bine.

Dar știa foarte bine că asta le spusese.

Agenta Weber avea să-i *Strecoare* în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.*

„Oh, Doamne”, își zise.

XIX

Strecurați

1.

Michael era așezat pe capacul de la toaletă, complet îmbrăcat. N-avea nevoie la baie, dar avea mare nevoie să fie singur, fie și câteva minute. Agenta Weber vorbise serios când le spusese că voia să-i bage la loc în Somn imediat și prietenii lui erau gata de plecare, în mare. Dar nu și el. Avea nevoie de un scurt răgaz de unul singur – un răgaz să-și adune gândurile.

Weber îi bombardase cu atâtea informații, cu atâtea planuri în același timp, încât simțea cum îi zvâcnește pulsul în tâmple, la gât, până și în venele de la glezne. Făcuseră o mulțime de chestii periculoase și să se întoarcă în lumea de-afară, unde riscau să fie arestați, chiar nu era o opțiune. Dar nu știa dacă se simțea pregătit pentru *asta.*

Pentru Lance – acea cutie de metal dreptunghiulară, cu un aer banal, care teoretic ar fi trebuit să le rezolve toate problemele. Să se întoarcă imediat în Somn, unde tocmai își riscaseră viața, crezând că e pentru ultima dată. Misiunea de a găsi clădirea aceea din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* de a trece de paravanele de securitate, de a planta dispozitivul, de a-l declanșa și a reuși să scape. Aveau foarte multe de făcut. Asta ca să nu mai pună la socoteală procesul de Strecurare de care aveau nevoie spre a ajunge, de fapt, în „Adâncuri”.

Strecurare.

Părea un cuvânt mult prea simplu pentru o treabă de care se spunea c-ar fi absolut groaznică, înspăimântătoare, cumplită. Michael nu trecuse niciodată prin asta, desigur, dar poveștile care circulau erau oribile și, chiar dacă doar jumate din ele erau

adevărate – și acelea fuseseră înflorite –, Strecurarea nu era o experiență plăcută.

Procesul în sine era exact cum îi sugera numele. Trebuia să-ți strecori Aura, înfășurată bine în coduri de camuflaj, printr-un spațiu cam cât un șir de cod. Cu toate cunoștințele lui, nu pricepea prea bine cum funcționa procesul, dar în multe privințe era ceva literal. Spre a ocoli paravanele de protecție extrem de complexe care izolau *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* de intruși și spre a nu fi detectat, trebuia să te furișezi printr-o fantă virtuală în perete. Cei mai mulți descriau procesul drept o încercare de a trece printr-un perete rarefiindu-te atât de mult, încât să poți încăpea printre atomi. Părea imposibil, dar în lumea codului, puteai face aproape orice.

Atâta timp cât erai dispus să suferi consecințele.

Și, evident, Agenta Weber decisese că Michael și prietenii lui erau dispuși s-o facă.

Ușa de la baie se crăpă, cu un scârțâit, apoi se trânti la loc.

— Michael?

Era Bryson.

— Mda? mormăi Michael.

Chiar trebuiau să meargă? Chiar acum? Nu puteau să se mai odihnească o noapte? Își lăsă capul în mâini.

— Ai nevoie de mai multe fibre în alimentație, comentă Bryson, chiar în dreptul ușii de la cabina unde era Michael. Ești aici de douăzeci de minute, frate. Uneori pur și simplu nu-ți vine, amice.

Pe Michael îl bufni râsul până să-și dea seama.

— Măcar trăiești! exclamă Bryson.

Michael se ridică, oftă, apoi ieși din budă.

— Ăă domnu'? comentă Bryson. N-ai de gând să tragi apa?

— Nu-i nevoie. Stăteam pur și simplu aici, plănuind cum să mai adaug niște fibre în alimentație.

Bryson se uită lung la el, studiindu-l atent.

— Frate, ești OK? Dacă te-ajută cu ceva, mie mi-e mai frică decât vă e vouă la un loc. Doar c-o ascund foarte bine făcând pe deșteptul.

Michael inspiră adânc și expiră.

— Mda, n-am nimic. Doar că mi se pare o nebunie că ne cer să facem treaba asta. Când au toți agenții ăștia de fițe la dispoziție. Mai sunt și părinții lui Sarah – e viața lor în joc.

— Dar ne-am dovedit valoarea, spuse Bryson, ridicând din umeri. Sincer, tu unul ai lăsa treaba asta pe mâna altcuiva? Doar noi putem s-o facem, frate. Trilogia care aduce Urgia. Dacă e cineva în stare s-o facă, suntem noi trei. Ne furișăm, ne facem treaba, salvăm lumea de un psihopat și-am ieșit. Agenții lui Weber îi găsesc pe părinții lui Sarah. Bum. Și putem să ne retragem.

Michael simți un impuls subit, stânjenitor, să-și ia prietenul în brațe. Avusese nevoie de un discurs încurajator și asta primise. Bryson îi trase un pumn amical în braț și Michael își zise că mergea și-așa.

Ieșiră împreună din baie, gata să-l spulbere pe Kaine.

2.

Niciunul din ei nu spuse prea multe în timp ce se pregăteau să se bage în Sicriu. Luară câteva îmbucături din batoanele cu cereale, goliră câte o sticlă de apă cu vitamine și se dezbrăcară, rămânând doar în lenjeria de corp. Dădură mâna și se îmbrățișară – lui Michael nu-i plăcu deloc partea asta. Fără să vrea, se purtau ca și cum era ultima dată când se vedeau.

Dacă vreunul din ei era deranjat de prezența Agentei Weber în cameră, când ei erau aproape dezbrăcați, niciunul nu dădu vreun semn în acest sens.

— Eu o să fiu în Cabina mea Senzorială, le spuse Weber, în biroul meu, chiar deasupra. Ne vedem în cincisprezece minute în locul de întâlnire. O să vă înmânez Lancea și apoi puteți s-o porniți la drum.

Și cu asta, basta. Nicio altă explicație, niciun răgaz să mai pună întrebări.

Weber ieși. Michael se băgă în Sicriu și trase capacul.

Cablurile senzoriale începură să mișune pe pielea lui deja umedă și Michael închise ochii.

3.

Când îi deschise, se afla într-o sală mare de marmură. Vinișoarele din piatră zvâcneau, ca și cum ar fi gonit vreun lichid toxic prin ele. Sarah era deja acolo, ca și Bryson, precum și Agenta Weber – erau cu toții îmbrăcați cum fuseseră în Veghe înainte de a se decoji.

— Așadar, ne reîntâlnim, spuse Weber, salutându-i bățos din cap.

Le întoarse spatele și o porni spre unul din pereții luminoși, întinzând mâna și bătând cu degetele o configurație pe acea suprafață. După o clipă se auzi un șuierat, apoi un pocnet și ieși un sertar de-acolo.

— Iată, spuse, trăgând de-acolo o geantă neagră cu o curelușă și mânuind-o cu grijă.

În ea se vedea ceva pătrățos, era clar ce conținea.

Lancea.

Weber se întoarse spre ei, uitându-se lung la Michael și la prietenii lui, ca și cum cântărea care din ei îi inspira cea mai mare încredere, spre a-i lăsa pe mână acest dispozitiv prețios. La care lucrase ani de zile.

— Ia tu asta, Michael, spuse într-un final, întinzându-i geanta.

El o luă, după ce ezită infinitezimal, întrebându-se de ce îl alesese pe el, apoi își trecu curelușa pe umăr. Ținând geanta rezemată de șold, trase fermoarul și aruncă o privire înăuntru, spre a vedea exact ce se așteptase: metal strălucitor și cabluri viu colorate. Weber se aplecă spre el, atingându-l în treacăt cu părul.

Băgă mâna în geantă și-i arătă o tastatură micuță aflată pe una din laterale, apoi ridică gemulețul de protecție.

— Vezi? spuse. Odată ce-ați deschis asta, trebuie să tastați opt cifre. Sper c-ați învățat pe de rost parola deja.

— Asta-i tot? întrebă Michael, simțindu-se cam nătâng. Activăm asta și toate problemele noastre s-au rezolvat?

Weber se dădu înapoi și încuviință.

— Exact cum v-am spus – găsiți clădirea, pătrundeți în ea, găsiți obiectul care reprezintă programul lui central. Inserați acolo Lancea și tastați codul. Rezultatele nu vor fi prea plăcute. Ieșiți cât mai repede de-acolo și fie găsiți un Portal, fie vă scot

eu personal de-acolo odată ce mă anunțați că ați părăsit obiectivul. Mi-aș dori să nu fie chiar așa de periculos.

— De ce am o bănuială că lucrurile n-o să meargă chiar așa de ușor? întrebă Sarah, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se țintă la geanta pe care-o ținea Michael la șold.

— De-asta vă trimit pe voi trei, îi replică Weber. Am încredere în voi. Am văzut de ce sunteți în stare. Situația e... foarte complicată în rândul agenților mei. Trebuie să fie o operațiune cât mai discretă, în cerc restrâns.

— Și codurile de camuflaj? întrebă Bryson. Sunt activate în continuare?

Weber încuviință scurt.

— Desigur. Ar trebui să-l luați ca din oală pe Kaine. Se aplică aceeași regulă – n-o să puteți vedea codul cum sunteți obișnuiți și *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* e extrem de realist, într-o măsură absolut de necrezut, până nu vezi cu ochii tăi. Folosiți NetScreen-urile dacă e musai.

Se uită spășită la Michael. El crezuse o bună parte din viață că lumea din *Adâncuri* era lumea reală. Locul avea să-i trezească amintiri dureroase, despre tot ce pierduse.

— Acum, aveți vreo întrebare înainte să vă trimit la drum?

Weber părea nerăbdătoare să-i vadă apucându-se de treabă.

Urmă un schimb de priviri între Michael și prietenii lui. Apoi ridicară din umeri.

Agenta Weber părea mulțumită, mai că zâmbi.

— Bun, spuse. E momentul să vă Strecor în *Adâncuri.*

4.

Michael stătea cu spatele lipit de peretele de marmură, între Sarah și Bryson. Weber le spusese să se țină de mâini și să nu-și dea drumul, oricât de nasoală ar fi fost treaba. Simțea mâna cărnoasă și umedă a lui Bryson într-o parte și mâna moale și delicată a lui Sarah în cealaltă. Lui Michael îi plăcea mult mai mult mâna ei.

Weber stătea în fața lor, la câțiva pași distanță, cu o expresie gravă.

— O să fac eu aproape toată treaba, le spuse. Voi trebuie doar să închideți ochii și să rezistați la… senzațiile intense de care veți avea parte.

— Adică la durerea cumplită, mormăi Bryson. O durere de-o să-mi vină să plâng.

Michael schiță un zâmbet, dar îi bătea inima de zor, ca lăbuța unui iepure agitat din desene animate pe care-l văzuse cu ani buni în urmă pe Holovid.

— Durere, da, răspunse Weber. Dar există și lucruri mai nasoale ca durerea. Țineți-vă bine unul de altul, încercați să nu intrați în panică și… îndurați totul. N-o să dureze așa de mult pe cât vă închipuiți, poate. Odată ce-ați intrat, rezolvați cât mai repede ce-aveți de făcut.

Se uită la geanta de pe umărul lui Michael – el și-o trecuse peste piept ca să se asigure că nu-i cade.

— Știți ce-aveți de făcut, da?

Michael încuviință stângaci, dornic să se urnească odată. Agenta le zâmbi călduros și Michael ar fi putut să jure că pe chipul ei se citea compasiunea. Expresia ei îl încurajă un pic și, dacă ar fi fost doar el, Michael mai c-ar fi îmbrățișat-o spre a-și lua rămas-bun.

— Bine, spuse Weber. Închideți ochii.

5.

Trecu un răstimp – un minut, două – până să înceapă procesul. Michael începu o numărătoare inversă, apoi renunță la idee, când asta nu făcu decât să-i sporească neliniștea. Primul lucru pe care-l observă fu că începeau să se stingă luminile. Se lăsă întunericul peste ei și era tentat să deschidă ochii. Nu știa, de fapt, dacă Weber voise să spună că trebuie să țină ochii închiși sau doar că ar ajuta. „La naiba”, își zise. Ar fi trebuit s-o întrebe.

— Credeți că…, dădu să întrebe, dar îl întrerupse un zumzăit strident.

Părea că aerul se îngreunase deodată, parcă îi apăsa timpanele, cu un bâzâit greoi. Îl furnica pe piele și se lăsă de pe un picior pe altul, simțindu-se din ce în ce mai aiurea. Nu putea

decât să se țină bine de Sarah și Bryson, fără să le dea drumul la mâini. Orice s-ar fi întâmplat. Avea nevoie de ei – îi era mult mai teamă decât părea firesc să-i fie. Poate că din cauza nesiguranței era așa de nasol.

Senzația de apăsare se intensifică și zgomotul se întețea. Michael își imagină lichi-gelurile din Sicriu, apăsându-i pielea, ca și cum s-ar fi lăsat într-o apă care începea să înghețe. Încercă să se miște din nou, dar degeaba. Din cauza încordării simțea fiecare bătaie a inimii, simțea cum îi zvâcnește sângele în tâmple, de-a lungul gâtului, în curbura cotului, în tot corpul.

Bum.

Bum.

Bum.

Ceva îl trase de lângă Bryson și Sarah, dar Michael se agăță de ei. Le strânse degetele între ale lui, nevrând cu niciun chip să le dea drumul. Deschise ochii, instinctiv, și văzu doar întuneric, așa că-i închise la loc. Senzația că trăgea ceva de el continuă, dar, în loc să-i smulgă prietenii de lângă el, acum se făcea simțită în corpul lui, ca și cum o forță încerca să-i dezmembreze mușchii, oasele, pielea și tendoanele – tot corpul, practic. Îl întindea, sfidând legile fizicii. Îl durea chestia asta, era o încordare dureroasă care se agrava cu fiecare clipă. Apoi veni durerea propriu-zisă – junghiuri care-i tăiară răsuflarea. Simțea cum pocnesc părți din el.

„E în Somn”, își zise, cuprins de panică. „Nu e de-adevăratelea, nu se întâmplă. Ține-i piept. Nu le da drumul”. I se păru că-l aude pe Bryson încercând să spună ceva, dar cuvintele îi erau înecate de zumzetul care zvâcnea în armonie cu bătăile inimii lui, îl simțea în fiecare venă.

Bum.

Bum.

Bum.

Zvâcnetul inimii lui. Un zgomot care pulsa, reverberându-i în urechi, în obraji, în piele.

Bum.

Bum.

Bum.

Forța continua să se exercite asupra lui, întinzându-i trupul înainte și înapoi, lăsând o dâră kilometrică, și se cutremură închipuindu-și cum va fi arătat trupul lui acum, cât de subțiat și

grotesc era. Durerea se intensifică, răspândindu-se în fiecare nerv, până când deveni de neîndurat. Un val constant de agonie cruntă, ca și cum ceva încerca să sfâșie fiecare moleculă a trupului lui. Țipă, dar nu se auzi nimic, doar amintirea stinsă a unui sunet, înghițit de zumzet. Forța aceea trăgea de el, îl subția, îl lungea nefiresc de mult, întețind zvâcnetul sângelui prin vine.

Bum.

Bum.

Bum.

Undeva, la un hotar uitat al minții, știa că nu le dăduse drumul la mână lui Sarah și Bryson, dar totul era ca o coardă de țesut subțiată, întinsă la maximum, străbătută de durere.

Bum.

Bum.

Bum.

Mai subțire.

Mai încordat.

Durere.

O tornadă de vuiete, zumzete, zvâcnete.

Țipete.

Se agăța de ceva care n-avea nicio noimă, de frânturi de cod, aproape insesizabile.

Lumea era în pragul imploziei.

Și durere. Oh, ce durere.

Totul se învârtea.

Era strivit.

Într-un final, mintea lui clacă.

Totul în jur era neant.

Nici măcar o bătaie.

XX

Plantează și declanșează

1.

Plutea în vid, pierduse complet noțiunea timpului, nu mai conștientiza aproape nimic în jur. Dar durerea se estompă și era înconjurat de întuneric, așa că îl luă somnul.

Simți o lumină în jur, o lumină roșu-aprins, care-l trezi. Clipi de câteva ori, apoi miji ochii, chinuindu-se să-i țină deschiși. Era întins pe spate. Vedea deasupra, sus de tot, albastrul cerului și mai multe clădiri păreau să tindă spre același punct al boltei, ca și cum erau niște degete încercând să prindă ceva ce-i scăpa lui Michael.

Era amețit, se învârtea totul cu el, și, când se întoarse pe-o parte, senzația se intensifică. Cuprins de greață, rămase nemișcat și-i observă pe Sarah și Bryson, nu departe, încă adormiți. Erau la capătul unei alei lungi, nu era țipenie prin preajmă și nici altceva nu se vedea, doar o întindere de ciment, praf și gunoaie. Era cald și o atmosferă umedă, își simțea pielea lipicioasă, unsuroasă.

Contururile bine-definite, senzațiile acute, totul îi spunea că Agenta Weber reușise. Chiar îi reușise figura.

Michael și prietenii lui erau în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri*. Îi strecurase, tentând codul deosebit de complex. Era acasă – în locul unde-și dusese viața de când se știa. Nu știa ce să creadă, ce să simtă. Poate, poate, părinții lui și Helga mai trăiau pe undeva în Adâncuri. Erau prinși, ținuți prizonieri sau ceva de genul. Oare chiar dispăruseră fără urmă, codul care-i conținea fusese șters definitiv? Își jură c-o să-i caute, că va parcurge codul cifră cu cifră, dacă era nevoie. De îndată ce rezolvau problema cu Kaine.

Moment în care își aminti toată povestea și-l izbi un val de panică.

— Bryson! zbieră, uitându-se repede la șold să se asigure că mai avea geanta de la Weber, cureluța trasă peste piept.

Simți forma pătrățoasă a Lăncii, muchiile tăioase, și aproape că-l alină treaba asta.

— Sarah! Trezirea!

Prietenii lui Michael începură să geamă și să se frece la ochi. Clipiră și-și mijiră ochii de câteva ori, cum făcuse și el. Dar în curând erau cu toții în picioare, lăsaseră în urmă agonia Strecurării, devenise o amintire mai repede decât ar fi bănuit Michael că e cu putință.

— Locul ăsta e fantastic, spuse Sarah, învârtindu-se în cerc de parcă ar fi aterizat pe o altă planetă. E așa de… *real.*

Întinse mâna și atinse peretele de beton, grunjos, al celei mai apropiate clădiri, o matahală cu câteva zeci de etaje.

— Mai că nu-ți dai seama că suntem în Somn.

— Mie-mi spui, mormăi Michael absent.

I se învârtejeau în minte scene cu familia lui, dar trebuiau să se urnească, n-aveau vreme de pierdut. Orice le-ar fi zis Agenta Weber despre programele de camuflaj, n-avea să mai facă niciodată greșeala de a crede că n-avea cum să le ia urma Kaine.

— Hai să terminăm chestia asta.

Bryson închisese ochii, dar îi deschise când Michael încheie propoziția.

— E exact ca ultima dată când ne-a trimis în Somn. Niciun pic de cod. Programele ei sunt mai puternice ca oricând.

— Am toate informațiile salvate, îi răspunse Sarah. Doar o clipă.

Apăsă rapid pe cască și NetScreen-ul verzui îi apăru dinainte. Plimbă de câteva ori degetul pe el și tastă ceva.

— Oau. Weber chiar se pricepe. Ne-a Strecurat foarte aproape. Suntem la vreo opt sute de metri distanță.

Michael se uită din nou la geantă. Își dorea să scape cât mai repede de Lance.

— Hai să mergem atunci.

Părea c-ar fi trebuit să spună ceva mai plin de elan, dar altceva nu-i veni în minte.

Bryson își puse mâinile pâlnie la gură și zbieră.

— Kaine! Venim după tine!

Sarah îi trase una peste umăr.

— Ce faci?

— Mda, încuviință Michael. S-ar putea să fie cea mai mare tâmpenie pe care ai făcut-o vreodată.

Bryson ridică din umeri.

— Îl urăsc cu spume pe jegul ăla ordinar.

Și era greu să i-o iei în nume de rău.

O luară toți trei la fugă pe alee, în direcția ascunzătorii lui Kaine.

2.

Erau o mulțime de pietoni pe trotuarele din fața clădirii pe care o căutau. Arăta fix la fel ca pe harta imensă pe care o proiectase Agenta Weber la Centrul de Strategie al VNS-ului. Era înghesuită între două clădiri înalte, avea două etaje și era o combinație sinistră de oțel și ciment – era o hidoșenie și Michael habar n-avea ce valoare istorică putea să aibă. Poate drept una din cele mai urâte, banale și inutile clădiri construite vreodată?

— Hm, făcu Bryson. M-aș fi așteptat să locuiască într-un palat sau într-un castel.

Cei trei prieteni studiară casa lui Kaine cam de la o stradă distanță.

— Bătea la ochi, răspunse Sarah.

Bryson scuipă pe trotuar.

— De-abia aștept să terminăm cu povestea asta.

— E treaba mea, spuse Michael, simțind că-l inundă o furie incandescentă.

— Poftim? îl întrebară Bryson și Sarah la unison.

Michael își desprinse privirea de la clădire.

— E treaba mea să pun Lancea acolo. Și s-o activez.

Făcu o pauză, căutând cea mai bună formulare.

— Mă bucur că-mi revine mie sarcina de a-l ucide.

Prietenii lui nu spuseră nimic. Bryson încuviință, în timp ce Sarah se uita în pământ, ca și cum își făcea griji pentru el. Sau se gândea la părinții ei. Dar Michael trebuia să facă treaba asta. Kaine îi răpise părinții, viața, i-o răpise pe Helga. Nu conta că

Michael nu fusese real, că nu fusese altceva decât un program. Își iubise părinții, o iubise pe Helga. Fusese fericit. Faptul că se alesese cu o grămăjoară de oase învelite în carne, drept sălaș al minții lui, n-avea să-l compenseze niciodată pentru asta.

Avea de gând să-l ucidă pe Kaine, chiar dacă efectele Lăncii erau pe-atât de distructive cum anticipase Weber. Chiar dacă avea să se trezească apoi cu toți Ucid-Simii din Somn pe cap, va declanșa chestia asta înainte de a se lăsa doborât.

— Suntem gata? întrebă Bryson. Timpul curge.

— Eu sunt gata, spuse Michael.

Sarah își recăpătase aerul hotărât.

— Și eu. Mi-aș dori doar să fi avut un plan mai bun. O să fie tare greu să facem chestia asta fără să putem înota în cod.

Dădu din mână în dreptul căștii, ca și cum o scârbea. S-ar părea că va trebui să mă descurc cu vechitura asta jalnică.

— Mda, spuse Michael. Va trebui.

N-avea nicio îndoială că puteau pătrunde în clădire și-și puteau face treaba. Partea care-l îngrijora era cum aveau să iasă – Kaine probabil c-avea să împânzească locul cu creaturile lui de îndată ce se prindea că avea musafiri nepoftiți.

— În fața ușilor de la blocul înalt de-alături e o grădină scufundată. Putem să ne ascundem acolo cât încercăm să spargem sistemul de securitate al lui Kaine.

— Îmi place planul, spuse Bryson. Încercați să păreți niște turiști nătărăi, veniți să se plimbe în *Adâncuri,* cât ne îndreptăm spre ea. Și nu vă zgâiți la clădirea în care vrem să intrăm.

— Și nu mergeți prea repede, adăugă Sarah. Nici prea încet.

— Și…, începu Bryson, dar Michael o luase deja la picior.

— Haideți, le spuse, deja la capătul răbdării.

3.

Ajunseră fără probleme la grădina din fața clădirii vecine și nimeni nu le acordă prea multă atenție. Un grup de adolescenți, unul cu o geantă peste piept, Sarah cu NetScreen-ul deja aprins – păreau niște studenți și faptul că se așezară acolo și se puseră pe treabă contribui și mai mult la această impresie. Michael se întrebă cine erau toți oamenii din jurul lui – simțea o invidie

stranie pentru că, într-un fel sau altul, își croiseră cu toții drum până în *Adâncuri.* Desigur, mulți dintre ei erau Tangenți, programați spre a da un aer cât mai real acestei lumi.

Își împărțiseră sarcinile și lui Michael îi reveni aceea de a închide orice sisteme de alarmă – atât pe cele sonore, care riscau să atragă agenții de securitate și gură-cască, cât și pe cele conectate la sistemul de comunicații, care cine știe ce armată de creaturi de-ale lui Kaine le-ar fi adus pe cap de data asta. Sarah se ocupa de paravanele de protecție, încercând să găsească metode de a le fenta. Bryson își încerca puterile cu camerele și sistemele de blocare.

În timp ce lucra, Michael își tot amintea de tentativa lor de a pătrunde în clubul Ronikăi, Black and Blue. Părea că trecuse o veșnicie de-atunci. Îi era dor de vremurile când puteau să-și croiască drum undeva trăgând pur și simplu pe sfoară niște gorile fără creier.

— E… ciudat, spuse Sarah după ce-și văzuseră toți de treabă o vreme.

Michael știa la ce se referă. Sistemele nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci – erau foarte simple și, deși erau multi-etajate și întărite la greu, nu regăsea aproape deloc complexitatea obișnuită.

— Știu de ce, replică Bryson, uitându-se atent la ecran. Tata m-a învățat câte ceva despre cum se făcea programarea pe vremuri. Chestia asta imită un sistem ultra-vechi. Gen, de-acum câteva decenii. De ce-ar face Kaine chestia asta?

— Ca să nu stârnească bănuieli, spuse Michael.

Se uită la prietenii lui, dar ei erau prea prinși spre a-i întâlni privirea.

— Dacă ar avea un sistem foarte avansat și complex, oamenii ar fi tare curioși să afle ce se ascunde acolo. Și, dat fiind că se află în locul unde se adună cei mai tari jucători și hackeri din Somn, ar fi cam nasol. E chestia clasică, ascunde un lucru cât mai la vedere.

Sarah nu părea prea convinsă.

— Pare prea simplu. Încă treizeci de minute și-am terminat. Mă așteptam s-avem opt-nouă ore de lucru la asta și, chiar și-așa, să intrăm printr-o minune.

— Mda, fără îndoială, spuse Bryson. Te-ai aștepta să aleagă un sistem de securitate strașnic în loc să aburească oamenii că nu e nimic interesant acolo.

Michael ridică din umeri.

— Nu știu. Poate. Dar eu cred că are logică ce zic eu. Hai să intrăm acolo și să-i facem mintea țăndări.

Kaine era în clădirea aia – ajutase el însuși la a i se da de urmă – și voia să termine odată cu treaba asta. Dacă mai pierdeau mult timp, Kaine ar fi putut să-și mute programul central de-acolo. Michael lucra de zor, cu un elan pe măsura furiei pe care-o simțea.

4.

Exact cum promisese, după treizeci de minute Sarah își închise NetScreen-ul. Apăsând pe cască, oftă ușurată.

— Bun. Eu am terminat.

Bryson închisese totul cu câteva minute înaintea ei.

— Și eu. Toate camerele de supraveghere arată înregistrări de-acum o oră. E o ușă în spate spre care dă o alee micuță, care merge în paralel cu clădirea. Nu e încuiată și de-abia așteaptă să întâmpine trei țicniți care vor să arunce totul în aer. Și, din câte îmi dau seama, nu e niciun paznic postat acolo.

Michael termină treaba chiar în timp ce prietenul lui își încheia discursul.

— Toate alarmele sunt dezactivate.

Închise ecranul cu un gest triumfător.

— Și aveți dreptate, a fost mult prea ușor. Odată ce-am intrat, să fim pe fază la toate capcanele pe care le-a pregătit pentru oricine vine, totuși, să-și bage nasul.

— De fapt, cred că ai dreptate, spuse Sarah. Nu-l văd pe Kaine să-i încredințeze cuiva – jucător sau Tangent – rolul de agent de securitate aici. Pariez c-a pus o mulțime de capcane. Cine știe ce-o să sară pe noi odată ce-am intrat. Ucid-Simi sigur.

— Mai vreți să acționăm? întrebă Bryson.

Michael răspunse imediat.

— Absolut.

Sarah făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Sută la sută.
— Atunci, haideți, le spuse Bryson, zâmbind încordat.

5.

Bryson nu glumise când spusese că aleea ce dădea spre ușa din spate era micuță. Michael trebuia să meargă întors în lateral, ștergând cu spatele și pieptul pereții de cărămidă din mers. El mergea înainte, Sarah și Bryson imediat după el, având doar un canion de beton în față și gunoaie adunate cu anii la picioare, astfel că fiecare pas era o aventură. Lumina soarelui de-abia reușea să pătrundă printre pereții ca de stâncă, care se strângeau peste ei, și plimbarea lor le dădea un sentiment straniu, crepuscular.

Când erau pe la jumătatea drumului, Michael se opri și se uită în urmă.

— Până acum, toate bune. Nu ne-a sărit nimic la beregată.

— Mă tot gândesc, îi răspunse Sarah, la *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Când spun că vor să reproducă lumea reală, ei chiar vorbesc serios, este? Vă dați seama? Michael, tu nici măcar nu știai că e ceva artificial! Nu-mi vine să cred cât de verosimile sunt programele de-aici. E ca și cum ar trebui să urmezi aceleași reguli ca în viața din Veghe.

Bryson râse a pagubă.

— Nu cobi. Dacă există cineva care să încalce acele reguli, clar e Kaine. Pariez că așteaptă doar să intrăm pe ușa aia din spate și apoi o să ne arunce în cale toate chestiile care au provocat durere până acum în Somn.

— Mereu optimist, comentă Michael.

Se întoarse și-o ținu înainte pe alee, pășind peste un șobolan mort și sperând că n-o să-l vadă și Sarah. Până la urmă Bryson fu cel care scânci speriat, până să se poată abține.

Într-un final, ajunseră la capătul gangului. Michael era surprins de cât de lungă era clădirea, de fapt – părea așa mică din față. Dar erau în Somn și mai erau și doi zgârie-nori imenși, care le afectau percepția spațială.

Trase aer în piept, apoi se aplecă pe după perete să arunce o privire. Încă o alee, una mult mai lată, trecea prin spatele clădirii.

Michael auzea zgomote de mașini și trecători în depărtare, dar zona asta era pustie, întunecată, și nu se-auzea nici musca. O rafală subită de vânt zdruncină un capac de tomberon, trântindu-l la loc, și Michael tresări la auzul zgomotului. Balamalele mai scârțâiră o vreme, apoi se opriră. Calea era liberă.

— Haideți, le șopti prietenilor lui, ieșind pe aleea mai largă.

Bryson o luă înainte apoi, conducându-i până la ușa din spate a clădirii lui Kaine, cea pe care spusese că reușise s-o descuie. Era o ușă simplă de metal, cu un ivăr argintiu pe post de clanță. Trei trepte de ciment, crăpate și tocite, duceau spre intrare. Bryson se lipi cu spatele de peretele exterior de lângă scări, iar Michael și Sarah se postară lângă el. Michael își plimba degetele pe muchiile tăioase ale Lăncii din geanta de umăr, nerăbdător s-o folosească.

— Să încercăm să ne echipăm cu niște arme din cod? întrebă Sarah. Cine știe ce ne așteaptă acolo?

— N-o să meargă, spuse Michael, dându-și seama că, în ciuda sugestiei, știa deja și Sarah că nu se poate.

Le dăduse destule bătăi de cap să se strecoare în Adâncuri, nici nu se punea problema să riște să mai aducă și altceva.

— Folosiți-vă pumnii și coatele și, dacă încep să tragă cu gloanțe, arme laser sau bombe, feriți-vă!

— Mulțam, replică Sarah. Foarte util.

— Nu mai avem ce face, trebuie să intrăm, spuse Bryson, trăgând aer în piept și dându-l afară mult prea zgomotos.

Le făcu un gest din cap, încordat, apoi se desprinse de perete și-o luă rapid spre trepte, țâșnind spre ușă. Sarah o porni imediat după el, apoi Michael, așteptând jos de tot. Se uită la Bryson cum ridică ivărul, șovăind doar o clipă înainte. Se auzi un păcănit și ușa se deschise.

Încremeniră toți trei, așteptându-se să apară vreo fiară monstruoasă, urlătoare, gata să soarbă și ultimul strop de viață din ei. Dar nu se întâmplă nimic. Aplecându-se în față, Michael văzu o dungă întunecată unde era crăpată ușa. Cu o strângere de inimă, își aminti un banc pe care i-l spusese Helga, când era mic.

— Când o ușă nu e ușă? îl întrebase, cu accentul ei pronunțat.

— Când? o întrebase.

— Când e crăpată.[4]

O iubise, la fel de mult cum își iubise părinții. Și Kaine îi răpise lucrul ăsta.

— Haideți! le șopti înverșunat. Acum!

Bryson împinse ușa și se strecurară toți trei în clădire.

6.

Intrară într-o încăpere care aducea tare mult a spațiu de depozitare – o cameră mare, prăfuită, plină de cutii, stivuite mai ales pe rafturi șui, care se lăsaseră de la greutate. Multe din obiecte păreau chestii mecanice – sârme și piese din metal și circuite la vedere. În cele câteva secunde cât le luă să străbată camera, Michael se minună încă o dată de programarea aproape impecabilă din *Adâncuri.* Totul părea real, definit în cele mai mici detalii, chiar și în părțile deteriorate.

Dar nu se opriră să admire peisajul. Sarah își aprinsese NetScreen-ul și avea dinainte o hartă și o schemă a clădirii, luminate.

— Nu pare să fie țipenie, spuse, chiar înainte de a ieși într-un hol lung, întunecat. Nicăieri. Cel puțin dacă te iei după senzorii de temperatură.

— Suntem siguri că nu e prea ușoară treaba asta? îi replică Bryson. Încep să-mi fac griji.

— „Începi?”, comentă scurt Michael. Haide, Sarah, condu-ne la mainframe.[5] Sau ce formă o fi luat programul lui aici.

Îi tot aluneca degetul pe marginea genții, ca și cum ar fi fost un trăgaci acolo pe care să poată apăsa oricând.

— E la ultimul etaj, spuse Sarah. Într-o coloană aflată în centrul clădirii – pare să meargă de sus până jos, până la subsol, chiar, dar cel mai ușor se intră de sus. Parc-ar fi un siloz. Nu-mi dau seama cum arată de fapt.

---

[4] Joc de cuvinte intraductibil între *ajar* (despre o ușă sau fereastră) „crăpată, întredeschisă” și *a jar* „un borcan”. (*N. t.*).

[5] Calculator de mari dimensiuni și de mare viteză, folosit de regulă de instituții guvernamentale sau de companii importante. (*N. t.*).

Chestia asta îi suna bizar lui Michael – dar nu conta. Ajunseseră până aici și nu puteau decât să meargă înainte.

— Hai pe scări, spuse Sarah, țâșnind brusc spre capătul holului.

Michael era pe urmele ei, Bryson imediat lângă el. Luară colțul și intrară în fugă într-un alt hol cu lumină chioară. Sarah se opri la prima ușă și-o deschise, trecând pragul. Dădea în casa scării. O porniră în fugă, sărind câte o treaptă când puteau. Până acum, nu apăruse nimeni. Michael nu auzea decât zgomotul pașilor lor. Dacă ar fi existat paznici, s-ar fi trezit cu ei pe cap deja – Michael n-avea nicio îndoială.

Așadar, nu era niciun paznic.

Ceea ce însemna că exista probabil ceva mai nasol odată ce ajungeau la destinație. Își aminti de gura Ucid-Simului, de fălcile lui, de răsuflarea lui și de mârâitul lui înfiorător, digital. Își alungă imaginea din minte și-o ținu înainte pe scări.

Etajul unu, etajul doi. Încă un rând de scări ducea spre acoperiș, dar, în loc s-o ia pe-acolo, Sarah deschise ușa care dădea spre ultimul etaj și intrară într-un hol. Își aprinsese NetScreen-ul, la luminozitate maximă, și harta strălucea pe ecran. Străbătură holul și trecură în următorul. Au dat colțul o dată și încă o dată. Tot nu se vedea țipenie. Tot nu se-auzea niciun zgomot în afară de pașii lor. Michael studie tavanele, pereții, toate cotloanele, căutând orice ar fi putut părea suspect, dar nu se vedea nimic. Clădirea arăta ca oricare alta în care intrase până atunci.

Sarah se opri în fața unei uși mari de metal care părea un picuț mai nouă decât restul. Trase de clanță și ușa greoaie se deschise – Bryson își făcuse treaba bine. O lumină albăstruie se revărsă în hol, zvâcnind ca o inimă ce bate și, pentru prima dată, auziră un zgomot. Un mârâit grav, mecanic, care zvâcnea în același ritm cu lumina.

— Aici e, le spuse Sarah.

Michael nu ezită deloc. Trecu pe lângă Sarah și Bryson, pășind direct pe pasarela care mergea de jur-împrejurul camerei. Uitându-se în jos, văzu că intrase în locul de care spusese Sarah că arată ca un siloz pe hartă – o încăpere rotundă care părea să coboare pe kilometri întregi. I se tăie răsuflarea pentru o clipă văzând cât de adânc mergea și spațiul în sine era șocant. Lumina care zvâcnea, mirosul de ozon și metal. Erau mașinării

peste tot: pereți plini de circuite, butoane, manete, cabluri și țevi, toate acoperite de luminițe care licăreau.

Și zumzetul acela intermitent care suna și mai mult ca o inimă acum că era în interior, aproape de sursă.

Vum.

Vum.

Vum.

Vum.

Vum.

Michael realiză că Bryson și Sarah erau în spatele lui și tresări. Parc-ar fi fost hipnotizat pe moment de ceea ce-l înconjura, dar ei aproape că nu-l observară, rămăseseră și ei uitându-se cu gura căscată la vârtejul de lucruri care le zvâcneau dinainte.

— Bine, șopti Michael, mai mult pentru el, lăsându-se în genunchi și trăgându-și geanta de pe umăr.

O lăsă cu grijă pe grilajul de metal al pasarelei și trase fermoarul, desfăcând-o larg. Apoi strecură mâna în geantă și trase Lancea din ascunzătoare, mânuind-o ca și cum o singură mișcare greșită risca s-o declanșeze și să-i omoare pe toți.

„Nu-i de adevăratelea”, își spuse. „Nimic din astea nu e de-adevăratelea”. Cât de ciudată era treaba asta? După atâția ani, după atâtea jocuri, după toate cele – realiză pentru prima dată cât de bizară putea fi viața în Somn. Cât de mult se schimbase lumea lor, o lume care nici măcar nu era lumea lui, de fapt.

Lăsă Lancea pe pasarelă și fix atunci Sarah exclamă:

— O-o!

Își ridică privirea spre ea.

— Ce e?

— Cred că pân-aici a ținut norocul cu noi, spuse Sarah, uitându-se țintă la NetScreen, cu o broboană de sudoare prelingându-i-se pe obraz. S-au activat senzorii de temperatură de jur-împrejurul clădirii. Sunt cel puțin doisprezece indivizi, poate chiar mai mulți.

Bryson încleștă maxilarul și clătină din cap. Michael simți un val de panică în piept.

— Oricine ar fi, tocmai intră în clădire, continuă Sarah.

7.

Se produse un scurtcircuit în mintea lui Michael. N-avea vreme să stea pe gânduri, doar să se lase mânat de instinct. N-avea cum să se mai întoarcă din drum. Nu putea merge decât înainte.

Să instaleze și să activeze Lancea.

Să-l ucidă pe Kaine.

Nu mai conta ce se întâmpla după.

Concentrându-se pe treaba asta, luă cu grijă dispozitivul de jos și-l studie. Găsi tastatura, ridică gemulețul și tastă codul. Prietenii lui așteptau răbdători lângă el, având destulă minte să nu-l zorească.

Dintr-o privire văzu că era o scară de metal în capătul opus al camerei, care cobora de pe pasarelă în străfundurile acelor mașinării. O porni într-acolo.

— Musafirii noștri sunt răsfirați la parterul clădirii, spuse Sarah, surprinzător de calmă.

Michael știa că proceda astfel de dragul lui. Trebuia să-l țină la curent, dar se străduia să pară nonșalantă, ca și cum i-ar fi dictat o rețetă de prăjituri.

— Clar caută ceva, sunt dispuși în formație de luptă, oarecum.

„Mă rog”, își zise Michael, „nu chiar o rețetă de prăjituri”. Ajunse în dreptul scării și se aplecă peste balustradă, studiind labirintul de mașinării, fire și țevi. Luminile acelea intermitente, care zvâcneau, ca și cum încercau să-l tragă la somn. Programul central care conținea inteligența lui Kaine părea să coboare până în străfundurile Pământului, un tunel ce ducea drept în iad. O descriere foarte potrivită. Și Michael era gata să-l arunce în aer.

Sarah își continuă transmisiunea minut cu minut.

— Au pornit să urce pe amândouă scările – cea pe care am urcat noi și încă una de cealaltă parte a clădirii. Câțiva au luat liftul. Par să se fi împărțit în grupuri de câte trei. Dar par să fie oameni – nu Ucid-Simi.

Se apropiau. Se apropiau rapid.

— Sunt înarmați? întrebă Bryson.

— Hm, cred că da, răspunse Sarah, pe un ton greu de interpretat.

Michael se întorsese cu spatele la ei și își lăsă piciorul în jos până când simți prima treaptă sub talpă. Cuprinsese Lancea cu brațul drept și cu stânga se ținea de balustradă.

Vum.

Vum.

Vum.

Zumzetul îi reverbera în tot corpul.

Vum.

Vum.

Vum.

Mai coborî o treaptă și încă una. Cobora în continuare, ținând bine Lancea. Atinse cu spatele un circuit ieșit în afară – peste tot era un vălmășag de cabluri și piese metalice. Mai coborî o treaptă, simțind că încep să-i transpire palmele.

Sarah și Bryson ocoliseră pasarela la un moment dat și stăteau chiar deasupra lui.

— Aproape c-au ajuns la ultimul etaj – pe scări, îi strigă Sarah. Cei veniți cu liftul – au ajuns. Ușile se deschid chiar acum.

Michael mai coborâse câteva trepte în timp ce vorbea ea; se opri și se uită în sus. Sarah era calmă, Bryson era un pachet de nervi, se tot lăsa de pe un picior pe altul.

Vum.

Vum.

Vum.

Michael coborî mai departe. Cumva, știa că mai avea un pic. Weber îi spusese că nu conta așa de mult locul exact, doar să planteze Lancea undeva în centru. C-o să-și dea el seama când a ajuns. Așa că nu se opri, coborând mai departe, simțindu-și ceafa și umerii încordați, brațele amorțite.

Și apoi văzu ce căuta.

Coborâse pe puțin șase metri. Întorcându-se cu grijă, ținându-se cu brațul stâng de treapta cea mai apropiată, cu Lancea sub brațul drept, se zgâi la o aglomerare de lumini albastre, strălucitoare, care scăpărau încet în ritm cu zumzetul – *vum, vum, vum* – care reverbera de jur-împrejur. Totul strălucea și ardea mai tare în acel loc, totul era mai dens și zvâcnea înfundat. Era o vibrație în aer, simțea cum îl furnică pe piele și i se făcu pielea de găină pe ceafă și pe spate.

Dacă exista un centru în locul ăsta, aici era.

— Vin în fugă pe hol! îi strigă Sarah, deși n-o mai vedea deacum. Mai ai doar câteva secunde!

Bryson își ieși din fire într-un final.

— Grăbește-te, frate! Ce naiba durează atâta?

Michael îl ignoră, ținându-se de scară. Lăsă Lancea un pic mai jos pe braț, apoi își lăsă mâna să alunece spre colțul dispozitivului, până când îl prinse bine în pumn. Îi transpiraseră degetele și aproape că scăpă Lancea din mână; țâșni instinctiv și-o prinse în dreptul coastelor.

— Sunt la ușă! zbieră Sarah.

— Aproape c-am terminat! îi strigă Michael.

Timpul părea să curgă cu încetinitorul, măsurat doar de acel zumzet.

Vum.

Strânse mai bine Lancea, apoi o îndepărtă de corp, întinzând brațul în lături, aplecându-se spre aglomerarea de lumini și cabluri.

Vum.

Se auzeau țipete înăbușite de deasupra lui. O ușă se trânti de perete.

Vum.

Michael găsi un mănunchi de fire printre luminile care zvâcneau și înfipse ușurel Lancea în ele, scuturând dispozitivul până când se fixă bine acolo. Încet, îi dădu drumul, asigurându-se că n-o să cadă înainte de a-și retrage mâna.

Vum.

Se auzeau pași, care făceau să se zgâlțâie pasarela, apoi un bărbat zbieră ceva și-i răspunse un țipăt de femeie.

— Fă-o, Michael! îi strigă Sarah. Weber o să ne scoată din Somn!

Vum.

Mâna îi alunecă pe scara din spate și căzu în față, cu nasul în miezul încins al minții lui Kaine. Era prins într-o mare de cabluri, simțea arsura metalului pe piele. Lancea era chiar în fața lui, trebuia doar să întindă mâna să atingă tastatura.

Vum.

Sarah țipă și-apoi se auzi un pas greoi, făcând să se cutremure pasarela. Bryson scoase un țipăt sugrumat. Încă un pas apăsat. Zgâlțâitul pasarelei. Țipete. Noi zgomote de pași.

Michael tastă prima cifră din cod.

Vum.

Un bărbat zbieră ceva de sus, o voce răsunătoare care acoperea orice alt sunet.

— Încetează! Acum!

Michael îl ignoră, apăsând următoarea cifră. Și încă una. Și încă una.

Vum.

Simți că se zgâlțâia scara sub greutatea altcuiva. Degetele îi alunecară, găsind următoarea cifră și tastând-o. Și încă una. Și încă una.

Vum.

Se auzi iar vocea bărbatului, mai tare, venind mai de-aproape.

— Nu mișca sau trag!

Michael tastă ultima cifră din cod și auzi un declic.

8.

Se auzi o împușcătură și glonțul zbârnâi, trecându-i pe la ureche.

— Bine, bine! țipă Michael.

Ridică mâinile ca să-i arate că se oprise. Nu conta. O făcuse deja. „Scoate-ne de-aici”, își spuse, aproape o rugăciune către Agenta Weber. „Te rog, acum. Scoate-ne acum”.

— Desprinde-te de-acolo și îndepărtează-te încet de dispozitiv, îi spuse bărbatul, mult mai calm. Urcă la loc pe scară. Acum.

— Bine, spuse Michael, dar continua să se uite țintă la Lance, așteptând să vadă ce va face.

În timp ce se desfăcea cu grijă din mănunchiul de cabluri, o privea. Aștepta. Spera. Deocamdată nimic.

Într-un final, găsi scara și-și lăsă picioarele pe prima treaptă din dreptul lui. Se lăsă pe vine deasupra firelor și țevilor și se opinti să urce, apoi se răsuci, agățându-se de scară, și-l văzu pe tipul cu ditamai arma aflat chiar deasupra lui.

— Ia-o încet și frumușel, îi spuse individul. Hai sus. Nu încerca nicio figură. Crede-mă, următorul glonț va nimeri în plin.

Michael dădu din cap, apoi mai aruncă o privire peste umăr spre Lance, plănuind să-l asculte fără să crâcnească pe individ. Și sperând că Weber avea să-i scoată pe toți din…

Deodată simți că-i îngheață inima în piept. Tocmai vru să-i întoarcă spatele Lăncii, când îi atrase din nou atenția. Fascinat, se uită fix la ea, neștiind foarte bine ce vedea. Toată chestia se… topea. Colțurile nu mai erau pătrate, marginile nu mai erau tăioase. Cablurile se lăsau de-o parte și de alta, în timp ce obiectul de metal se îndoia, se deforma, prefăcându-se într-o mâzgă de argint topit. Începuse să îmbibe cablurile între care era îndesată, luând forma unor stropi care cădeau ca ploaia peste circuitele de dedesubt.

Michael se uita lung, urmărind cu privirea cele câteva picături ce se prelingeau în lateral. Unele cădeau *în sus*. În câteva secunde, toată Lancea se topise, transformându-se în picături minuscule de argint care zburau în toate direcțiile, sfidând legile fizicii. Singura explicație pe care o putu găsi era că se petrecuse un soi de fenomen magnetic.

Își ridică privirea spre paznicul înarmat, dându-și seama că se holba și el într-acolo. Dar apoi bărbatul îi întâlni privirea.

— Ce-ai făcut? îl întrebă, mai curând neliniștit decât furios. Ce-a fost chestia aia?

— Sincer? zise Michael. Habar n-am. Cineva care e plătit mult mai bine decât tine mi-a spus s-o pun acolo și să apăs pe niște butoane. Așa că asta am făcut.

Bărbatul nu mai apucă să-i răspundă. Deodată se porni o harababură de nedescris. Apoi țâșniră scântei din dispozitiv. Zumzetul se opri, doar pentru a fi înlocuit de un sunet ca și cum se îndoiau niște foi mari de metal.

— Ce se întâmplă? țipă bărbatul, cu o expresie îngrozită pe chipul scăldat de transpirație.

Michael se speriase și el. Nu putu decât să ridice din umeri.

— Urcă, îi porunci paznicul, apoi începu să urce pe scară. Michael întinse mâna spre următoarea treaptă și, de cum o prinse, totul începu să se clatine. Zgomotele se întețiseră.

Michael urcă mai departe în timp ce toată clădirea se zgâlțâia bine. Mulțimea de lumini albastre răsfirate prin programul Miezului lui Kaine pâlpâiau și scăpărau, explodând, făcându-se țăndări, plăcile cu circuite începură să se desprindă de pereți și să cadă, doborând în cădere și alte părți din miez. Valul de

dogoare începu să se ridice rapid; Michael îl simțea venind din urmă în timp ce urca.

Se opinti și se trase din nou pe pasarelă, în urma paznicului, ca să-i vadă pe Bryson și Sarah, cu cătușe la mâini, mânați spre ieșire. Clădirea se clătina, totul în jur se cutremura și oricine avea o mână liberă se agățase de ceva, să nu cadă. Limbi de flăcări țâșniră de dedesubt în momentul în care miezul făcu implozie. Zgomotul era insuportabil.

Bărbatul care venise după Michael își ațintise arma spre el.

— Trebuie să ieșim din clădirea asta și apoi ne ocupăm de tine! îi strigă. Acum mișcă! Eu o să fiu în urma ta tot timpul!

Michael aprobă din cap. Agenta Weber avea să-i ridice la suprafață din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri. O* s-o facă.

Și se urni. Mergea de-a lungul pasarelei, poticnindu-se, pășind împleticit. Se ținea de balustradă, ca și ceilalți paznici, deși din mijlocul încăperii țâșnea un val de aer fierbinte, năprasnic. Era scăldat în transpirație și mergea înainte, în timp ce paznicul îl tot îmboldea cu arma din spate.

Ajunse până la ușă. Ieși în hol.

Explodă ceva în urma lor, vâjâind prin aer. Clădirea se legănă.

Michael o luă la fugă pe hol, cotind după colț. Se împiedică, își recăpătă echilibrul, o luă la fugă spre casa scării, spre prietenii lui și ceilalți paznici.

Coborau cu toții, sărind treptele.

Încă o explozie.

Clădirea se zdruncină.

Michael căzu. Se ridică la loc.

Era pe palier, la etajul unu. Mai coborî un rând de scări. Ajunseră la parter, ieșiră poticnindu-se în hol. Cotiră din nou. Mergeau în altă direcție de data asta, îndreptându-se spre ușa din față în locul celei din spate. Încă o serie de explozii, spintecând aerul. Michael și toți ceilalți se treziră aruncați la pământ. Se ridicară. Erau înconjurați de un nor înecăcios de praf. Merseră înainte, ajunseră până la ieșire, la soare, în stradă.

Acolo îi așteptau mai mulți bărbați și femei, înarmați și ei. Dincolo de ei, se strânsese o mulțime de oameni curioși să vadă ce-i cu agitația. Pe străzi erau coloane de mașini de pompieri și mașini de poliție, cu volan sau zburătoare, abandonate, cu semnalele luminoase aprinse.

Prin mintea lui Michael se derulau o mulțime de gânduri și parcă îi luaseră mușchii foc. Nu mai vedea bine, avea privirea încețoșată deopotrivă de broboanele de sudoare și de lumina subită. Acum că ieșiseră din clădire, bărbatul care-l mânase până aici îl înșfăcă brutal și-l târî mai încolo, în zona unde-i duceau ceilalți pe Bryson și pe Sarah. Spre un camion mare, negru, ale cărui uși tocmai fuseseră deschise de doi bărbați.

— Weber, murmură Michael, mergând poticnit, de-abia mai ținându-se pe picioare. Weber.

Întoarse capul, căutând un Portal, întrebându-se dac-ar fi putut s-o rupă la fugă într-acolo. Era ceva aiurea aici. Nu-și planificase mișcările până în punctul acesta, dar lucrurile ar fi trebuit să decurgă altfel.

Plantați și activați Lancea. Veți fi ridicați la suprafață.

Deodată, ca prin vis, o văzu pe Gabby. Era în mulțime, își croia drum printre oameni, venind în fugă spre Michael. Se uită lung la ea. Nu înțelegea.

— Jax! țipă ea, cu o expresie îngrozită, gonind spre el.

Doi polițiști o luaseră la fugă după ea.

— Michael!

— Gabby? șopti el, de-abia auzindu-și glasul.

Ce naiba se întâmpla aici?

— Nu e real! țipă ea în clipa în care unul dintre polițiști o prinse de braț. Vreau să zic, este real! Te-au păcălit! N-ar fi trebuit să-i ajut…

Celălalt polițist o lovi în cap cu bastonul și fata căzu la pământ.

Nereușind să mai articuleze cuvinte, Michael țipă, un sunet cumplit care-i sparse și lui timpanele. Venea din toată ființa lui, un țipăt nepământesc de confuzie și durere. Cineva îi dădu un brânci în față și n-o mai văzu pe Gabby.

Tocmai îi împingeau pe prietenii lui în camion, pe ușa din spate. Michael simți un val de panică. Nu, nu, nu. Totul era *aiurea.*

— Gabby! strigă.

Se smuci, încercând să se desprindă de cel care-l ținea captiv, s-o vadă pe Gabby. Bărbatul îl scăpă din mână și Michael se clătină, se răsuci și-o rupse la fugă. Spre Gabby.

Era aiurea.

Totul.

O înconjura un puhoi de oameni. Dacă ar fi putut să ajungă până acolo. S-o găsească, s-o ajute, să se piardă în mulțime.

O femeie îi tăie calea, era îmbrăcată în echipament de luptă, complet negru. Ținea în mână un baston de cauciuc și îl izbi drept în față cu el. Îl lovi cu atâta putere în frunte, că văzu stele verzi. Căzu grămadă la pământ, izbindu-se cu ceafa de beton.

Cerul și vârfurile clădirilor i se învârteau dinaintea ochilor. Fu cât pe-aci să-și piardă cunoștința, dar rezistă, se agăță de realitate. Era vlăguit. Vlăguit.

— Gabby, șopti. Weber. Unde ești?

Și apoi fu luat pe sus. Dus spre camion. Aruncat înăuntru.

Trântiră ușa după el, un scârțâit strident urmat de o bufnitură asurzitoare, apoi el și prietenii lui se treziră pe întuneric.

Michael închise ochii.

XXI

Infractor

1.

Michael își veni în fire și-și pierdu cunoștința de mai multe ori. Se trezi când îl mutau, văzând străfulgerări de lumină și chipuri, un vârtej în mișcare. Îl durea capul, o durere surdă care-i amintea mult prea mult de Degradare. De toate cele petrecute. De Kaine. I se făcu greață.

Și-apoi îl luă somnul.

2.

— Hei, îi șopti cineva. Michael. Ești teafăr?

Sarah. Era Sarah. Clipi de câteva ori și deschise ochii de tot. Era aplecată asupra lui. El era întins pe spate, pe o suprafață foarte tare. Îl mai lăsase durerea de cap și-i trecuse și greața. Gemând, încercă să se ridice și Sarah îl ajută. Simți o strângere de inimă când își dădu seama unde se aflau.

Era întins pe o bancă. Erau toți trei într-o încăpere cu lumină chioară, cu gratii de metal de jur-împrejur – o celulă de închisoare. Nu se mai vedea nimeni în jur. Oare fuseseră scoși din Somn?

— Frate, spuse Bryson. Tanti aia probabil că ți-a zdruncinat creierii în cap când te-a lovit. Am văzut faza. Zaci în nesimțire de nu știu când.

— Ce…

Michael gemu. Îl durea când vorbea.

Sarah era lângă el și-l ținea de mână.

— Totul a fost o minciună, îi spuse. Nu vor să ne spună prea multe. Doar că suntem arestați. Polițiștii de-aici sunt groaznici.

— Ce…, repetă Michael.

Poate că suferise leziuni cerebrale grave și ăsta era singurul cuvânt pe care avea să-l mai poată rosti toată viața de-acum încolo.

— Ați văzut-o pe Gabby?

Se întoarse spre Bryson, care nu părea să-l fi auzit. Prietenul lui spumega, frecându-și palmele și uitându-se țintă la gratiile de metal.

— Weber. Ne-a întins o cursă. Toată treaba a fost o înscenare, de la un capăt la altul. Sper doar să am prilejul într-o zi… Doar cinci minute. Atâta îmi trebuie.

Michael voia să-l întrebe ce tot spunea, dar trebuia să se concentreze pe a-și recăpăta suflul.

— Nu știm sigur dacă a fost mâna ei, spuse Sarah. De fapt, nici măcar n-are vreo noimă să fi fost ea. După ce ne-a cufundat în Somn, trebuie să fi dat altcineva buzna și să fi preluat controlul asupra operațiunii.

Bryson râse disprețuitor.

Cu fiecare clipă care trecea, Michael era mai convins că fusese rănit prea grav ca să-și mai poată reveni.

— Stați așa… ce se întâmplă? Ce-ați aflat?

Sarah îi dădea înainte, dar nu părea să i se adreseze lui Michael.

— Probabil c-au făcut-o imediat după ce ne-a dat Weber Lancea. Are legătură cumva cu Strecurarea. Vreau să zic, ne-am pierdut cu toții cunoștința. Cine știe cât am dormit. Aveau destul timp s-o facă.

— Vă zic eu, a fost mâna lui Weber, spuse Bryson.

Stătea rezemat de peretele de ciment din spatele băncii.

— Nu poți să-mi spui că ne-a dat chestia aia, Lancea, și ne-a scos din Somn și-apoi deodată au preluat alții controlul. E prea simplu. Ea ne-a înscenat chestia asta.

— Dar *de ce*? întrebă Sarah. Deja existau o mulțime de motive să fim arestați. Despre Michael se crede că e terorist și toată lumea de pe planetă crede că eu le-am făcut ceva… alor mei.

Se poticni, dar continuă rapid.

— Asta ca să nu mai zic c-am încălcat de ’nșpe ori regulile în Somn. Nu se leagă. Dacă Weber – sau oricine altcineva – ar fi vrut să ne vadă închiși, nu trebuia decât să ne dea pe mâna poliției.

Michael se tot uita de la unul la altul, încercând să înțeleagă. Bryson dădea încet din cap, cântărindu-i spusele.

— Hm, spuse.

Și-apoi repetă:

— Hm.

— Fraților.

Michael se foi pe bancă, strâmbându-se când durerile reveniră.

— Oi fi eu mai încet… Dar despre ce naiba vorbiți? Ce-a vrut să spună Gabby? Ne-au ridicat din *Adâncuri,* în primul rând? Unde suntem? Ce s-a întâmplat? E o închisoare adevărată sau…

— Michael, îi spuse Sarah blând, dar îndeajuns de ferm cât să-l întrerupă. Michael, ne-au păcălit. Nu știm exact cine.

— Cum?! murmură el. Ce-au făcut?

Sarah părea nespus de tristă.

— Nici n-am fost în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* îi spuse. Probabil că ne-au drogat la un moment dat – ne-au adormit cu ceva după ce ne-am băgat în Sicrie, nu știu – și-apoi ne-au ridicat la suprafață și ne-au plasat în Veghe, în Atlanta *reală.* Asta e singura explicație.

Pe Michael îl luă din nou cu amețeală.

Sarah îl strânse tare de mână.

— Orice ar fi fost în clădirea aia, am distrus-o de-adevăratelea. În *Veghe,* Michael. Și nu știu dacă avea vreo legătură cu Kaine.

XXII

Doi vizitatori

1.

Michael era întins într-un pat minuscul într-o încăpere înghesuită. Podeaua, tavanul și trei pereți erau din blocuri de piatră. Al patrulea perete era alcătuit dintr-un rând de zăbrele groase. Singura sursă de lumină era un bec solitar, care pâlpâia o dată la câteva minute. Michael își pironi privirea în tavan, copleșit de o durere cum nu mai simțise vreodată. Își dori să nu mai existe.

Nu știa prea bine de ce se simțea atât de trist și deznădăjduit. Lucrurile mergeau din rău în mai rău de mult timp deja. Dar pus sub lacăt – și, mai rău, izolat de prietenii lui – aici, unde nu mai răzbătea niciun sunet, avea tot timpul din lume să se gândească la problemele lui.

Și la faptele lui.

La părinții lui Tangenți, pierduți pe veci. La Helga, dădaca lui Tangentă, pierdută și ea. La Sarah, ai cărei părinți erau în continuare dispăruți, acuzată c-ar fi avut de-a face cu dispariția lor. La Bryson, acuzat că-i fusese complice. La Kaine, liber ca pasărea cerului, răpind probabil din ce în ce mai multe trupuri, cu fiecare clipă care trecea. La Agenta Weber, singura persoană în care avusese încredere, în afară de Sarah și Bryson, și care-l trădase.

Se gândi la Jackson Porter. La băiatul a cărui viață o răpise.

La faptul că el însuși era un criminal, cu sau fără voia lui.

Și la Gabby. *El* o băgase în povestea asta. Și o tot vedea cu ochii minții zăcând grămadă pe asfalt.

Erau prea multe, îl copleșeau.

Michael se mândrise întotdeauna cu faptul că nu era genul care să bocească. Treaba asta se schimbase în ultimul timp. Vedea ca prin ceață lumina becului și, când ridică mâna să se scarpine pe obraz, simți ceva ud.

Se întoarse cu fața la perete, făcându-se ghem.

Și apoi se puse pe plâns. Genul de plâns cu sughițuri, în care ți se pune un nod în gât și ți se scutură umerii. Plângea de-i curgeau mucii și hohotele lui reverberau în tăcerea mormântală.

Michael *jelea.*

2.

La un moment dat, îl luă somnul. Nu își dădu seama de asta decât când zdrăngănitul gratiilor îl smulse din somnul fără vise. Dezorientat, se ridică în capul oaselor.

În dreptul celulei se ivise un gardian, mestecând nepăsător gumă, cu arma la vedere – din cauza asta zdrăngăniseră gratiile. Odată ce îl trezise și-i atrăsese atenția lui Michael, bărbatul băgă pistolul la loc în toc.

— Ai un vizitator, îi spuse, plictisit. Doi, de fapt. Un bărbat și o femeie. Cu care vrei să începi?

Asta îl făcu să se trezească de-a binelea. Se ridică din pat.

— Cine… cine sunt?

— Nu știu, nu mă interesează. Cu care începi?

Michael se gândi bine. Toată situația era bizară. Cine putea fi? Într-un final spuse:

— Cu bărbatul, presupun.

Bărbatul încuviință cu un gest plictisit, apoi se îndepărtă. Michael rămase nemișcat, apoi auzi un zăngănit, un șușotit și zgomot de pași. În curând își făcu apariția un alt bărbat, neînsoțit, îmbrăcat în blugi și o cămașă neagră; era șaten, neras, cu ochii albaștri, spălăciți. Michael nu-l mai văzuse în viața lui.

— Te-ai băgat într-o mare belea, Michael, îi spuse.

Tonul lui nu era amical, dar nici ostil. Doar spunea lucrurilor pe nume.

— Cine ești? îl întrebă Michael.

— Numele meu nu contează.

Michael se aștepta să mai spună ceva, dar bărbatul tăcu. Îl țintui pe Michael cu o privire glacială.

— Deci…

Michael își căută cuvintele.

— Cât de nasol a fost, de fapt? Polițiștii nu vor să ne spună nimic. Noi credeam că suntem în Somn. Am… am omorât pe cineva?

Evitase să se gândească la asta, agățându-se de speranța că toată lumea scăpase cu bine. Dar cu siguranță erau tratați ca și cum erau cel puțin vinovați de *tentativă* de omor.

— Pe cineva? râse bărbatul disprețuitor. Ați făcut ceva mult mai grav de-atât. Ați omorât VNS-ul.

— Ce… ce tot spui?

Michael simți că-i stă inima în piept și se chinui să proceseze spusele bărbatului.

Necunoscutul schiță un zâmbet trist.

— Doar că „omorât” e mult spus. Ați „paralizat” ar fi un termen mai potrivit. Complet. Pe termen lung. Orice o fi fost dispozitivul pe care l-ai plantat… a fost o chestie monstruoasă, tinere. A declanșat o reacție în lanț prin toate sistemele lor, ca un virus, distrugând totul în cale, de la o secție la alta. Le-a închis complet sistemele. N-o să știu niciodată cum ați aflat unde era mainframe-ul lor. Și, sincer, nici nu mă interesează. Nu de-asta mă aflu aici.

Michael rămase încremenit, fără să spună nimic. Oricât de inteligent ar fi fost, mintea lui nu reușea să proceseze ce auzea.

Bărbatul se apropie de gratii și se aplecă spre el.

— Ascultă-mă, băiete. Am venit să te văd pentru că lumea se schimbă. Se schimbă sub ochii tuturor. Și tu faci parte din treaba asta, fie că vrei sau nu. Nu se știe cât vei mai rămâne aici, dar bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, o să vină un moment când… anumite împrejurări ți-ar putea reda libertatea. Și vreau să-ți amintești chipul meu. Întipărește-ți-l bine în minte.

— Eu…

Michael căută cu disperare o replică sau o întrebare pe care să i-o adreseze.

— Lucrezi pentru Kaine? Pentru Agenta Weber? Chestia asta are ceva de-a face cu Doctrina Mortală? Cine ești?

— Un prieten? spuse necunoscutul, ca și cum reflecta. Sau dușman? Asta se va vedea în săptămânile următoare.

Michael rămase fără replică.

Bărbatul continuă.

— O să te las acum. Vei avea destul timp de gândire până să se ajungă la un deznodământ. Sper c-ai tras o învățătură prețioasă din cele petrecute în clădirea aceea. Despre natura VirtNet-ului. Despre natura realității.

— Ce vrei să spui?

— Când omenirea poate crea o lume care e atât de asemănătoare cu a noastră, spuse necunoscutul, atunci cum putem să mai deosebim vreodată ce e real și ce nu e? Aș putea să te ridic chiar acum la suprafață, să te trag dintr-o Cabină Senzorială și atunci ai spune „Ah! M-am întors în lumea reală!” Și-atunci aș putea să te ridic din nou și ai fi surprins, dar ai fi sigur că de data asta ești în… cum îi spuneți voi, tinerii?… În Veghe.

Bărbatul prinse gratiile în mâini, strângându-le așa tare, încât i se albiră articulațiile.

— Aș putea să te ridic la suprafață de o sută de ori. De o mie de ori. Cum ai putea să mai fi sigur vreodată, Michael, că ești cu adevărat, chiar cu adevărat, în lumea reală? Și, de fapt, cine știe dacă există o lume reală?

Michael era așa de derutat, încât simți că-l lasă picioarele și mai că se prăbuși pe podea. Și nu pentru c-ar fi fost o aiureală. Ci pentru că era cel mai înfiorător lucru pe care îl auzise vreodată.

— Gândește-te la asta, spuse bărbatul, îndepărtându-se de gratii. Gândește-te dacă cineva e malefic pentru că vrea să dăruiască nemurirea omenirii. Gândește-te la toate lucrurile astea și la altele. O să ai tot timpul.

Se întoarse să plece.

— Stai! țipă Michael. Doar… spune-mi cine ești.

— Nu pot să-ți spun acum, Michael. Te-ar… copleși din punct de vedere emoțional. Dar voiam să-mi vezi chipul. Într-o zi, cât de curând, o să conteze lucrul ăsta. Ne revedem!

Îl salută cu un gest din cap, apoi se îndepărtă, fără să se uite în urmă.

— Stai! țipă din nou Michael după el, dar singurul răspuns fu ecoul propriului glas.

3.

Michael se așeză pe pat, atât de zăpăcit de vizita bărbatului, încât parcă-și ieșise din corp și conștiința lui plutea într-o lume eterică, absurdă. În aer se simțea o tensiune malefică, o senzație comparabilă doar cu acele momente de coșmar când se trezise din Somn în trupul altcuiva.

Și-apoi auzi un țăcănit de tocuri.

Nu-i venea să creadă. Cum îndrăznea să dea ochii cu el?

Își ridică privirea chiar când silueta ei apăru dincolo de gratii.

— Pe bune? o întrebă. Ai venit în vizită? Zi mersi că sunt încuiat aici.

Agenta Weber se opri. Expresia ei era impenetrabilă.

— Michael, spuse. Nu înțelegi niște treburi. Mai ales în privința mea. Și de ce lucrurile au trebuit să decurgă astfel.

Inima lui Michael o luase la galop și băiatul respira poticnit. Nici măcar nu putea să vorbească.

— Tot ce discutăm aici e înregistrat, continuă. Trebuie să am grijă ce spun. Dar să știi că nu-i adevărat ce crezi despre mine. Suntem în aceeași tabără. Nu sunt... nu mai sunt cine-am fost, în primul rând.

Ochii ei scăpărară un pic când spuse asta, ca și cum încerca să-i transmită un mesaj secret.

— Și rolul VNS-ului e mult mai complicat decât crezi.

Se lipi de gratii și-i șopti atât de încet, încât aproape că n-o auzi.

— VNS-ul l-a creat pe Kaine, Michael. Dar acum nu-l mai pot controla. Și te-a condus dinadins la clădirea aia din *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* ca să mergi acolo în lumea reală. N-am făcut eu schimbul. Îți jur, pe viața mea. Nu te mai poți încrede în nimeni din VNS. Și Kaine a dorit să distrugă orice dovadă a legăturilor lui cu ei.

Făcu un pas înapoi, ca și cum n-ar fi învârtit toată lumea ca pe un titirez din doar câteva propoziții. Michael rămase nemișcat, tremurând de furie. Și se uită și mai înverșunat în ochii ei. Oh, frate, ce dor îi era de prietenii lui! Ar fi putut să facă treaba asta, ar fi putut face față acestui moment – aici și acum, dacă Bryson ar fi fost așezat în pat, făcând bancuri. Și dacă Sarah i-ar fi fost alături, ținându-l de mână.

— Mai am doar un lucru să-ți spun înainte să plec, spuse Weber. Și e foarte important.

Făcu o pauză, uitându-se în stânga și-n dreapta, apoi din nou la el.

— Nu poți să distrugi în veci o inteligență umană. Nicio inteligență virtuală. M-ai înțeles? Sunt salvate undeva. Toate. Și cele umane, și inteligențele Tangenților. Degradarea poate să le încurce un pic, dar mai există. Pot fi reasamblate. O să...

Părea să caute cuvintele potrivite.

— Cred că asta va fi o chestie crucială în lupta care ne așteaptă. Dacă e să mai reparăm vreodată lucrurile.

Asta îl făcu să uite de tot restul pentru o clipă. Deși nu-și dădea seama de ce îi spunea treaba asta, îi veni în minte o întrebare pe care se temea s-o pună. Dar i-o puse oricum.

— Nu c-aș crede ceva din ce mi-ai spus, îi zise, dar încerci să-mi spui că părinții mei – părinții mei buni, părinții mei Tangenți – mai trăiesc? Și că Jackson Porter mai trăiește? Că a găsit cineva o metodă de a descărca o inteligență umană?

Weber făcu un pas înapoi și se uită din nou în stânga și în dreapta, apoi își întoarse privirea spre Michael.

— Lucrurile se vor schimba în rău până să se schimbe în bine, îi spuse. Dar cred că pot și se vor schimba în bine. Rămas-bun, Michael!

De data asta nu se obosi să țipe după ea să aștepte. Ar fi fost zadarnic.

Auzi păcănitul tocurilor ei, în ritm de staccato, până când silueta ei dispăru pe hol.

4.

Nu mai avea acces aproape la niciun sistem, dar îi lăsaseră un NetScreen, cu acces foarte limitat la Net. Puțin divertisment. Jocuri simple. Până și infractorii aveau dreptul la asta într-o lume în care realitatea pur și simplu nu era de-ajuns.

Stătea întins în pat, uitându-se absent la NetScreen, la fundalul verde strălucitor aproape gol. I se învârtejeau în minte toate lucrurile pe care i le spuseseră cei doi vizitatori. Atâtea informații. Atâtea informații stranii. VNS-ul îl *crease* pe Kaine?

Erau șanse ca familia lui și Helga să mai trăiască pe undeva? Exact cum îndrăznise să spere.

Mintea lui de-abia făcea față asaltului de informații. Ducea dorul lumii de-afară. Se întrebă ce-avea să se întâmple. Își făcea griji. Legat de toate cele.

Dar, mai ales, în momentul de față, le ducea dorul prietenilor lui.

O sclipire fugară îl făcu să-și întoarcă atenția spre NetScreen.

Se uită într-acolo, dar dispăruse.

După câteva clipe, scăpără din nou, o străfulgerare albă pe fundalul verde. Și-apoi dispăru.

Rămase cu privirea la ecran, așteptând.

Încă o scânteie – de data asta dură mai mult.

Și-apoi apărură două cuvinte, conturate clar, ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo.

„Sunt aici. S”.

Michael simți cum crește inima în el. Mintea lui își găsi liniștea. Simți duioșie.

Sarah.

Doar ea ar fi dovedit curajul de a face așa ceva. Aparent o chestie simplă, dar Michael știa ce efort presupunea și se îndoia că el ar fi fost în stare s-o facă. Erau pândiți constant.

Sarah. Era aici și, deocamdată, va trebui să se consoleze cu asta.

Începu să lucreze la un răspuns. Îi luă o oră să treacă de paravanele sofisticate ale sistemului din închisoare, fără să fie detectat. Dar n-avea să închidă un ochi până ce nu reușea treaba asta. Într-un final îi trimise mesajul, apoi se întinse în pat, căutându-și odihna binemeritată. Mesajul pe care i-l trimisese părea unul adecvat – în fond și la urma urmei, erau jucători. Mesajul îi gravită în minte, apărându-i toată noaptea în vis, ca un far călăuzitor.

„Vom câștiga”.

Epilog

Două zile mai târziu, Michael avu un al treilea vizitator. Numai că, de data asta, nu-l anunță niciun polițist. Se auziră niște țârâituri și o serie de uruituri, ca niște declicuri care se activau, reverberând de-a lungul culoarelor. Michael era întins în pat, dar, auzind acele zgomote stranii, se ridică în capul oaselor și ciuli urechea. Pași apăsați, care se apropiau. O ușă se crăpă, scârțâind, în dreptul peretelui cu gratii. Apoi un bărbat intră în celulă, postându-se acolo ca și cum ar fi fost la el acasă.

— Haide, Michael, îi spuse nou-venitul. Ai scăpat de pușcărie.

Era tatăl lui Sarah. Gerard.

Michael simți un nod în gât și încercă să vorbească, dar nu scoase niciun sunet. De bună seamă visa.

— Sau… poți să tragi un pui de somn înainte să ne urnim.

Lui Michael îi luă o clipă să detecteze sarcasmul, neînțelegând de ce s-ar fi culcat la loc odată ce ușa de la celula lui era larg deschisă.

— Michael, îi spuse Gerard hotărât. Ridică-te. Plecăm.

— Bine, reuși să spună sugrumat, ridicându-se și pornind-o grăbit spre tatăl lui Sarah. Bine. Dar…

— Mda. Știu. Și eu sunt foarte zăpăcit de toată treaba. Hai să mergem.

Michael încuviință, apoi ieși după Gerard din celulă, străbătând holul și observând că toate ușile erau deschise. Închisoarea era aproape pustie.

— Sarah, spuse Michael. Bryson. Unde sunt?

— Nu-ți face griji, i-am scos deja.

Michael ieși după Gerard pe o ușă masivă, blindată, care stătea întredeschisă.

— Erau într-o altă aripă. Sunt deja în mașină, așteaptă acolo cu soția mea. O să ajungi la ei în două minute. Acum grăbește pasul.

Gerard o rupse la fugă și Michael îi urmă exemplul. Părinții lui Sarah erau teferi și nevătămați. El și prietenii lui tocmai fuseseră eliberați. Încet, începea să realizeze ce se întâmplă. Simți un val de exaltare pe care reuși cu greu să-l înăbușe.

Apoi ieșiră pe încă o ușă blindată și ajunseră în holul închisorii – locul era complet pustiu, nu mai era picior de polițist, nici altcineva pe-acolo.

— Cum? îl întrebă Michael, fără să se oprească din fugă ca să țină pasul cu Gerard, în timp ce țâșneau spre lumina de-afară.

Gerard se opri, apoi se întoarse spre Michael, gâfâind.

— Un grup de oameni ne-au salvat pe mine și pe soția mea. Apoi au pus la cale treaba asta.

Ridică mâinile, uitându-se în jur.

— Au zis ceva cum că erau Tangenți – că au fost Tangenți cândva –, o chestie pe care n-o pricep și pace. Dar crezi că m-a mai interesat? Suntem în siguranță și ne-am regăsit fiica.

Dădu să se întoarcă, dar Michael îl prinse de umăr, alarmat deodată.

— Tangenți? îl întrebă. Ești sigur că asta au spus?

Gerard încuviință.

— Mda, îi conduce o femeie. A zis c-o cheamă Helga.

Îl prinse pe Michael și-l trase pe ușă, la aer, în lumina orbitoare a soarelui. Michael îl urmă pe tatăl lui Sarah, fugind după el spre o mașină care-i aștepta în stradă, cu motorul pornit, cu o scânteie de speranță în piept, arzând ca o văpaie.

james dashner

Doctrina mortală #2

CONTROLUL GÂNDURILOR

virtual-project.eu

virtual-project.eu

